

ΒΙΒΛΟΣ ΙΕΡΑ, Η ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΗΘΟΣ.

ΠΕΡΙΕΚΩΝ

Τριάκοντα καὶ ἕξ, εἰς διαφόρους Ἁγίους Ἱεροῦς

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Εἰς διαφόρους Ἁγίους, ὧν αἱ σωζόμεναι Ἀκολουθίαι εἰσὶν ἀτελεῖς.

ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ Εἰς ΤΙΝΑΣ ΑΓΙΟΥΣ.

ΜΕΓΑΛΥΜΑΡΙΑ

Εἰς διαφόρους Ἁγίους, Τροπάρια, διορθώσεις Τροπαρίων καὶ Κοντάκια,

Ὅν τὰ μὲν συνεγράφησαν, τὰ δὲ διωρθώθησαν χάριν εὐλαβείας, καὶ πρὸς ὠφέλειαν καὶ οἰκοδομὴν τῶν Πιστῶν

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Διήρηται δὲ ἡ Βίβλος εἰς Μέρη ἢ Τόμους δύο, ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ τοῦ Συντάκτου.

—•••••—
ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΚΑΓΙΟΛ.

—•••••—
1863.

Τοῖς Ὀσιωτάτοις Ἱερεῦσι καὶ λοιποῖς Ὀρθοδόξοις.

Παντελής ἔλλειψις, κατὰ τόπους, παρακλητικῶν εἰς διαφόρους Ἁγίους Κανόνων, καὶ ἡ ἀνάγκη ἀναπληρώσεως ἑλλειπόντων Τροπαρίων εἰς Ἀκολουθίας ἑορταζομένων τινῶν Ἁγίων, παροραθέντων ἴσως παρὰ τῶν ἀειμνήστων ἐκείνων Ἱερῶν Ὑμνογράφων, καὶ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ ψάλλειν τοὺς Πιστοὺς, ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν Ἁγίου τινός, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων μέλη, προερχομένης πάντως τῆς ἀταξίας ταύτης, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν τοιούτων ταῦτα πάντα καὶ ἡ φιλάθλων καὶ φιλακολούθων τινῶν εὐσεβῶν Κληρικῶν τε καὶ Λαϊκῶν ἐπίμονος ἀπαίτησις, παρεκίνησάν με, ὅπως, κατὰ τὸ ἐνόν μοι, ἀναλάβω τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟῦ μου τούτου ΚΗΠΟΥ, ἐμπεριέχοντος ἀληθῶς ἀνθὴ ὑμνωδιῶν ποικίλα τε καὶ εὐώδη, ὧν ἐκ τῆς μυστικῆς εὐωδίας εὐφραίνονται καὶ ἀγάλλονται αἱ τῶν εὐσεβῶν ψυχαί, ὀδηγούμεναι εἰς εὐσέβειαν, καλλονὴν τῶν ἡθῶν καὶ σωτηρίαν. Ἄλλ' οἶδα καλῶς ὅτι, πολλοὶ τῶν παιδεῖα κεκοσμημένων, καὶ μάλιστα τῶν ἐξησκημένων εἰς τὸ εἶδος τῆς ὑμνογραφίας, ἐπικρίνειν μέλλουσι τὸ παρόν μου σμικρὸν φιλοπόνημα, καὶ ἴσως εὐρήσουσι καὶ ἑλλείψεις τινάς, καὶ πιθανόν, κατηγορήσουσί μου, ὡς τολμήσαντος ἀναλαβεῖν ἀνεβρύθριάστως χαρακτηῖρα συντάκτου ὑμνογραφιῶν. Παρακαλῶ ὅμως ταπεινῶς, ἵνα μέτριοι γίνωνται καὶ ἐπιεικεῖς εἰς τὰς κρίσεις αὐτῶν καὶ ἐπικρίσεις, καὶ μὴ φρονήσωσί ποτε, ὅτι πρὸς ἐπίδειξιν τὸ δυσχερὲς τοῦτο καὶ ἐπίπονον ἀνεδέχθην ἔργον, ἀπαγε! οὔτε γὰρ τοιαύτης οἰήσεως ἰδέα ποτὲ κατέσχε με, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τὸ τοιαῦτα συντάττειν ἱκανότητα κέκτημαι. Καθότι καὶ ἐλάχιστος πάντων εἰμί, καὶ χρεῖαν διδασκαλίας ἔχω καὶ ὑπαγορεύσεως ἀνωτέρων μου. Ἄλλ' ἐτόλμησα τὸ στάδιον

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν μου, θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον, καὶ καταδιώκεται κατὰ τοὺς νόμους.

τὸ Ἄρχει

*Ἰεραρχίον Ἀγάπης εἰς Ἀσκητικῆς
 γιγίας εἰς τὸν ἐν χριστῷ ἀσ
 σασμοῦ ἐναδελφῶν καθιγ
 μένον ἑδρῶν Ἱερονομάχων
 Μανουὶ Μαρμαρόν.
 Ἄρχιμ. Παύλου Μαννης*

δ.

τοῦτο διαδραμεῖν, ἕνεκα τῆς ἐπιμόνου, ὡς προεῖπον, παρακινήσεως φιλακολούθων τινῶν εὐσεβῶν, καὶ διὰ τὸ ἄπειρον σέβας, ὅπερ ἔχω πρὸς τοὺς εὐαρεστήσαντας τῷ Κυρίῳ Ἁγίους, προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸν πολὺν ζῆλον καὶ τὴν ἄκραν φροντίδα μου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις εὐταξίας.

Συγγνώτωσάν μοι τοίνυν αἱ εὐμενεῖς ψυχαὶ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἐπικριτῶν τοῦ παρόντος Πονήματος, διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς προθέσεως, καὶ συγκαταβατικαὶ καὶ ἐπιεικεῖς ἐν ἅσασι γενόμεναι, εὐαρεστηθήτωσαν ἀποδεχθῆναι εὐμενῶς τὸ παρὸν Πονήματιον, μηδὲως εἰς τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ἐνορῶσαι, ἀλλ' εἰς τὸ προθύμον τῆς ψυχῆς μου, καὶ εἰς ἣν κέκτημαι ἔφασιν, ἵνα καὶ γὰρ ὁ μικρότερός ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρός μου ἀναδειχθῶ, ὅσον ἐνεστί μοι, ἐπωφελῆς πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς μου, ἐξαιρέτως δὲ πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, εἰς ὃν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰμι κατατεταγμένος. Εἶθε δὲ, (ἐκ μέσης ψυχῆς εὐχομαι), ἀναφανείη ἕτερός τις κρείττων ἐμοῦ καὶ πράξει καὶ θεωρήσῃ, πρὸς σύνταξίν τε καὶ ἔκδοσιν ἑτέρων τινῶν γλαφυροτέρων, εὐφραδεςτέρων καὶ τεχνικωτέρων μελῶν, συντεινόντων τῇ Ἐκκλησιαστικῇ τάξει, ἵνα οὕτως ὠφελήσῃ ἀρκούντως τοὺς στερουμένους τοιαύτης ἕξεως.

Ἐρρώσθε δὲ οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ ψάλλοντες ἐν Κυρίῳ, κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον, ὑπερευχόμενοι καὶ ὑπὲρ τοῦ συντάξαντος καὶ ἐκδόντος, ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ὑμῶν εὐχαῖς.

Ἐν Τατκούλοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1863.

Ταπεινοῦ Ἐπισκόπου

† Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ Τῷ ΔΕ Τῷ ΠΡΩΤῷ ΤΟΜῳ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛ.	Εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.	Σελίς	1
»	»	» Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν.	» 7
»	»	» Ματρῶνιν τὴν Χιοπολίτιδα.	» 12
»	»	» Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον.	» 18
»	»	» Δημήτριον τὸν Μυροβλύτην.	» 23
»	»	» Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν.	» 30
»	»	» Ἀρχαγγέλ. Μιχ. καὶ Γαβρ.	» 36
»	»	» Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶν.	» 42
»	»	» Σεραφεῖμ Ἰωάν. καὶ Βαρβ.	» 48
»	»	» Τὸν Ἱεράρχην Νικόλαον.	» 54
»	»	» Ἱεράρχην Σπυρίδωνα.	» 60
»	»	» Ἱερομάρτ. Ἐλευθέριον.	» 66
»	»	» Πρωτομάρτ. Στέφανον.	» 72
»	»	» Πρόδρομον Ἰωάννην.	» 78
»	»	» Σεβ. Ἐπίσκοπ. Σάββαν.	» 84
»	»	» Μέγαν Ἀντώνιον.	» 90
»	»	» Μέγαν Ἀθανάσιον.	» 96
»	»	» Μάρτυρα Τρύφωνα.	» 104
»	»	» Θεοδόχον Συμεών.	» 109
»	»	» Ἱερομάρτ. Χαράλαμπον.	» 115
»	»	» Τύρωνα Θεόδωρον.	» 121
»	»	» Τίμιον Σταυρόν.	» 127
»	»	» Τροπαιοφ. Γεώργιον.	» 133
»	»	» Τὴν Νεομάρτυρα Ἀργυρῆν.	» 139
»	»	» Πικρθενομάρτ. Εἰρήνην.	» 144
»	»	» Τὸν Ἱερομάρτ. Θεράποντα.	» 150

5.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛ. Εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην. Σελ. 156

»	»	» Τὸς ἸΒ' Ἀποστόλους.	» 162
»	»	» Τὴν Μεγαλομάρ. Κυριακὴν.	» 169
»	»	» » Πανεύφημον Εὐφημίαν.	» 174
»	»	» » Ἀθληφόρον Μαρίναν.	» 180
»	»	» Τὸν Θεοσίτην Ἥλιαν.	» 185
»	»	» » Ἱερομάρτ. Φωκᾶν.	» 192
»	»	» Τὴν Ὅσιομάρ. Παρασκευὴν.	» 198
»	»	» Τὸν Ἱαματικὸν Παντελεήμονα.	» 203
»	»	» Τὸς Δώδεκα Ἀναργύρους.	» 209
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ		εἰς διαφόρους Ἀγίους.	» 214

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

71.

« Πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες λήψετε. »
ΜΑΤΘΑΙΟΣ. ΚΑ'. 22.

« Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἔξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς. »
ΔΑΒΙΔ. ΨΑΛΜ. ΥΪΔ'. 2

« Μὴ αἰσχυθῆς ὁμολογῆσαι τὰς ἀμαρτίας σου, ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ Θεοῦ. »
ΣΕΙΡΑΧ.

Τῷ Μουσῶν ἡγέτῃ καὶ κλεινῷ Ἱεράρχῃ Ἀγίῳ Ἀργυροπόλειως Κυρίῳ Κυρίῳ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Δείγμα σεβασμοῦ καὶ φιλίας ἀλήκτου ἀνατίθεται
Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ

τουτὶ τὸ Ἰάμβειον.

Ζῆθι, κλεινὲ Ἀρχιθύτα πατρίδος
Τεῆς, Ταταύλων καλλιτέκνοιο χθονός·
Σεμνὸν Σεραφεῖμ ἀγλάισμ' Ἐκκλησίης.
Μολπήσι γὰρ θ' ὕμνοισι σοῖς μελιρρύτοις,
Θεὸν, Μέδονθ' ἰλασόμεσθ' ὀσημέραι,
Τῶν ἀμπλακημάτων τε ἴσχομεν λύσιν.

ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Εὐμενέως, Πάτερ ἀγλαέ, ταυτὶ δέχοιο, ἅπερ Σοί,
Ἦσεν Θεόδωρος, τέχμαρ ἑῆς φιλίης.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν ΣΩΤΗΡΑ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΟΝ

ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἰησοῦ μου πολυέλεε Σῶτερ, ἐκδυσωπῶ σε ταπεινῶς, Ἰησοῦ μου, τῶν ἐγκλημάτων ῥῦσαι με καὶ κάθαρον, ψυχὴν μου τὴν τάλαιναν, μολυσμῶν οὔσαν πλήρη, καὶ σῶσον Πολυεὺς πλάγχε, τοῦ πυρός τῆς Γεέννης, ἵνα θαρρῶντως, Σῶτερ Ἰησοῦ, δοξολογῶ σε καὶ δοξάζω σωζόμενος.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα

Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν σέβω. Σεραφεῖμ.

ὠδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διαδεύσας.

Ἰησοῦ γλυκύτατε τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τῆς δυστήνου σὺ θεράπευσον, Ἰησοῦ, τραύματα δεινὰ, καὶ ἀμαρτίας, ὦ Ἰησοῦ, τοῦ σοῦ δούλου ἐξάλειψον.

Ἡθελον, γλυκύτατε Ἰησοῦ, Κρουνοῖς τῶν δακρῶν πλημμελήματα τὰ ἐμὰ, ἐκπλῦναι, Χριστέ, ἀλλ' ἀπατᾷ με ὁ πονηρὸς, οὗ τῶν δόλων με λύτρωσαι.

Σὺ Σῶτερ τοῦ σύμπαντος, Ἰησοῦ, ῥῦσαι τὸν σὸν δούλον ἐκ παγίδων τοῦ πονηροῦ, καὶ ποίησον μέτοχον τῆς δόξης τῆς Οὐρανίου, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε. Θεοτοκίον.

Ολη, Κόρη, οὔσα ὅλη καλή, ὅλη φασσφόρος, Θεοφόρος τέ και λαμπρά, λάμπρυνον τὰ ὄμματα ψυχῆς μου, και φωτοφόρον με ὅλον ἀπέργασαι.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υπόδεξι δέομαι, ὦ Ἰησοῦ μου, τὸν δοῦλόν σου, και σῶσόν με νῦν παθῶν και κινδύνων, και Γεέννης ἀπάλλαξον.

Νῦν σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὦ Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, και τῆς σκληρᾶς καταδικῆς ῥῦσαι, τῆς ἐν κρίσει, Φιλάνθρωπε.

Χριστέ μου τὸν δοῦλόν σου, ἐν καταλύξει βοῶντά σοι, νόσων δεινῶν και θλίψεως πάσης, Ἰησοῦ μου, διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι με τὸν ἄσωτον, μόνη Πανάχραντε, δέομι, σαῖς μητρικαῖς πρεσβείαις, κινδύνων και παντοίων κακώσεων.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιησοῦ μου γλυκύτατε, πάθη τὰ δεινά μου θεράπευσον, και τοῦ δράκοντος ἐξάρπασον τῶν χειρῶν, Χριστέ μου, τὸν οἰκέτην σου.

Σὺ Φιλάνθρωπε Κύριε, τῆς ἀπεγνωσμένης ψυχῆς μου πέφυκας, Ἰησοῦ μου ἀπολύτρωσις, διὸ πάσης θλίψεώς με λύτρωσαι.

Τὸν καιρὸν ὃν μοι δέδωκας, Σῶτερ Ἰησοῦ μου, κατεδαπάνησα εἰς παράνομα, και δέομαι, ὡς Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἀνακάλεσαι.

Θεοτοκίον.

Ολοφύρομι, Πάνχυγε, φέρων κατάνοῦν τὰ πολλά μου πταίσματα· διὸ δώρησαι μοι ἄφειν, δέομαί σου, Κόρη, ταῖς πρεσβείαις σου.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νῦν ὀλοσχερῶς, Ἰησοῦ μου τὸν πανάθλιον, κατατυραννοῦσί με πάθη δεινά· διὸ κραυγάζω, Ἰησοῦ μου, σὺ διάσωσον.

Τῶν ἀσθενειῶν, Ἰησοῦ μου, σὺ ἀπάλλαξόν, τὸν ἐν τῇ σκέπη

σου προστρέχοντα, ὦ Ἰησοῦ μου, και κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Οὐχ ἤμαρτέ ποτε, Ἰησοῦ μου, ἄλλος, εὐσπλαγγχε, ὡς ἐγώ, Χριστέ μου, ὁ ἄθλιος· διὸ σὺ σῶσον και κολάσεως ἐξάρπασον.

Θεοτοκίον.

Νῦν Ναοὺς Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ Λόγου σκηνώσαντος, δεῖξον εὐσπλαγγχως, ὦ Παρθένε Ἀγνή, τοὺς τῇ θερμῇ ἐγκαυχωμένους προστασία Σου.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ.

Θεράπευσον, Ἰησοῦ, ψυχῆς τὰ ὄμματα δέομαι, τυφλώττοντα τοῦ οἴκτροῦ, Θεέ μου, και φώτισον θεία σου λαμπρότητα, ἵνα ἀνυμῶ σε, Ἰησοῦ μου πολυέλεε.

Ελέησόν με, Σωτὴρ, τὸν ἄσωτον και ταλαίπωρον, γλυκύτατε Ἰησοῦ, και ῥῦσαι κακώσεως και νόσων τὸν δοῦλόν σου, και τῶν τοῦ Βελιάρ τεχνασμάτων με ἀπάλλαξον.

Οπάθει χαλεποῖς ἐγκυλινδούμενος πάντοτε, γλυκύτατε Ἰησοῦ, πρὸς σέ καταφεύγων νῦν, ζητῶ τὴν ἀνάβρωσιν· Σὺ δέ, Ἰησοῦ μου, ὡς Σωτὴρ αὐτὴν μοι δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Νεκρὰν ἀπέργασαι νῦν τὴν ἐτι ζῶσαν, Πανάσπιλε, κακίαν μου, και ψυχῆς τὴν νέκρωσιν ζώωσον, ὡς ζωῆς γενήσασα χορηγὸν τὸν θεῖον, ἵνα πόθω μεγαλύνω σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου, τοὺς ὑπὸ τὴν θεῖαν σκέπην σου καταφεύγοντας, και δώρησαι ἁμαρτιῶν τὴν συγγνώμην.

και Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὁ τὸν ἄσωτον σώσας, και τὴν Πόρνην προσδεξάμενος, Ἰησοῦ μου, και τὴν Αἰμόβρουν ἀφῆ ἰασάμενος, κάμει, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, τὸν ἄσωτον, οἰκτερον και ῥῦσαι ἐκ πάντων τῶν βιωτικῶν πειρατηρίων και θλίψεων, και σῶσον, εὐεργέτα Ἰησοῦ, ὡς φιλόδηρος.

Εἶτα τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ἐσθμειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου Κύριε.
Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. . . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας
τῆς Ἀναλήψεως αὐτοῦ. (Ζήτηι Αὐγούστου 16).

Δόξα. Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, Τριάς ἢ ἐν Μονάδι. . . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις. . . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. **Ὅλην ἀποθέμενοι.**

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ κλέος, Ἰησοῦ μακροθύμει, Ἰησοῦ μου, σῶσόν με τὸν οἰκέτην σου, Ἰησοῦ, ῥῦσαί με ἀσθενείας πάσης, Ἰησοῦ μου ὠραιότατε, τὸν προσιόντα σοι, καὶ πρὸς σέ, Σωτῆρ καταφεύγοντα, καὶ μόνος ὡς φιλόφρων, τῆς χειρὸς τοῦ δράκοντός με ἐξάρπασον, παθῶν καὶ κινδύνων, Σωτῆρ μου Ἰησοῦ, ἐλευθερῶν, καὶ τοῖς θεσμοῖς σου προσέχειν με, Ἰησοῦ, ἀξίωσον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Σῶτερ τοῦ Κόσμου, Ἰησοῦ μου, τὸν ἀναίσθητον καὶ ἄσωτον, οἰκτίρμον, κατοικτείρησον νῦν καὶ λύτρωσαι Γεέννης, ὅπως ἀεὶ δοξάζω σε, ὡς Σωτῆρα, Ἰησοῦ μου.

Εχὼν μυρίας ἀμαρτίας, οὐ τολμῶ, Ἰησοῦ μου, ἀναβλέψαι, καὶ ἰδεῖν Οὐρανοῦ τὸ ὕψος ἐκ τοῦ φόβου· διὸ βοῶ διάσωσον τὸν οἰκτρὸν, ὦ Ἰησοῦ μου.

Βέβηλον νοῦν, ὦ Ἰησοῦ μου, περιφέρων, θερμῶς ἀναβοῶ σοι τῆς ψυχῆς μου, Χριστέ, τοὺς μώλωπας καθάραις, ἐκ τοῦ βυθοῦ με λύτρωσαι τῆς κακίας, Ἰησοῦ μου. Θεοτοκίον.

Ω Παναγία Θεοτόκε, Ἰησοῦν τὸν γλυκύτατον τεκοῦσα, τοὺς ἕμμοῦντάς σε νῦν, περισώζαι λιταῖς σου, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων ἀδοκίμων.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Σὲ Ἰησοῦ μου, ἐκδυσωπῶ· ὡς τὴν Πόρνην· σὺ ἀπὸ πλάζας πολλῶν ἐγκλημάτων, οὕτως, Ἰησοῦ μου, κάθαραι τὴν ψυχὴν μου

Εν ψυχοφθόροις περιπεσῶν, Ἰησοῦ μου, ἀτοπίας πρὸς σέ καταφεύγω· ἐγειρόν με σῶσον, γλυκύτατε Θεέ Μου.

Ρῦσαι, ὦ Σῶτερ, τῇ τοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει, τὸν προστρέχοντα πρὸς σέ τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἀλόγων πάντων παθῶν ἀπάλλαξόν με. Θεοτοκίον.

Αχραντε Κόρη, λύσον δεσμὸν τῶν κακῶν μου, τῇ στοργῇ με συνδέουσα τοῦ Λόγου, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, καὶ σῶσον με λιταῖς σου.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φιλάνθρωπε, σὸν δοῦλον, τὸν υπερβεβηκότα ταῖς ἀτοπίας Τελώνη καὶ Ἄσωτον, σὺ ὡς Θεός, Ἰησοῦ μου οἰκτίρμον, σῶσον με.

Εὐνοῦμου μοίρας, γλυκύτατέ μου Σῶτερ, τὸν σὸν οἰκέτην ἀπὸ πλάζων δέομαι, καὶ τὴν σὴν ἄφραστον δόξαν ἰδεῖν ἀξίωσον.

Ἰησοῦ Σωτῆρ μου, πάσης ἐπηρείας δαιμονικῆς τὸν σὸν δοῦλον διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων με ἐλευθερώσον. Θεοτοκίον.

Μεμολυσμένον ὄντα τὸν νοῦν μου, Παρθένε, ταῖς ἀμαρτίαις, σὺ μόνη Ἀμόλυντε, ἐκλιπαρῶ, ἀποκάθαραι ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρὸντα Μεγαλυνάρια.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, Ἰησοῦ Σωτῆρ μου, τῆς ψυχῆς μου τὰς χαλεπάς, ἰάτρευσον νόσους, Θεέ μου Ἰησοῦ μου, καὶ σῶσον Ἰησοῦ μου τὸν σοι προστρέχοντα.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, δέξαι τὸν σὸν δοῦλον, ὑπεράγαθε Ἰησοῦ· σῶσον, μὴ παρίδης τὸν ἄσωτον, Θεέ μου, οἰκτίρμον Ἰησοῦ μου εὐσπλαγγχε Κύριε.

Τοὺς τετειχισμένους τῷ σῶ Σταυρῷ, καὶ ἐγκυχωμένους τοῖς σαῖς Πάθεσιν, Ἰησοῦ, στήριζον ἐν πέτρᾳ, Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου, καὶ σῶσον, Ἰησοῦ μου, ὡς ὑπεράγαθος.

Σὺ εἶ, Ἰησοῦ μου, ὁ φωτισμὸς, τῆς οἰκτρᾶς ψυχῆς μου, φῶς τοῦ Κόσμου, ὃ Ἰησοῦ, σὺ λάμπρυνον ταύτην τῷ θεαυγεῖ φωτὶ σου, καὶ ῥῦσαι αἰωνίου, Χριστέ, κολάσεως.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπᾶριον Ἦχος Β'.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν, Ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός. κτλ.

^{Ἡ τὸ παρὸν, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειδήμου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκουμένων Ἦχος Β'.}

Ελκόμενόν σε, Κύριε, πρὸς τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ, ὁρῶντες προσκυνοῦμέν σου τὴν ἄχραντον μορφήν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Βουλῆσει γὰρ ἠυδόκησας σαρκὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον σου ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Δόξα, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτῆρ· δόξα, Πανάγαθε, τῇ μακροθυμίᾳ σου· δόξα πικρασιλεῦ, τῇ συγκαταβάσει σου.

καὶ Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Σῶσαι τὸ σὸν πλάσμα βουληθεὶς, τῆς Οἰκονομίας τὸ ὄντως μέγα Μυστήριον, χαίρων ἐξεπλήρωσας, ὃ Ἰησοῦ Ἀγαθὲ, καὶ τιμῇ ἐξηγόρασας τὸν σύμπαντα Κόσμον Αἵματος τιμίου σου, Χριστέ γλυκύτατε· ὅθεν σοῦ δεόμεθα πιστεῖ, στήριζον ἡμᾶς Ἰησοῦ μου, ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, Ὑπεράγαθε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τοὺς ἁγίους Θεοπάτορας

ἸΩΑΚΕΙΜ καὶ ἈΝΝΑΝ.

ὑπο τοῦ ἀργυροπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπᾶριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ἸΩΑΚΕΙΜ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ τῆς Ἀννης, τῶν παραδόξως τὴν Παρθένον τεκόντων, πιστεῖ ἡμεῖς δεόμεθα κραυγάζοντες· ῥύσαθε Προπάτορες τοῦ Σωτῆρος ἐκ νόσων, θερμαῖς ὑμῶν δεήσεσι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ ταῖς γαστρὶ ἐχούσαις γυναιξί, τὴν εὐτοκίαν ταχέως δωρήσασθε.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστοιχίδα

Τοὺς Σοὺς Γονεῖς, Πάναγνε, λιγαίνω πόθω.

ὠδὴ Α'. Ὑγρὰν διαδεύσας.

Τοὺς ἀξιοθέοντας τεκεῖν ἐν γῆ, τὴν ὑψηλοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, Ἰωακεῖμ καὶ Ἀνναν τοὺς ἐνθέους, ἐκδυσωπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Ολοτρόπιω νεύσει πρὸς τὸν Θεὸν, προσέχοντες ὄντως οἱ Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, ἐκήτησαν φύσεως τοῖς νόμοις, τὴν Θεοτόκον, ἣν δυσωπεῖν οὐ παυσόμεθα.

Ὑπερτέραν ζῶντες ἤδη ζῶν, ἐν ἀφάρτῳ βίῳ, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν, Ἰωακεῖμ καὶ Ἀννα παρασχεῖν μοι, τῷ τεθλιμμένῳ χαρὰν ὑπερκόσμιον.

Θεοτοκίον.

Σαρκός μου τὰ πάθη τὰ γαλεπὰ, αἴτησαι σὸν Τόκον θανα-

τῶσαι, ὦ Μαριάμ, καὶ νεκρὸν με ὄντα ἀμαρτίαις, ἀναζωῶσαι
ὡς φύσει φιλόανθρωπος.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Στειρεύουσα, Ἐνθεε, τεκεῖν ὡς Κτίστην ἰκέτσεες, οὕτω καὶ
νῦν δυστοκίας πάσης τὰς ἐγκύους ἀπάλλαξον.

Ο χάριν τὴν ἔνθεον, τεκεῖν πλουτίσας Θεόπαιδα, Ἰωακείμ
πρέσβευε Κυρίῳ, λυτρωθῆναι κινδύνων με.

Υμνοὺς νῦν προσάξωμεν, πρὸς τοὺς Θεόπαιδα τέξαντας, Ἰ-
ωακείμ καὶ Ἄνναν τὴν Θείαν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ πλουτοῦντες στήριγμα καὶ προσασίαν, Πανάχραντε, τῶν
πειρασμῶν καὶ δεινῶν παντοίων, ἐκλυτρούμεθα τάχιον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηθουσῶν γεραίρομεν, καὶ πιστῶς νυνὶ ἰκετεύσωμεν τοῦ
Σωτῆρος τοὺς Προπάτορας, ἵνα λυτρωθῶμεν πάσης θλίψεως.

Οὶ Σωτῆρος Προπάτορες, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ Θεόληπτοι,
αὐτῷ δέησιν προσάξατε, πάσης ἡμᾶς ῥύσασθαι κακώσεως.

Νεκρωθέντα με πταισίμασι, καὶ δεινοῖς παντοίοις ἐξαναστή-
σατε, Θεοπάτορες Πανένδοξοι, καὶ εἰς ἀφθαρσίαν ὀδηγήσατε.

Θεοτοκίον.

Εν δεινοῖς ἀμαρτήμασι, τὴν ψυχὴν μολύνας ὁ ἄθλιος, πρὸς
τὴν σκέπην σου, Θεόνυμφε, καταφεύγω λύσιν ἐξαιτούμενος.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ιθνον ἀεὶ, ξυνωρὶς Θεομακάρισε, πρὸς τὰ τοῦ Κυρίου προσ-
τάγματα, πάντα μου βίον, καὶ πρὸς φῶς με καθοδήγησον.

Σώφρονι ζωῇ ἐλλαμφθέντες, Θεοπάτορες, πάντας σωφρο-
νεῖν ἀξιώσατε, καὶ καθαρότητος πληρώσατε.

Πάντας, Ἀγαθοὶ, ἀγαθότητος στειρεύοντας, θεῖω φέγγει ἡ-

μᾶς λάμψατε,, ὡς παρθενίας τὸ ἐγλαΐσμα γεννήσαντες.
Θεοτοκίον.

Ασπιλε Θεὸν ἡ τεκοῦσα τὴν καρδίαν μου, μολυνθεῖσαν πά-
θεσι σὺ ἀγίασον, ἀγιωτέρα τῶν Ἀγγέλων οὖσα, Πάναγνε.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Νενεκρωμένον τὸν νοῦν ἐκ τῶν κακῶν μου, Θεόληπτοι, ὑ-
μῶν πρεσβείαις θερμαῖς, ἤδη ἀναστήσατε, καὶ πάσης με ῥύσα-
σθε, θλίψεως καὶ νόσου, καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος.

Απόθου, ὦ ταπεινὴ μου ψυχὴ, φορτία δυσβάστακτα ἀμαρ-
τιῶν, καὶ Χριστοῦ Προπάτορσι βόησον ἀεὶ ἐνισχύειν σε, τὸν φόρ-
τον βαστάζειν τοῦ Χριστοῦ τὸν ἐλαφρότατον.

Γενοῦ μοι καταφυγὴ, ὦ Ξυνωρὶς ὑπερθαύμαστε, τῶν Προ-
πατόρων Χριστοῦ, καὶ θεία ἀντίληψις τῆ πασχούσῃ δούλῃ σου,
ὑπὸ δυστοκίας, ἧς ἀπάλλαξόν με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντες καὶ πειρασμοῖς δεινοῖς ἀεὶ συνεχόμενοι, Παρθενο-
μήτορ Ἀγνή, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ πίστει βοῶμέν σοι
ῥῦσαι τοὺς σοὺς δούλους περιστάσεων καὶ θλίψεων.

Διάσωσον Ξυνωρὶς θεία τῶν Θεοπατόρων, Ἰωακείμ καὶ Ἄν-
νης ἡμᾶς ἀπὸ θλίψεων, καὶ νόσων, ταῖς ὑμῶν ἰκεσίαις.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει καὶ εὐθὺς τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ως μέγιστοι δύο ἀστέρες ἠνέγκατε τὴν Αὐγὴν ὄντως τὴν
πάμφωτον, τὴν τῷ κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον ἐξανατείλασαν·
διὸ σὺν Αὐτῇ Αὐτὸν ἰκετεύσατε, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα Θεόφρονες,
σωθῆναι τοὺς πίστει ὑμᾶς γεραίροντας.

Εἶτα τὸ Προκειμένον Ἦχος Δ'.

Ὡμωσε Κύριος τῷ Δαβὶδ βοήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Στίχος. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς λύχνον ἄψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει. . .
(Ζήτει Δεκεμβρίου 9).

Δόξα. Ταῖς τῶν Θεοπατόρων πρεσβείαις. . . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. **Μεταβολὴ τῶν Οὐλιβομένων.**

Μεταβολὴ παντός κινδύνου, ἀπαλλαγὴ παντοίων νόσων ὑπάρχουσα Δυὰς εὐλογημένη, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, σώσατε πόλιν καὶ λαὸν, ταῖς Ὑμῶν ἐνθέρμοις ἰκεσίαις, πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου γεννηθέντα, ἐκ πάσης ἀσθενείας καὶ θλίψεως.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Ελέους οἱ τέξαντες τὴν βρύσιν, ὦ Προπάτορες Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ταῖς πρεσβείαις Ὑμῶν, παύσατε ψυχῆς νόσον, τοῦ πρὸς ὑμᾶς προσφεύγοντος, καὶ τὰ πάθη τῆς καρδίας.

Λάμψει, Προπάτορες Σωτῆρος, τοῦ Υἱοῦ τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, καταυγάσατε νῦν ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων, καὶ τὴν ὑμῶν πανήγυριν μετὰ πόθου ἐκτελούντων.

Ιδε, Ἰωακείμ θεόφρον, τὴν ἀσθένειαν ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, καὶ ἐγθρῶν τῶν δεινῶν, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ῥῦσαί με ταῖς πρεσβείαις Σου, ἵν' αἶε σὲ μακαρίζω.

Θεοτοκίον.

Γένος, Παρθένε, ὀρθοδόξων, συνεχόμενον κινδύνους τε καὶ νόσοις, σοὶ προστρέχει θερμῶς, καὶ πίστει ἀνακράζει, σῶσόν με παναμώμητε, παναγίαις σου πρεσβείαις.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Απεγνωσμένῳ, ὦ Ξυνωρὶς μακαρία, ἐκ τοῦ πλήθους παθῶν τῶν ψυχασθῶρων, βίου ἐναρέτου γενοῦ μοι ὁδηγία.

Ιλεον, Ἄννα, τὸν Σωτῆρα γενέσθαι, ταῖς πασχούσαις αἶε ἐκδυσώπει, καὶ τῆς δυστοκίας αὐτὰς ἐλευθερώσαι.

Νοσοῦντων πάντων, Θεοπάτορες θεῖοι, ἱατροὺς Ὑμῶν ἀναγνωρίζων, πίστει καταρεύγω ὑμῶν τῇ προστασίᾳ.

Θεοτοκίον.

Ως ὀρθοδόξων ἢ ἀντίληψις, καὶ βοήθεια, ἔλπις τε καὶ σκέπη, τὸν σὺ προσφυγόντα σκέπασον ὦ Παρθένε.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Παρθένου τῆς Πανάγνου Γεννήτορες ὄντες, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην ὑμῶν, Πανένδοξοι, δεινῶν παντοίων λυτρωθῆναι καθικετεύσατε.

Οικτεῖρατε, Πατέρες τῆς Ἀειπαρθένου, ὡς συμπαθεῖς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καὶ λαμπηδότων φωτὸς τοῦ θεοῦ ἐμπλήσατε.

Θεὸν τὸν σαρκωθέντα, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύειν μὴ παύσητε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ νόσων καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ω Θεοτόκε Κόρη, σῶσον τὸν σὸν δοῦλον, καὶ ἐκ κινδύνων καὶ νόσων ἀπάλλαξον, ταῖς μητρικαῖς σου χρωμένῃ πρεσβείαις, Ἄσπιλε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ταύς Προπάτορας τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐξ ἐπαγγελίας καὶ τῆς φύσεως νόμοις, τεκόντας τὴν Παρθένον καὶ Θεομήτορα.

Σώσατε, Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἐγγυμονούσας, καὶ λυτρώσατε, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, δυστοκίας καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ὡς παρῆρσιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον.

Πρεσβεύσατε, Θεόληπτοι, τῷ Χριστῷ, ρυσθῆναι ἐκ νόσων καὶ παντοίων ἀμαρτιῶν, τοὺς πίστει τιμώντας τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, καὶ δοῦναι εὐτοκίαν πάσαις ἐπίτεξιν.

Καὶ τὸ, **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Β'.

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων, Κύριε, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, δι' αὐτῶν σὲ δυσωποῦμεν. Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἰεσὺς μεμνησθεὶς ὡς ἴθας.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνούντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ψάλλομεν τὸ παρὸν
Προσόμιον Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε φιλοδίκαιοι πιστῶς, δεῦτε οἱ Ὀρθόδοξοι πάντες συν-
βορτάσωμεν, τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν Προπατόρων Χριστοῦ,
καὶ συμφώνως ὑμνήσωμεν αὐτούς, ἐκβοῶντες· ῥύσασθε, Θεόλη-
πτοι, ἡμᾶς ἐκ θλίψεων, νόσων καὶ πολλῶν ἐγκλημάτων, καὶ
λιταῖς ὑμῶν εὐτοκίαν πάσαις ταῖς ἐπίτεξι δωρήσασθαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΞΤΡΟΣ

Εἰς τὴν ὀσίαν καὶ μητέρα ἡμῶν

ΜΑΤΡΩΝΑ ΤΗΝ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΑ.

ὑπο τοῦ ἀργυροπολεως Σεραφεῖμ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ τροπάριον Ἦχος Δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν τὸν Νυμφίον Ἰησοῦν ἀγαπήσασαν, καὶ διαλάμψασαν
ὀσίαις ἐν πράξεσιν, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς,
Ματρῶνα Θεόληπτε, ταῖς ἐνθέοις σου ῥῦσαι, λιταῖς, ἐκ περιστά-
σεων ἀδοκῆτων καὶ νόσων· καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι δεινῶν,
τοὺς προσκυνούντας τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον. **Τῇ Θεοτόκῳ. . .**

Ὁ Ν΄. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων ἐν τοῖς Θεοτοκίαις Ἀρραβιχίδα

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α΄. ἦχος πλ. Δ΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Συνούσα Οὐρανίαις ταῖς στρατιαῖς, ὅσια Ματρῶνα καὶ χο-

ρεύουσα σὺν αὐταῖς, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, πρεσβείαις ταῖς
ιεραῖς σου ἀεὶ διαφύλαττε.

Προξενούσα ὄφελος τοῖς Πιστοῖς, ἐπέστη ἡ μνήμη, σοῦ Μα-
τρῶνα ἡ εὐκλεῆς, ἐν ἧ σε θερμῶς παρακαλοῦμεν, μνήσθητι, μή-
τερ, ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῦ Δεσπότη εὐσμον καὶ σεπτὸν σκεῦος ἀνεδείχθης ἔκκα-
θάρασα τὴν ψυχὴν· Ματρῶνα, διὸ τὸν σὸν οἰκέτην, τῆς δυσωδίας
παθῶν με καθάρισον. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνους καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς σὲ Παρθένη,
καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν· διὸ λιταῖς
σοῦ τὸν δοῦλόν σου οἰκτεῖρον.

ὠδὴ Γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σθένει τῆς πρεσβείας σου, παθῶν τὸν κλύδωνα κόπασον, καὶ
πρὸς ζωῆς, Ματρῶνα, λιμένα, τοὺς σοὺς δούλους ἐνόρμισον.

Ω Ματρῶνα πάνσεμνε, Μοναζουσῶν ὤφθης καύχημα· διὸ
κάμῃ διάγειν σωφρόνως καὶ ἀγνῶς καταξίωσον.

Νέκρωσον, πρεσβείαις σου, φθοροποιὰ πάθη ἐνδοξε, καὶ τῶν
δεινῶν συμφορῶν με ῥῦσαι, ὦ Ματρῶνα Θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Εχων τὴν ἐλπίδα μου εἰς σὲ Πανάσπιλε Δέσποινα, ὄλην,
παθῶν καὶ κινδύνων ῥῦσαι, τὴν ψυχὴν μου πρεσβείαις σου.

ὠδὴ Δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ταῖς ῥάνισι κατάρδευσον, τῆς σῆς εὐσπλαγχίας, Ματρῶνα
ἐνδοξε, χερσωθείσαν τὴν καρδίαν μου, καὶ καρποφορεῖν αὐτὴν
ἀξίωσον.

Πρὸς Χριστὸν διαμειναί μου τὰς τῆς διανοίας βάσεις ἀξί-
ωσον καὶ δαιμόνων τὴν ἐπήρειαν ἀπ' ἐμοῦ, Ματρῶνα, τάχει ποί-
ησον.

Ρωμαλαῖον τὸ φρόνημα, ἔχειν ἐν δεινοῖς με, Ματρῶνα πρέ-
σβευε, πρὸς Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον τὴν ἐμὴν ἐλπίδα ἀναθέμενον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Μῆτερ, τὸν δούλόν σου ἐκ τῶν κατεχόντων δεινῶν με θλίψεων· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀνατίθημι πᾶσαν τὴν ἐλπίδα, Ἄρειπάρθενε.

ὠδὴ **Ε'**. Φώτισον ἡμᾶς.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν ἰκεσίαις, Πανακῆρατε, καὶ τυραννούσης νόσου λύτρωσαι, τοὺς σὲ τιμῶντας ὦ Ματρῶνα καὶ μακαρίζοντας.

Πρέσβευε Χριστῷ, ὦ Ματρῶνα θεοδόξαστε, δωρήσασθαι ἄφρατον καὶ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, τῷ προσφυγόντι ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Τῶν Μοναζουσῶν, ὦ Ματρῶνα, οὐσα καύχημα, τοῖς μετὰ πόθου σὲ γεραίρουσι, τῶν ἱαμάτων τὰ χαρίσματα χορήγησον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου χορήγησον, τοῖς κατεχομένοις ὑπὸ τῶν θλίψεων, τὴν σωτηρίαν μεσιτείας σου πρὸς Κύριον.

ὠδὴ **ΣΤ'**. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ισάγγελον ἐπὶ γῆς πολιτείαν, ὡς διήνυσας, Ματρῶνα, ὁμοῦσα, τὸν δι' ἡμᾶς γεννηθέντα ἀφράστως, οὕτω καὶ μετὰ διανύσαι ἀξίωσον, σωφρόνως καὶ Ἀγγελικῶς τὴν ζωὴν, ταῖς θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Οικτρός εἰμι τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, δαπανήσας, ὦ Ματρῶνα, τὸν πλοῦτον, ἐν μιαραῖς πράξεσιν ἀσωτείας, καὶ ἀγαθῶν σωτηρίων στερήσας· προσέρχομαι σοὶ οὖν πιστῶς, καὶ βοῶ σοι, πρεσβείαις σου, σῶσόν με.

Τοὺς δούλους σου, ὦ Ματρῶνα θεόφρον, ἐλευθέρωσον λιταῖς σου ἐκ νόσων, καὶ πειρασμῶν, ἐμπρησμοῦ καὶ κινδύνων, καὶ αἰφνητοῦ θανάτου ἐξάρπασον· λιμὸν λοιμὸν τε καὶ σεισμόν, ἐξ αὐτῶν ὅσον τάχει ἀπέλασον.

Θεοτοκίον.

Φυγάδευσον ἐκ τῆς ἀθλίας σαρκός μου, τὴν ἀνίατον ἀσθένειαν, Κόρη, καὶ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ θεραπεύ-

αν τελείαν μοι δώρησαι, καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοὶ πεποιθότα ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου.

Διάσωσον ἐκ νοσημάτων ἡμᾶς ποικίλων, Ματρῶνα, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων πρεσβείαις σου, τοὺς σοὶ προστρέχοντας καὶ τιμῶντάς σε πόθῳ

καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ιατρείας ἄμισθον καὶ παραδόξων θαυμάτων, ἡ Εἰκῶν σου δεῖκνυται, Πηγῇ, Ματρῶνα, θεόφρον· πάντες οὖν οἱ προσιόντες αὐτῇ ἐν πίστει, ἴασιν ψυχῶν ἀρύνονται καὶ σωμάτων, καὶ βοῶσι γηθοσύνως· Χαίρε Κυρίου ὁσία ἔνδοξε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. . .

Στίχος. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ. . .

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. . . (Ζήτηι Σαββάτῳ ιζ').

Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ὁσίας. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις. . .

Στίχος. Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. **Ὅλην ἀποθέμενοι.**

Πόθῳ εὐφημοῦμέν σε, ἔνδοξε μῆτερ Ματρῶνα, ἐτησίως μέλποντες ἐν Ναῶ ἀγίῳ σου καὶ γεραίροντες, τὴν σεπτὴν μνήμην σου καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν θεῖαν προσκυνούντες σου καὶ χαριτόβρυτον Εἰκόνα δεόμεθα, πρόσθηθι, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου ἐντεύξεις, δεινῶν τε παντοίων, καὶ νόσων καὶ κινδύνων καὶ φθορᾶς, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, ἡμᾶς τοὺς οἰκέτας σου

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ **Ζ'**. Παιδες Ἑβραίων.

Ωσπερ ἐτήρησας, **Ματρῶνα**, καθαρῶτατον τὸν βίον σου καὶ θεῖον, οὕτως ἤδη καὶ ἀξίωσον διάγειν ἐν σωφροσύνῃ πάντοτε, ταῖς ἐνθέρμοις σου πρεσβείαις.

Κόσμον ψευδῆ καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ὡς κατέλειψας ἐνθέρῳ πεποιθήσει, ὦ **Ματρῶνα** σεμνή, καὶ δὴ τὸν ἀχρεῖον, φρονεῖν τὰ ὑπερκόσμια, καταξίωσον εὐχαῖς σου.

Φέγγει τῆς θείας φρυκτωρίας, ὦ **Ματρῶνα** σεμνή ἀεὶ αὐγαζομένη, τοὺς τιμῶντάς σε νῦν φωτίζεις μελωδοῦντας· **Εὐλογητός εἶ Κύριε**, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Θεοτοκίον.

Εμμονον ἔχων τὴν κακίαν, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθείαις, εὐσπλαγχνία τῆ σῆ, προστρέχω ἀνακράζων· σῶσόν με σῶσον, **Πάναγνε**, μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὠδὴ **Η'**. **Τῶν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.**

Τῶν ἰδρώτων οἱ ὄμβροι, ὦ **Ματρῶνα**, παθημάτων ζηραίνουσι τοὺς ὄμβρους, καὶ τὰς ψυχὰς ἀρδεύουσι τῶν πίστει σε ἀνυμολογούντων, καὶ ἀσπαζομένων τὴν θείαν σου **Εἰκόνα**.

Ω **Ματρῶνα** θεόσοφε, ἀφθόνως τῆ ψυχῇ μου τὴν σωτηρίαν δίδως· ὡς γὰρ ὅσα ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον πολλὴν παρρησίαν· διὸ μὴ παρίδης τοὺς πίστει σε τιμῶντας.

Ολη τῆ αἴγλη τῆς **Τριάδος** συγγραθεῖσα καὶ τῷ φαεινοτάτῳ ἐνηδομένη φέγγει τῆς θεότητος, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου, **Ματρῶνα**, φωτὶ τῷ θείῳ λάμπσον. Θεοτοκίον.

Ισχυρότατον ὄπλον, σὲ **Παρθένε**, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, καὶ πάντων τῶν δυσχερειῶν καὶ νόσων ἐκλυτρούμεθα, φεύγομεν δὲ πάντα αἰρέσεων σάλον, καὶ τοῦ **Σατάν** τοὺς δόλους.

ὠδὴ **Θ'**. **Κυρίως Θεοτόκον.**

Ιδεῖν **Χριστοῦ** τὴν δόξαν, ὄντως τὴν ὠραίαν, καὶ ἀπολαῦσαι, **Ματρῶνα**, ἰκέτευε αὐτῆς, τὸν πίστει σε πόθῳ ἀεὶ γεραίροντα.

Τὴν σὴν θερμὴν προσθείαν ἔχων, ὦ **Ματρῶνα**, τῶν δυσμε-

νῶν οὐ προοῦμαι τὴν κάκωσιν, καὶ πᾶν δαιμόνων τὰ φοβερά μηχανήματα.

Πυρὶ τῶν σῶν ἀγῶνων καύσασα, **Ματρῶνα**, τὰς παρατάξεις δαιμόνων, κατάρδευσον τῆς εὐσεβείας σταγόσι τοὺς σὲ γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Μαρία, σωτηρίας λιμένα σε εἰδότες, τῆ παναχράντῳ σου σκέπη προστρέχομεν, καὶ ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι σὲ ἰκετεύομεν.
Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα **Μεγαλυνάρια.**

Εχοντες **Εἰκόνα** σου τὴν σεπτὴν, ἐνδοξε **Ματρῶνα**, ὡς προπύργιον ὄχυρον, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ ἐκ παντοίας βλάβης ἀπολυτρούμεθα.

Χαίροις ὁ τῆς **Χίου** θεῖος βλαστός, χαίροις βακτηρία καὶ ἰατρεία τῶν τυφλῶν, χαίροις τῶν **Παρθένων** ὠραίσιμα, **Ματρῶνα**, καὶ πάντων Ὀρθοδόξων τὸ ἀγαλλίαμα.

καὶ Θεοτοκίον **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**
Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Μονάσασα θεαρέστως ἐνκρέτως ἐδίωσας καὶ χάριν ἰαμάτων ἐκομίσω, **Ματρῶνα** Θεόληπτε· θαυμάσια γὰρ τελέσασα φοβερά καὶ **Μονὴν** συγκροτήσασα ἱεράν, προσενηνοχῆς **Χριστῷ** τῶν σωζομένων πλυθὺν, **Πανόλβιε**· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Θεῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπελύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πόθῳ θερμοτάτῳ καὶ στοργῇ, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, **Ματρῶνα**, καὶ ἀναμέλποντας, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου ἐκ πάσης θλίψεως, συμφορᾶς καὶ κακώσεως, ὅπως ἐτησίως **Μνήμην** τὴν πανῆρον ἐπιτελῶμέν σου, ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ κρότοις, καὶ τὴν ἱεράν σου **Εἰκόνα**, πίστει τε καὶ πόθῳ ἀσπάζώμεθα.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΝ ΙΑΚΩΒΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν Κύριον εἰσάκουσον. Εἶτα τόν Θεόν Κύριον· καί
τόν Τροπόμενον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ κατὰ σάρκα συγγενῆ τοῦ Σωτῆρος, καί τῆς Σιών
Ἱεραρχίας τόν βάθρον, ἀνευφημοῦντες ἅπαντες κραυγάζομεν
πιστῶς ἅγιε Ἰάκωβε, μή ἐλλείπῃς πρεσβεῦων ὑπέρ ἡμῶν πρὸς
Κύριον, τῶν ἐν πίστει τιμώντων, τήν παναγίαν μνήμην σου ἀεὶ,
ἵνα ῥυσθῶμεν ποικίλων κακώσεων.

Δόξα. καί Νῦν Θεοτοκίον. **Οὐ σιωπήσωμεν.**

Ὁ Ν'. Καί ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα

Σὲ τὸν Θεάδελφον ἀεὶ πόθῳ λιγαίνω, Μάκαρ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σὲ Θεῷ προσάγομεν πρεσβευτήν, Ἰάκωβε μάκαρ, ἐκδυσώ-
πησον οὖν θερμῶς, δοῦναι τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι, τὴν αἰω-
νίαν ἡμῖν ἀπολύτρωσιν.

Επὶ γῆς ἰσαγγελον ἀληθῶς πολιτείαν ἔσχες, καὶ Ἁγίων
ἐν Οὐρανοῖς σκηνώσας, Ἰάκωβε, χορείαις, ὑπέρ ἡμῶν τὸν Θεὸν
καθικέτευε.

Τοὺς μνήμην, Ἰάκωβε, εὐλαβῶς, τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, ἀ-
πολύτρωσαι τῶν δεινῶν κινδύνων καὶ νόσων, σαῖς πρεσβείαις,
λοιμοῦ λιμοῦ τε καὶ πάσης κακώσεως. Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ὁ ἅγιος, Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ ἐγένετο
ἀληθῶς ἄνθρωπος ἐκ σοῦ ἀνερμηγεύτως, ἵνα λυτρώσῃ ἐξ Ἄδου
τὸν ἄνθρωπον.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νῦν πρὸς τὸν Παντάνακτα ἀνευφωθείς καὶ τυρσοῦμενος ταῖς
παρ' αὐτοῦ, Μάκαρ, φωταυγαίαις, σαῖς λιταῖς ἡμᾶς φώτισον.

Θερμῶς, ὦ Ἰάκωβε, σὲ ἱκετεύομεν, πρόφθασον, ῥῦσαι ἡμᾶς
ἱεραῖς εὐχαῖς σου, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Εν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, μάκαρ Ἰάκωβε, ἅπασα τῶν εὐσεβῶν
χαίρει ἡ χορεία, λυτρουμένη τῶν θλίψεων. Θεοτοκίον.

Αγνή Παναμώμητε, ἡ τὸν Σωτῆρα γεννήσασα, ταῖς σαῖς
λιταῖς, παθῶν τυραννίδος τοὺς σοὺς δούλους ἀπάλλασσον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Δεχθείς, Μάκαρ Ἰάκωβε, ἐν ψυχῇ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
τάς ἐλλάμψεις τοῖς τιμῶσί σε, σαῖς λιταῖς, αὐτοῦ νῦν ἐξαπόσειλον.

Επιλάμψεω γέγονας, ὡς περ δεκτικὸς Θεοῦ, ὦ Ἰάκωβε,
οὕτω δώρησαι τοῖς δούλοις σου, φωτὸς ἐμπλησθῆναι ταῖς πρε-
σβείαις σου.

Λυτρωτήσῃς γινώσκοντες, πίστει τε καὶ πόθῳ σὲ ἱκετεύο-
μεν, τοὺς τιμώντάς σε, Ἰάκωβε, νόσων σαῖς πρεσβείαις ἐλευ-
θέρωσον. Θεοτοκίον.

Φῶς τεκοῦσα, Πανάχαντε, τοῦ Πατρὸς τὸν λόγον, θείαις
πρεσβείαις σου, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν δεινὴν σκο-
τόμυκιν διώκουσα.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ολβον, Ἀγαθὲ, ἐπουράνιον αἰώνιον, ἀπὸ τῶν προσκλήρων
εὖρες, Ἰάκωβε, ἐν ᾧ τρυφῶν ὑπέρ ἡμῶν καθικέτευε.

Νῦν, ὦ Ἱερὲ Ἀδελφόθεε, τὸν Κύριον καθικέτευε δωρησασθαι
ἡμῖν εἰρήνην, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Απαντες πιστοὶ, ὦ Θεάδελφε, κεκτήμεθα καταφυγήσῃς καὶ
ἀντίληψιν διὸ θάρρουντες τῇ σὴ σκέπῃ καταφεύγομεν.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς τῆς σῆς ἀναλάμψης τῆς Θεότητος ἤλιος, Παρθένη, τοὺς ἐν σκιᾷ φθορᾶς τε καὶ θανάτου ὄντας ἐφώτισε.

ὠδὴ **ΣΤ'**. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιλάσθητι τοῖς οἰκτροῖς, Θεάδελφε ἀγιώτατε, καὶ ὕμνον ἰκετικὸν Κυρίῳ προσάγαγε ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ παθῶν, Θεόπτα, νῦν τὸν τάραχον διάλυσον.

Πλουσίως λάμπων φωτὶ ἐπουρασίῳ, Θεάδελφε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αἰεὶ τὰς θείας δεχόμενος τῆς Τριάδος χάριτας, μὴ παύσῃ προσεβύων ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ολβιος, Μάκαρ, ὡς σὺ ἐκλήθης ὄντως καὶ δίκαιος, οὕτω θεόπτα, τοὺς σὲ ἐν πίστει γεραίροντας ὀλβίους ἀπέργασαι καὶ δικαιοσύνης λαμπηδόσι φωταγώγησον. Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἡ καθαιρέτις ὑπάρχουσα, τῆς ἀφθαρσίας πηγὴν τεκοῦσα τὸν Κύριον, Παρθένη Πανάχαρτε, ἀγιῶς καὶ σωφρόνως τοὺς σοὺς δούλους ζῆν ἀξίωσον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνου, ὦ Ἀδελφότες Μάκαρ, τοὺς τὴν σὴν μνήμην πιστῶς ἐορτάζοντας, καὶ αἰτεῖ πταισμάτων τὴν λύσιν.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχαρτε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Τὸν πρῶτον τῆς ἀγίας Σιών Ἱεράρχην, τὸν Θεσπέσιον Θεάδελφον Ἰάκωβον, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐτησίαις, εὐφημοῦντες οἱ πιστοὶ ἀνακράζομεν δώρησαι Ἀδελφότεε, τοῖς δούλοις σου πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς θείαις σου ἐντεύξεις, κινδύνων ἀδοκίτων καὶ θλίψεων.

Εἶτα τὸ Προκείμενον.

ἤχος, δ'.

Εἰς πᾶσιν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ. . . .

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ἰνναγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους κτλ. (Ζῆτει Β' τῆς Ζ' ἐβδ).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Θεαδέλφου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

ἤχος πλ. ε'.

Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ομοφρόνως ἅπαντες πιστοὶ Σιών τῆς ἀγίας, Ἱεράρχην πρῶτιστον, τὸν σεπτὸν Ἰάκωβον ἀνυμνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἄπασαν πλάνην ἐξήλεγξε, καὶ τὸ αἷμα τὸ πανόσιον αὐτοῦ ἐξέχεεν ὑπὲρ Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτος. Τούτῳ οὖν προσερχόμενοι, πρέσβευε ῥυσθῆναι, Θεάδελφε, προσεῖπωμεν πίστει, ἐκ θλίψεως καὶ πάσης ἀπειλῆς τοὺς τὴν σὴν μνήμην γεραίροντας καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

ὠδὴ **Ζ'**. Παῖδες Ἑβραίων.

Ωσπερ, Ἰάκωβε, ἐδείχθεις ἀστραπὴ φωτὸς τοῦ Τρισηλίου, φρυκτωροῦσα βροτοὺς καὶ πλάνης ῥυομένη, οὕτως ἡμᾶς ὀδήγησον εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Λῦσον, Θεόπτα, τὰς πειράς μου τῶν πταισμάτων, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις· ὡς ἀήττητος γὰρ Ἀπόστολος καὶ Μάρτυς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κέκτησαι παρόρησιαν, Ἱεράρχα,

Ινα σφεάνων Οὐρανίων, ἐπιτύχωμεν οἱ δούλοι σου, Θεόπτα, ἐκδυσώπει Θεὸν τὸν Κύριον τῆς δόξης, Ἰάκωβε Θεσπέσιε, καὶ τῆς μοίρας τῶν Ἀγίων. Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν, ὦ Θεοτόκε, χειμαζόμενον τῶν θλίψεων τῶ σάλῳ, καὶ προστρέχον εἰς σὲ, τριχυμιῶν, λιταῖς σου, ῥῦσαι καὶ καθοδήγησον εὐφροσύνης εἰς λιμένα.

ὠδὴ **Η'**. Τὸν Βασιλέα.

Αὐλον αἰγλήν τῆς παναγίας Τριάδος, σὺ Θεόπτα, θεώμενος εὐσιώπει, τοῦ ἀπαλλαχθῆναι σοὺς δούλους ἐκ κινδύνων.

Ιεραρχίας μύρω χρισθεῖς, Ἱεράρχα, τὸν Σωτῆρα δωρήσασθαι εὐσιώπει, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσι κάθαρσιν τῶν πταισμάτων.

Νομοθεσίαις ταῖς τοῦ Σωτῆρος προσέχειν, ἡμᾶς πάντας ἀξίωσον, λιταῖς σου, Ἰάκωβε μάρτυς προστάτα Ὁρθοδόξων.
Θεοτοκίον.

Ως θεία δρόσος ἐώθινη, Θεοτόκε, νῦν ἐνστάζουσα ἡ σὴ εὐφροσύνη, κάμινον σθενύει παθῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μνήσθητι, Θεόπτα, ὡς συμπαιθεῖς σῶν δούλων, ἐν Οὐρανῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τῶν δεινῶν ἡμῖν λύσιν ταχέως δώρησαι.

Απαύστως τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, Θεόφρον, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων, Ἰάκωβε, τὴν παναγίαν σου μνήμη, καὶ ῥῦσαι θλίψεων.

Κῆρυξ ὡσπερ, Μάκαρ, ὠφθης ἀληθείας, οὕτως ἡμᾶς τοὺς τοὺς τιμῶντάς σε δώρησαι, μεγαλοφώνως κηρύττειν τὰ θεία δόγματα.

Αγάλλονται δεόντως, πάντες Ἱεράρχαι, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ, Ἰάκωβε ἐνδοξε· οἷς συμπρεσβεύων Θεῷ σοὺς δούλους περισώζει.
Θεοτοκίον.

Ρανίσιν οἰκτιρμῶν σου ἀπόπλυνον τὸν ῥῦπον τῆς ταλαιπώρου ψυχῆς μου, Θεόνυμφε, τὰς τῶν παθῶν ἀναβλύσεις μου ἀναστέλλουσα.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνέρια

Λύσιν πῶν παισιμάτων μου παρασχεῖν, Ἰάκωβε Μάκαρ, τὸν Σωτῆρα ἐκδυσωπῶν μὴ παύση, καὶ νόσων τὴν ἴασιν ποικίλων, δωρήσαι τῷ δεόντως δοξολογοῦντί σε.

Θεάδελφε Ἰάκωβε, καὶ Χριστοῦ Μαθητὰ καὶ Μάρτυς, ἰκετεύομέν σε πιστῶς ῥῦσαι σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς ἀπὸ παντοίων, ἀσθενειῶν, κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τριτάτην. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Δ'.

Ως τοῦ Κυρίου Μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρῴρησιαν ὡς Ἀδελφός-θεος, τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ Προσόμιον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε τὸν Ἀπόστολον Χριστοῦ, δεῦτε Ἱεράρχην τὸν Θεῖον καὶ Ἀδελφόςθεον, πάντες εὐφημήσωμεν καθικετεύοντες· ὦ Ἰάκωβε πάνσοφε, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου, πάσης ἡμᾶς θλίψεως, καὶ περιστάσεως νόσων καὶ δεινῶν ἀδοκῆτων, ἵνα σε ἀεὶ ὡς προστάτην καὶ στεφρὸν ὑπέρμαχον δοξάζωμεν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΜΥΡΟΒΑΗΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΔΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΕΝ τῷ πανσέπτῳ καὶ ἀγίῳ Ναῷ σου συναθροισθέντες οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐκλιπαροῦμεν πόθῳ σε, Δημήτριε, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πειρασμῶν καὶ κινδύνων, ὅπως μεγαλύνωμεν, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας, οὓς περ ὑπέστης στεφρῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, στεφανηφόρε ὀπλίτα Δημήτριε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁὐ σιωπήσωμεν....

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν ἀείψωτον Δημήτριον σέβω.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Σεραφεῖμ.

ὠδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν δισδεύσας.

Τὸν πάντων Δεσπότην καὶ ποιητὴν ἰλέωσαι, Μάρτυς, ἐλεῆσαι με καὶ δεινῆς ἐπηρείας, Μάκαρ, ῥύσασθαί με, τὸν προσφυγόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπη σου.

Οπταίσασι στενούμενος χαλεποῖς, καὶ πλήθει κινδύνων, πιεζόμενος ἐκβοῶ. Δημήτριε Μάκαρ, πρόστηθί μοι, τῆς συνεχούσης ἀνάγκης καὶ λύτρωσαι.

Νομίμως ἀθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀνύστακτος φύλαξ ἐχαρίσθης Χριστιανοῖς· γενήθητι σκέπη καὶ προστάτης, τῶν προσφυγόντων σοι, θεῖε Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Σὺ σώζουσα πάντας τοὺς γηγενεῖς, αἰεὶ τε κινδύνων λυτρουμένη τῶν χαλεπῶν· σῶζε νῦν ἐκ βλάβης σοὺς οἰκέτας, κατακρατούσης ἡμᾶς, Θεοτύμφευτε.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ανωθεν τοῖς δούλοις σου, τὴν σὴν βοήθειαν δώρησαι, σώζων ἡμᾶς, Δημήτριε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Εντιμος γεγένησαι, τὸ τοῦ Χριστοῦ τιμῶν ὄνομα· διὸ βοῶ λύτρωσαί με πάσης ἀσθενείας, πρεσβειαις σου.

Ιάμακα ἄφθονα, ἡ σὴ Εἰκὼν ἀναβρούουσα, παντοδαπὰς παύει τῶν ἀνθρώπων, ἀσθενείας, Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Επίσκεψαι Ἀχραντε, νοσηλευόμενον δοῦλόν σου, καὶ τῆς δεινῆς ἀλγηδόνης ῥύσαι, καὶ παντοίας με θλίψεως.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακκήκοα Κύριε.

Φωτοφόρε Δημήτριε, ὀλισθήσας πάθει κατενήνεγμα· ἔγειρόν με κατακείμενον ἐν βυθῷ κακίας καὶ ἀπογνώσεως.

Ω Δημήτριε κέκτημαι, σὲ φρουρόν μου θεῖον καὶ καταφύγιον πρόστηθί μοι μὴ παρίδης με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου καὶ σῶσόν με.

Τῶν Μαρτύρων τὸ καύχημα, τὸν ἐμὸν προστάτην σε, ὦ Δημήτριε, δυσωπῶ μὴ καταλίπης με, ἐκ δεινῶν καὶ νόσων ἀπολλύμενον. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Δέσποινα, καὶ τὴν σηπεδόνα ψυχῆς μου ξήρανον, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον, καὶ τῆς κατεχούσης ἀπογνώσεως.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ουῖος τῆς ἡμέρας, ὠφθης ἐν καρδίᾳ σου ἔχων φῶς ἄδυτον, δι' οὗ σκοτομήνη τῆς ἀπάτης μειοῦται καὶ ἅπασι, δαδουχεῖται γνῶσις θεοῦ φωτός· διὸ βοῶ σοι φώτισόν με, Δημήτριε ἐνδόξε.

Νοερῶς ἰκετεύω, σὲ νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, Δημήτριε ἐνδόξε· ἐν παντί με τόπω καὶ καιρῷ ἰκεσίαις σου φύλαξον, ἀπὸ πάσης βλάβης, νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, τὸν εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Δεσμευθεὶς ἀρρώστια, τῇ ἐπισκοπῇ τῇ σῇ ταύτης νῦν λέλυμαι· τῶν φρικτῶν δὲ πόνων κουφισμὸν ὑπέδεχθην ἀδόκητον ὑπὲρ ὧν δοξάζων εὐχαριστῶ καὶ μεγαλύνω τὴν θερμὴν σου πρεσβειάν, Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, ὅλον με μορφοῦται ἐκ σοῦ ὁ Πλάστης ὃν αἰεὶ δυσώπει, οἰκτειρῆσαι λαὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ λύτρωσαι Κόσμον, νόσων δεινῶν καὶ πάσης βλάβης, τὸν εἰς σὲ, Θεοτόκε, ἐλπίζοντα.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν θέησιν ἐκχεῶ.

Ηγίασέ, ὦ Δημήτριε Μάρτυς, σὲ ὁ Πάνσοφος Θεὸς, ὃν δυσώπει, ἀγιασμὸν τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψι, καὶ φωτισμὸν καὶ παισιμάτων τὴν λύτρωσιν· προστάτης γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἐδωρήθης ἡμῖν ἀκαταίσχυντος.

Μακάριον ἀρεταῖς με ὑπάρχειν, πολυπόθητε εὐδόκητον Μάρτυς, σὲ δυσωπῶ τὸν καλόν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοι, Μάκαρ Δημήτριε· γενήθητί μοι βοηθὸς καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Η πάνσεπτος και ἁγία Εἰκών σου τοῦ νοός μου θεραπεύει τὰ πάθη, σωματικῶς ἀλγηδόνιας τε πύει και τῶν Δαιμόνων ἐπήρειαν, Ἄγιο· δείξόν με οὖν ταῖς σαῖς λιταῖς τῶν δεινῶν τούτων πάντων ὑπέρτερον. Θεοτοκίον.

Φάνηθι νῦν ἐν κινδύνοις προστάτης, χαριτόβρυτε Ἄγία Παρθένε, τῷ ταπεινῷ και ἀχρεῖω σου δούλῳ, και θεραπείαν τοῖς νόσοις μου δώρησαι, και κόπασον τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον δέομαι.

Πρεσβεῖαις σου ἐκ περιστάσεως πάσης λύτρωσαι, Ἄθλοφόρε, τοὺς ἐπικαλουμένους σε Μάρτυς, Δημήτριε, και ὑμνοῦντάς σου τὰ θαυμάσια ἄλλα.

Και Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἐτοιμότατε, και ἰκέτα πρὸς Θεὸν ἀκατίσχυντε, μὴ παρίδης δούλων σου δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθής, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον ὡς οἰκτιρμων, ἰκέτευσον τῷ Κυρίῳ, ὅπως ρυσθῶμεν τῶν δεινῶν, Δημήτριε ἐνδοξε.

και εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Θουμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἄγίοις αὐτοῦ. Τρίς.

Στίχος. Τοῖς Ἄγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν...

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ κτλ, (Ζῆτει Νοεμβρίου 1).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἄθλοφόρου πρεσβεῖαις...

Και νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός... Και τὸ παρόν.

Ἦχος πλ. ε'. **Μὴ ἐγκαταλίπης με...**

Γνώμη ὀλισθήσαντα, και δουλωθέντα τῷ πλάνῳ, ἀπάτη πανένδοξε, πρὸς τὴν ὑπερθαύμαστον προστασίαν σου, και θερμὴν δέησιν, Δημήτριε Μάκαρ, κατατρέγω ὁ πικρὸς θλιβὸς, δεσμοῦ με

λύτρωσε τῶν πειρατηρίων και θλίψεων, και σῶσόν με πρεσβεῖαις σου τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σὲ δοξάζω, και πόθῳ ἀνυμῶ και προσκυνῶ, τὴν σὴν Εἰκόνα τηγάζουσαν ἀπειρα ἰάματα.

Τὸ, Ὅσον ὁ Θεός, τὸν Λόγον σου κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Γῆς πλάνης τὴν ἰσόφωσιν μειῶν σὺ ὤφθης σαφῶς, Δημήτριε, διαυγέστατον ἄστρον, διὸ ψυχῆ μου γνώμη τυφλώτουσαν, θεογνωσίας φωτὶ καταλάμπουσαν, ἀποδιώκων τῆς ἀγνωσίας ἀχλύν.

Ρανίδα ἰάσεων, τῇ ταπεινῆ μου ψυχῇ δώρησαι, Ἄγιο, και τὰ σώματος πάθη ταῖς ἰκεσίαις σου ἐξαφάνισον, ὦ ἄθλοφόρε Δημήτριε ἐνδοξε, ἵνα δοξάζω, τιμῶ και ἀνυμῶ σε ἀεί.

Ιδοῦσοι πεπλήρωκε, τὰς ὑποσχέσεις Χριστὸς ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσας τῇ ἐκμιμήσει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὧ παρεστῶς νῦν, Δημήτριε, πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε. Θεοτοκίον.

Ελέησον, Πάνχυγε, τὸν πλέον πάντων ἀνθρώπων πταίσαντα οὐκ ἔστι γὰρ ὡς οὕτω παρώργησε τὸν ποιήσαντα, ζήσας ἀσώτως ὡς ἐγὼ ὁ ἄθλιος· διὸ βοῶ δωρεάν, Δέσπονα, σῶσόν με.

ὦδὴ Η'. Ἐπταπλασίως κάμινον...

Ο Ἄσωμάτων τάγμασι, και Μαρτύρων στρατεύμασι θρόνῳ τοῦ Θεοῦ παρεσηκῶς, Δημήτριε, και δόξης και χάριτος και φωτισμοῦ πληρούμενος, λύσον τῶν ἡμῶν ἀμαρτημάτων τὸν ζόφον τῶν πιστεῖ προσκυνούντων τὴν σεπτὴν και τιμίαν και πλήρη χαρισμάτων ἁγίαν σου Εἰκόνα.

Νίκην λαβὼν ὁ δειλαιὸς ἡδονῶν τῷ ἐκπτώματι, ἔθριμμι εἰς γῆν, θέαμα θρήνων ἀξιον, Παμμάκαρ Δημήτριε, νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον, δεῖξον ἐν ἐμοὶ τὴν τῶν θαυμάτων σου χάριν, βροτῶν ἰδέτω γένος, ὅτι σὺ μου προτάτης και σώσεις ἐκ θανάτου τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον.

Σὺ Μαρτυρίου κάλλεσιν, ὦ Δημήτριε ἔνδοξε, κατεστολισμένος καὶ τοῖς ἀθλῶν στίγμασι, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδεδυμένος τῆς σῆς σφαγῆς, τῷ Θεῷ παρέστης σὺν Ἀγγέλων χορείαις καὶ τάξεσι Μαρτύρων, ὃν ἀεὶ ἐκδυσώπει, κοσμηῆσαι σωτηρίου ἡμᾶς περιβολαίω. Θεοτοκίον.

Ιασον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ παθῶν ῥύσαι, Δέσποινα, πλήρωσον χαρᾶς πνευματικῆς τὸν δούλόν σου, τῷ κύκλῳ στεφάνωσον τῶν ἀρετῶν, Πανάμωμε, ἔμπλησον παντοίας δωρεῶν μετουσίας, καὶ μέτοχόν με δείξον Οὐρανῶν Βασιλείας· κἄν μου ὑπὲρ ἀξίαν τὸ αἰτηθῆν ὑπάρχη.

ὁδὴ **Θ'**. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Εσκήνωσας ταῖς ἄνω θείαις Αὐλαῖς, τὸν μισθὸν ἀπολαύσας τῶν πόνων σου· πρόστηθι οὖν πάντοτε, θεόφρον, τοῦ σοῦ λαοῦ, τὴν Πόλιν ταύτην φύλαττε, σῶζε τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, καὶ βράβευσον εἰρήνην, πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ, κἄμοῦ τοῦ σοῦ ἱκέτου μέμνησο.

Βραθειῶν λαμπροτάτων ἀξιωθείς, ἐκ Θεοῦ, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, ἀποσοβεῖς Δαίμονας καὶ νόσους παντοδαπάς, καὶ πειρασμοὺς καὶ θάνατον, πᾶσι τὰ αἰτήματα χορηγῶν· διὸ κἄμοι παράσχου εἰρήνην καὶ υἰεῖαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ως ἔχων ἀναφαίρετον θησαυρὸν, τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, Δημήτριε, ὁ σεβαστὸς καὶ θεῖος Ναός σου πάντας Πιστοὺς, καταπλουτίζει πάντοτε ταῖς τῶν χαρισμάτων διανομαῖς. Διὸ κἄγῳ τῶν θείων τύχοιμι δωρεῶν σου, ὁ προσφυγὼν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε ἐπιτυχεῖν, τῆς τρυφῆς Παραδείσου ἀξίωσον, τὸν ἐπὶ γῆς μόνην σε ἐλπίδα μετὰ Θεὸν, μόνην πρεσβείαν ἔχοντα, μόνην προστασίαν, μόνην ἰσχύν. Διὸ μὴ ὑπερίδης τολμῶντα ταῦτα λέγειν, Δέσποινα σῶσόν με τὸν δούλόν σου.

Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Φρούρει τοὺς τιμῶντάς σε Ἀθλητὰ, καὶ εὐσεβοφρόνως προσκυνοῦντας τὴν σὴν Μορφήν, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, Δημήτριε τρισμάκαρ, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονῇ, ὄντως Ἀθλοφόρε Μυροβλύτα, καὶ τῶν Πιστῶν, λιμὴν τε καὶ τεῖχος, προστάτης τε καὶ σκέπη, Δημήτριε Παμμάκαρ, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Φύλαττε σοὺς δούλους, ὦ Ἀθλητὰ Μάρτυς Μυροβλύτα, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, πιστεῖτε καὶ πόθῳ τελοῦντάς σου τὴν Μνήμην, ἀπὸ παντοίας βλάβης καὶ περιστάσεως.

Δέξαι, ὦ Δημήτριε Ἀθλητὰ, λιτὰς τῶν σῶν δούλων, ἃς ἐκ στόματος ῥυπαροῦ, καὶ γλώττης βεβήλου, προσάγομεν αἰτοῦντες, ἁμαρτημάτων λύσιν ταῖς ἱκεσίαις σου. Θεοτοκίον.

Δέσποινα δυσώπει τὸν σὸν Υἱὸν ἀξίους γενέσθαι Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ θείου Δημητρίου τοῦ σοῦ θεράποντος.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τροπᾶριον. Ἦχος Γ'. διορθωθῆν ὑπὸ τοῦ ἁγιωτάτου Νικολάου Λογάδου.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἢ Οἰκουμένην, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροποῦμενον. Ὡς οὖν Λαοῦ καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρόνας τὸν Νέστορα, οὕτως ἅγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, καθελεῖν τὸ φρύαγμα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡμᾶς ἐνθαρρῦναι καὶ ἐωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα μνημονεῖε ὁ ἱερεὺς.

Ἐν δὲ τῇ ἀπολύσει ψάλλεται τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Μάρτυς Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, σῶζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως ἀπολυτρουόμενος καὶ διώκων ψυχόληθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος ἡμῖν αἰτούμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου σωθῆντες, χαίροντες γεγαίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγωνιάς σου, Δημήτριε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΓΥΡΟΥΣ

ΚΟΣΜΑΝ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΟΥΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὴν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

ΤΟΥΣ ἐκ Θεοῦ παρεληφότες τὴν χάριν, τοῦ ἰατροῦ εἶναι ἀναργύρους τὰς νόσους, Δαμμιανὸν τὸν ἐνδοξόν καὶ θεῖον Κοσμῆν, πάντες ἱκετεύσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες· ῥύσασθε, Ἀναργυροὶ, ἀδοκίμων κινδύνων, τοῦ μετὰ πόθου πάντοτε ὑμᾶς ἀνευφημοῦντας πιστῶς καὶ γερχίροντας.

Ἀξῆ. καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος Πλ. δ'. ἔχων Ἀκρατικὴν ἐν τοῖς Θεοτοκίαις. Σεραφεῖμ.

ὠδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φραῶ...

Τοὺς τοῦ Θεοῦ δεδωρημένους χάριτι, πᾶσιν ἡμῖν ἀληθῶς, Δαμμιανὸν θεῖον καὶ Κοσμῆν τὸν ἐνδοξόν, τῶν εὐσεβῶν στηρίγματα, Ἰατροὺς Ἀναργύρους, ὑμνολογήσωμεν σήμερον, καὶ πιστῶς αὐτοὺς ἱκετεύσωμεν.

Οἱ τοῦ βυθοῦ τῶν νοσημάτων κλύδωνι τρικυμιζόμενοι, πάθεσι τε πλείστοις ἀεὶ χειμαζόμενοι, τῷ γαληνῷ προσέλωμεν τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων λιμένι, χαίροντες σήμερον ὅπως τῶν δεινῶν λύσιν λάβωμεν.

Ταῖς ὑπερφύτοις ἀρεταῖς ἐδείχθητε, θεῖοι Ἀναργυροὶ, Πνεύματος ἁγίου Οἶκος τε καὶ Τέμενος· πηγὴν οὖν ἀνεξάντλητον τὸν σεπτὸν τοῦτον Οἶκον, θείων ἰάσεων δεῖξατε πᾶσι, ταῖς ὑμῶν ἐπισκέψεσι. Θεοτοκίον.

Σκέπη γενοῦ πρὸς τὸν βυθὸν με Πάναγνε, κατολισθήσαντα, παθῶν ἀνοσιῶν, καὶ πρὸς Σε τὴν εὐσπλαγχνόν, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν, καταφεύγοντα πίστει, καὶ σὺ βοῶντα ἐν δάκρυσι σῴσον με, Ἀγνή, ἱκεσταίαι σου.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας Ἀψίδος...

Αναργύρων τῶν θείων σεπτῆ Δυὰς λάμψεσι, σὺ καταγασθεῖσα τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοὺς σοὶ προστρέχοντας ῥῦσαι, εὐχαίαι σου, κινδύνων καὶ τῇ αἰγλῇ φαίδρυνον θείων ἰάσεων.

Συνημμένοι χορεῖαις Ἀγγελικαῖς, Πάνσεπτοι, καὶ Θεοῦ τῷ θρόνῳ περιχαρῶς παριστάμενοι, τοὺς ὑμᾶς μέλλοντας, καὶ τῇ ὑμῶν ἀντιλήψει πίστει προσπελάζοντας, δεινῶν λυτρώσατε.

Τῶν ψυχῶν καὶ σωματῶν τὰς ἀρρώστιας, Ἀναργυροὶ πάντων τῶν προθύμως νῦν προσιόντων ὑμῖν ἴασασθε, διασκεδάζοντες καὶ τῶν παθῶν τὴν ὀμίχλην, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον ὑμῶν δεήσασθε. Θεοτοκίον.

Εὐσυμπάθητον μόνη Θεὸν Σωτῆρα κηύσασα, Δέσποινα τοῦ Κόσμου, τοῦτον ἀεὶ καθικέτευε, βίον πρὸς κρείττονα τὸν ἀγαθῶν μερίμναις, δεινῶς κυλινδούμενον, βαδίζειν πάντοτε.

ὠδὴ Δ'. Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον...

Ἀπαστράπτοντες θαύμασιν, οἱ κλεινοὶ Ἀναργυροὶ, τῶν ἰάσεων, ἡμᾶς αἰγλή καταυγάξασαι, καὶ τὰ σκότας λύσασαι τῶν παθῶν ἡμῶν.

Ἐκ Θεοῦ ἀνεδείχθητε, εὐκλεεῖς Ἀναργυροὶ, ἰατροὶ παθῶν ὅθεν πάντας ἐπισκέψασθε τοὺς θερμῶς τῇ σκέπῃ ὑμῶν πρὸς στρέχοντας.

Ῥῶσιν θείαν μοι βράβευσον, καὶ τῶν λυπηρῶν τὴν ἀνάψυξιν, ὦ Δυὰς ἀεμιχαρίστε, Ἀναργύρων θείων, ταῖς πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν ἄνοσον δίδου μοι, καὶ πάθη ἀνιάτα καταπράυνον,
ἐσπλαχνίας τῆ μοτώσει σου, ὡς Θεὸν τεκοῦσα ἀπειρόγαμε.
ὦδὴ Ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω...

Ταῖς σεπταῖς λαμπηδόσι, σαφῶς δαδουχούμενοι πάντας
φωτίζετε, παθῶν καὶ δαιμόνων καὶ κινδύνων τὸ σκότος διώκον-
τες, καὶ τὴν ῥῶσιν πᾶσιν, ὑμῖν τοῖς πίστει τε καὶ πόθῳ προ-
σιούσι, δωρεῖσθε, Ἀναργυροί.

Τοῖς νοσοῦσι τὴν ῥῶσιν, παθῶν καὶ κινδύνων τὴν ἀπολύ-
τρωσιν, ἐπιχορηγοῦντες ἀναργύρως, Ἀναργυροὶ ἔνδοξοι, ὤφθη-
τε προστάται μετὰ Θεόν, τοῖς εὐσεβέσιν, ἀντιλήπτορές τε καὶ
πρόμαχοι.

Ὡς θεόρρυτοι βρύσεις, τοῖς Πιστοῖς πηγάζετε ὕδωρ ἰάσεων,
τῆς ψυχῆς τὰς νόσους καὶ τοῦ σώματος παύοντες, Ἅγιοι, διὸ
καὶ τῶν πίστει ὑμᾶς τιμώντων ἀσθενείας καὶ τὰ πάθη, λιταῖς
ἡμῶν πλύνατε. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη, Χερουβειμ ὑπερτέραν εἰδώς σε, Πάν
σεμνε, τῆς ψυχῆς μου πάθη, τὰ δυσώδη θεράπευσον δέομαι,
καὶ πυρός με ῥῦσαι τοῦ φοβεροῦ, σαῖς ἰκεσίαις, καὶ πρὸς βίον
ὀδήγησον ἀφθαρτον.

ὦδὴ ΣΤ΄. Ἰλάσθητί μοι.

Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός, οἱ τῶν βροτῶν ἀντιλήπτορες, καὶ
εὐεργέται σεπτοί, πιστῶς εὐφημήσθωσαν ἱεροῖς ἐν ἄσμασι
καὶ γὰρ ἀεννάως ἀναργύρως θεραπεύουσιν.

Ἀμπέλου τῆς νοητοῦ, ὡς ὄντες θεῖα βλαστήματα, τῶν
ἱαμάτων ἡμῖν οἶνον ἐνσταλάξατε πληροῦντες Ἀναργυροί, τοὺς
ἐν κατηφία, εὐφροσύνης τε καὶ τέρψεως.

Τὰ θράση τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν παθῶν τὰ μιάσματα, ὧ
Ἰατροὶ εὐκλέεις, σοφῶς ἀπελαύνοντες, ἐφαπλοῦτε ἅπασι, τοῖς
ἐν τοῖς κινδύνοις, τὴν ἐπίσκεψιν, λιταῖς ὑμῶν. Θεοτοκίον.

Φωστήρων τὸν ποιητὴν καὶ παντὸς Κόσμου κυήματα, σαρ-

κός μου τοὺς φοβεροὺς ἰάτρευσον μώλωπας, καὶ ψυχῆς τὰ
τραύματα, καὶ τὰς ἀμαρτίας σὺ ἐξέλειψον, Πανάχραντε.

Διάσωσον, Δυὰς σεπτὴ φωταγωγῶν Ἀναργύρων, ἀπὸ τῶν
νόσων, κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς γεραίροντας τὴν ὑμῶν θείαν
Μνήμην.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεῖ. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β΄.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ῥῶσιν
τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἰατροὶ θαυματουργοὶ ἔνδοξοι ἀλλὰ τῆ ὑμῶν
ἐπισκέψει καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση καταβάλλετε, τὸν Κό-
σμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος Δ΄.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στίχος. Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα
Μαθητάς αὐτοῦ κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρ. 1).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀναργύρων Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με. Καὶ τὸ προσόμιον.

ἤχος πλ. Β΄.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην εἰσοικίσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, ξυνωρὶς ἢ πᾶν
σεπτος, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός οἱ αἰδίμοι, ὡς μαστοὶ προχέ-
ουσι τῶν θαυμάτων ρεῖθρα, καὶ τὴν φλόγα τῶν παθῶν ἡμῶν
πίστει δροσιζουσιν, ἀχρύσας τὴν ῥῶσιν δωρούμενοι, καὶ βρώ-
μασιν ἐκτρέφουσι θείοις τοὺς πιστοὺς τῶν ἰάσεων· ἅπαντες οὖν
τούτους ὑμνήσωμεν πιστῶς καὶ εὐσεβῶς, χαρμονικοῖς μελωδή-
μασιν, ὡς Θεοῦ θεράποντας.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

ὦδὴ Ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Ἀναργύρων τῶν θείων, τὴν πανίερην Μνήμην Πιστοὶ γε-
ραίροντες, δεόμεθα τῆς θείας αὐτῶν ἐπαπολαῦσαι, ἀβρωγῆς
τε καὶ χάριτος, καὶ οἱ νοσοῦντες δεινῶς ταχείας ὑγιείας.

Ρωστική τοῦ πανσέπτου Πνεύματος τῆ χάριτι ἐνδυναμούμενοι, τὴν ῥῶσιν ἀσθενοῦσι, Κοσμά καὶ Δαμιανὲ συμπαθῶς χορηγήσατε, καὶ τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς δωρήσασθε ὑγίαν.

Τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων ὁ Νχὸς ὠραιώθη πολλοῖς ἐν θαύμασιν, ἐν ᾧ τῶν προσιόντων ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, αἱ ἀσθενεῖαι παύουσι, καὶ τῶν δαιμόνων φρικταὶ ἐπήρειαι ἡττῶνται. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαχνία σου λύσον, τὸν δεσμὸν τῶν κακῶν μου καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν, συνδέουσα στοργῇ με, Θεοῦ τοῦ γεννηθέντος, ἐκ νηδύος σου, Ἀχραντε, καὶ ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς, οἴκτειρόν με καὶ σῶσον.

ὠδὴ **Η'**. Τὸν Βασιλέα.

Υμνοῖς ἐνθέοις τὴν φωτοφόρον Δυάδα, ἀνυμνήσωμεν ἀπαύστως, βοῶντες· φωτισμοῦ τοῦ θεοῦ μετὰδος ἡμῖν πᾶσιν.

Ρώμην ὑγείας τῆς ψυχῆς ἐμποιοῦντες, τοῖς Πιστοῖς, καὶ τῶν σωμάτων ἴασθε πάθη, τῆ δεήσει ὑμῶν, καὶ ἀσθενείας.

Δυὰς ἡ θεία ἐν Οὐρανῷ θείας δόξης ἐντροφῶσα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, αὐτῆς τῆ Εἰκόνι ἰάσεις δαψιλεύει.

Θεοτοκίον.

Νόσων παντοίων, ἐπιβουλῶν καὶ κινδύνων, τὸν σὸν δοῦλον καὶ παθῶν ἐξελοῦ με, Δέσποινα, λιταῖς σου, ἵνα σε μακαρίζω.

ὠδὴ **Θ'**. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς ἐν ἀνάγκαις πάντας καὶ ἐν ἀσθενείαις, ὡς Ἴατροι τῶν νοσοῦντων σωτήριοι, λιταῖς ὑμῶν ταῖς ἀγίαις κινδύνων ῥύσασθε.

Δυάδα τὴν ἁγίαν, πᾶσι χορηγοῦσαν, εὐχαῖς αὐτῆς, τὰς ἰάσεις καὶ χάριτας, ὑμνολογήσωμεν πόθῳ καὶ μακαρίσωμεν.

Πρεσβείαις ὑμῶν θεαῖς, νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν καὶ δαιμόνων λυτρώσασθε, Δαμιανὲ καὶ Κοσμά, Ἀναργυροὶ ἐνδοξοί. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, νόσων παντοίων, δεινῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον, ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάριον

Ανύστακτον, Ἀναργυροὶ, τῆς ψυχῆς, ἔχοντες τὸ ὄμμα, πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐντολῶν, πάντας τοὺς ὑπνοῦντας δειναῖς ἐν ἀσθενείαις, πρὸς εὐρωστίαν ὄντως αὐτοὺς ἐγείρατε.

Ως ὄντες, Ἀναργυροὶ Ἴατροὶ, ἀμπέλου τῆς θείας, βλαστοὶ ὄντως ἀειθαλεῖς, οἶνον ἱαμάτων, κεράννυτε νοσοῦσι, καὶ εὐφροσύνης πάντα Κόσμον πληρώσατε.

Θεότητος δόξη, ὧ Ἴατροι, καταγλαισθέντες, τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀλαμπῆ, καταφωτισθῆναι ποιήσατε, ὡς θεαῖαι τῶν ἀσθενῶν σωτήρες, ταῖς θεαῖς λάμψεσι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

καὶ Θεοτοκίον

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον, ἦχος Πλ, Δ'.

Ἅγιοι Ἀναργυροὶ καὶ Θαυματουργοί...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνης, ψάλλομεν τὸ παρὸν.

Προσόμιον ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, δεῦτε εὐσεβούντων ὁ δῆμος ἀνευφημῆσωμεν, τοὺς σεπτοὺς Ἀκέστορας, τοὺς ἀναργύρους ἀεὶ, τοῖς νοσοῦσι τὴν ἴασιν, παθῶν σωτηρίαν, εὐσπλαγγχῶς παρέχοντες, καὶ λύσιν τῶν δυσχερῶν, πάντων τοὺς μεγίστους προστάτας, πάντων βοηθοὺς μετὰ Κτίστην, πάντων ἀντιλήπτορας Θεόφρονας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριε εισάκουσον. Εἶτα τόν, Θεός Κύριος, καί
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΥΣ Πρωτοστάτας Οὐσιῶν τῶν αὐλῶν, καί καταυγάζοντας
ἐπι πάντας Κτίσεις, τῆς Τρισηλίου δόξης καί Θεότητος, ἀπαν-
τες τιμήσωμεν, Ἀρχαγγέλους τοὺς θείους, πρὸς αὐτοὺς κραυ-
γάζοντες ἐν ψυχῇ τεθλιμμένη· ὦ Ταξίαρχαι αὐλῶν Οὐσιῶν,
πάσης ἡμᾶς περιστάσεως ῥύσασθε.

Δόξα. Καί Νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ. . . .

Ὁ Ν'. καί ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀποστολικὴν κατ' Ἀνάβατον.

ὠδὴ Α'. Ὑγρὰν διδοεύσας.

Αγίων Ἀγγέλων ὡς ἀρχηγοί, καί τῆς Θεοπτίας ἀπολαύ-
οντες τηλαυγῶς, τὸν Ἀγαθοδότην καί Σωτῆρα ὑπὲρ ἡμῶν
καθικετεύσατε.

Απαύστως δεξάζουσι σε πιστῶς Ἀσωμάτων δῆμοι, ἐνη-
δόμενοι κάλλει σῶ, καί τῇ ἀκορέστῳ αἰγλή, Σῶτερ· αὐτῶν
προσεβίαις ἡμᾶς κατοικτείρησον.

Βιαίοις κρατούμενοι πειρασμοῖς, ὑμῖν ὡς προστάταις κα-
ταφεύγομεν οἱ Πιστοί· Ἀρχάγγελοι θεοί, τὸν Δεσπότην νῦν
ἐκτενῶς ἐκδυσωπήσατε. Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, Παρθένε, καταφυγή, λιμὴν τε καί τεῖχος καί
προστάτις, ἢ τὸν Θεὸν ἐν σαρκὶ τεκοῦσα, Θεομήτορ, τὸν λυ-
τρωτὴν καί Πανοικτίρμονα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Δωρεαῖς πολυτρόποις, Ἀγγελικῶν τάξεων, οἷα Ταξίαρχαι,
κοσμούμενοι, Ἀρχιστράτηγοι, καθωραΐσατε, τὰς τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας, θεϊκαῖς λαμπρότησι, ταῖς προστασίαις ὑμῶν.

Δωρεᾶς με ἀγίας, ὡς συμπαθεῖς Ἀγγελοι, νῦν καταξιώσαι
τὸν εὐσμπάθητον δυσωπήσατε· τρόπους ἀσπλάγγουσι γὰρ
καί μοχθηροῦς κεκτημένον, μετανοίας τρόποις με ἀνακαλέσατε.

Εὐδοκίας ἐν ὄπλῳ τῶν Πιστῶν πλήρωμα, δόξης Οὐρα-
νίου τῷ κάλλει νῦν στεφανούμενοι, ἐκ περιστάσεως, ὡς εὐ-
κλεεῖς παραστάται τοῦ Θεοῦ, λυτρώσασθε, θεοὶ Ἀρχάγγελοι.
Θεοτοκίον.

Ζωῆς τῆς ἀκηράτου θεῖα σκηνὴ γέγονας, μόνη ἐξ αἰῶνος
φανείσα, Παρθενομῆτορ, Ἀγνή· διὸ Πανάμωμε τὸν ἐν σκιᾷ
τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ὀδήγησον νῦν με, προσβεβίαις σου.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η Δυὰς ἡ πρωτεύουσα τῆς τῶν Ἀρχαγγέλων νῦν ὀμηγύ-
ρεως, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ἐκ παντὸς κινδύνου
ἐλευθέρωσον.

Θεωροὶ τῆς λαμπρότητος τῆς Θεαρχικῆς καί Ἀγαθοδό-
τιδος, Ἀρχιστράτηγοι, ὑπάρχοντες, δούλους τοὺς ὑμῶν δει-
νῶν λυτρώσασθε.

Ιεραῖς ἐν δεήσεσιν εὐροίμι ὑμᾶς συλλήπτορας, Ἀγγελοι,
τὴν ψυχὴν μου ἐνισχύοντας, καί τὸν λογισμόν μου καταυγά-
ζοντας. Θεοτοκίον.

Ιερῶς σε δεξάζουσι τὰ τῶν Ἀσωμάτων θεῖα στρατεύ-
ματα, Θεομήτορ Πανακῆρατε· τὸν γὰρ Κτίστην τούτων ἀπε-
κύησας.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Κύκλω τοῦ Θεοῦ παρεστῶτες, Ἀρχιστράτηγοι, καί ταῖς

ἔκειθεν πηγαζούσαις αὐγαῖς λελαμπρυσμένοι, τοὺς ὑμῶν οὐ-
κέτας διασώσατε.

Ἀύτρωσιν ἡμῖν δωρηθῆναι ἱκετεύσατε, τὸν Δεσπότην καὶ
Θεὸν ἡμῶν, ὡς παραστάται τῆς βροτῶν ἀπολυτρώσεως.

Μύστας τῆς σεπτῆς καὶ ἀρρήτου, Σῶτερ δόξης σου, τοὺς
Ἀρχιστρατήγους ὑπέστησας· τοὺς σοὺς οὖν δούλους δι' αὐτῶν
νῦν διαφύλαξον. Θεοτοκίον.

Μύρον μυστικὸν ὀνομάζομέν σε, Πάναγνε, ὡς γενήσασα
Θεὸν ἐν σαρκί, τὸν τὰ εὐώδη ἀναβρύνοντα χαρίσματα.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησίν μου...

Νῦν θρόνῳ τῷ φοβερῷ παρίστασαι ἀκλινῶς ἀξιωθέντες,
Θεόπται, καὶ τοῦ φωτὸς τῆς Ἁγίας τριάδος ἐπαπολαύειν πρε-
σβεύσατε Ἄγγελοι, ῥυθῆναι ἐκ τῶν πειρασμῶν, τοὺς τῆ σκέ-
πη ὑμῶν καταφεύγοντας.

Ἐηράνατε τῶν παθῶν σηπεδόνα, καὶ τῶν νόσων κοπάσατε
τὸν σάλον· σὺν τούτοις δὲ, ὧ Ἀρχάγγελοι θεῖοι, καὶ τὰ τῆς
Πίστεως σκάνδαλα παύσατε, καὶ ῥύσασθε πάντας ἡμᾶς, ταῖς
λιταῖς ὑμῶν, πάσης αἰρέσεως.

Οἱ ἅγιοι Ταξίαρχαι Ἄγγέλων, παρεστῶτες εἰσαὶ τῆ
Τριάδι, καὶ τῶν φρικτῶν καὶ ἀρρήτων αὐτόπται, ὡς ὄντες,
πάντας, Ἀρχάγγελοι, ῥύσασθε, κινδύνων τε καὶ πειρασμῶν,
ταῖς ὑμῶν ἱκεσίαις δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Ὁ ἔμφυχος τοῦ Σωτῆρος θάλαμος, ὁ λαμπραῖς τῆς Παρθε-
νίας ἀκτίσι, φωτοειδῶς ὡσπερ κρίνος ἐκλάμπων, τῆς ἀκαν-
θώδους ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἡ Πάναγνος καὶ εὐπρεπῆς, Θεο-
τόκος Παρθένος δοξάζεται.

Πρὸς τὸ Διάσωσον...

Ἐκ νόσων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων ῥύσασθε Ταξίαρχαι,
τοὺς πιστῶς τελούντας ὑμῶν τὴν Σύναξιν, ὡς φύλακες Ὁρ-
θοδόξων καὶ προσταῖται.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντα.
Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, Λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀν-
θρώπων ὁδηγοὶ καὶ Ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν
πρεσβεύσατε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχι-
στράτηγοι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ Πνεύματα, καὶ τοὺς
Λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Στίχος. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ
ἀκούει. (Ζῆτει Νοεμβ. 8).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, Οἰκτίρμον, προστασίαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεσίαις...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. ε'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Παύσατε τὴν ἔφοδον, ὧ Πρωτοστάται Ἄγγέλων, Μιχαὴλ
θαυμάσιε, Γαβριὴλ θεϊότατε, τῶν αἰρέσεων, καὶ ταχὺ σώσατε
ἐκ νόσων παντοίων, καὶ τὸν σάλον διαιρέσεων καταπραΰνατε,
καὶ κινδύνων ῥύσασθε καὶ τῶν θλίψεων, λιταῖς ὑμῶν, Ἀρχάγ-
γελοι, πάντας τοὺς ὑμᾶς ἀναμέλλοντας, καὶ τῆ θεῖα σκέπη
ὑμῶν προσπεφευγότες εὐλαβῶς, καὶ τῶν δεινῶν τῆς κολάσεως,
θεῖοι Νόες, σώσατε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Πολυποίκιλον χάριν, Ἀρχιστράτηγοι θεῖοι, ὑμῖν δεδώρηται
ὁ πάντων εὐεργέτης, οὗ νῦν τὴν Ἐκκλησίαν διασώσατε ψάλ-
λουσαν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρώμη τοῦ Παντεπόπτου δυναμούμενοι, πάντα τῆς γῆς τὰ

πέρατα, τρανῶς περισκοπεῖτε, καὶ πάντας τοὺς ἐν πίστει περισώζετε ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺν Ἀύλοις Ἀγγέλοις τῶν Πιστῶν αἱ χορεῖαι δευτετιμήσωμεν, τὴν αἴσιον ἡμέραν τῆς μνήμης ἐκτελοῦντες τῶν Θεοῦ Ἀρχαγγέλων πιστῶς, καὶ ἐκβοῶντες αὐτοῖς, ῥύσασθε ἡμᾶς νόσων. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα, Θεοτόκε Παρθένε, σὲ νῦν γνωρίζοντες, τοῦ βίου τοὺς κινδύνους ἐκφεύγομεν καὶ ζάλας, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς παραστάτας καὶ ὑμνωδοὺς τῆς ἀφράστου Ἀρχαγγέλου δόξης σου προσδέχου, σὲ νῦν δυσωποῦντας, ὑπὲρ ἡμῶν, Παντάναξ.

Υμνους ἀπαύστους, ὦ Ἀρχάγγελοι θεῖοι, τῷ Θεῷ προσφέροντες τῶν ὄλων, μέμνησθε τῶν πιστεῖ ὑμᾶς ὑμνολογούντων.

Φῶτα, ὦ θεῖοι Ἀρχιστράτηγοι, ὄντες τῆς θεότητος, παρακαλοῦμεν πάντας, φωτὸς Οὐρανοῦ ἐμπλήσατε καὶ δόξης. Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις σου ἀστραπαῖς, Θεομήτορ, τοὺς πιστῶς εἰδόμενος σε φαιδρύνεις, τὴν τιμιωτέραν τῶν Οὐρανίων Νόων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Χορείας Ἀσωμάτων, νῦν τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἀρετῆς μιμουμένην σὺ λάμπρυνον, περιτειχίζων, Παντάναξ, αὐτὴν Ἀγγέλοις σου.

Ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, Θεοῦ Ταξίαρχαι, πᾶσιν ἡμῖν τοῖς τιμῶσι δωρήσασθε, τὴν φαιδροτάτην ὑμῶν καὶ θείαν πανήγυριν.

Ως φύλακας τοῦ Κόσμου καὶ τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ Ἀρχιστράτηγοι θείων δυνάμεων, ῥύσασθε νόσων ἡμᾶς καὶ κακώσεων. Θεοτοκίον.

Ως Λυκαυγὲς ὡς ὄρθος πᾶσι τοῖς ἐν σκότει ἐξαντεῖλασα, Ἀχραντε, πρέσβευε Χριστῷ, φωτίσαι τοὺς πιστεῖ ἀεὶ ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε σαῖς λιταῖς, Ἀρχάγγελε θεῖε, Ἀστραπόμορφε Μιχαήλ, τοὺς πιστεῖ σε τιμῶντας καὶ γεραίροντας πόθῳ, ὡς πρῶτον τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀρχιστράτηγον.

Σὺ πάρεσο προστάτης πᾶσιν ἡμῖν, ἐν παντὶ τῷ βίῳ καὶ ἐν ὥρᾳ τῆ φοβερᾶ τοῦ πικροῦ θανάτου, βοήθει θεῖε Νόε, Ἀρχάγγελε Κυρίου Μιχαήλ ἀξιῶμηντε.

Ξυνωρίς αἰοῖδιμε, καὶ Δυὰς αἴυλε καὶ θεῖα, διασώσατε τοὺς πιστῶς, ὑμᾶς εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων κινδύνων, Ἀρχάγγελοι Κυρίου Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

Αρχάγγελοι, Ἀγγελοι καὶ Ἀρχαί, Δυνάμεις καὶ Θρόνοι, Κυριότητες, Σεραφίμ, Σεπταὶ ἐξουσίαι. καὶ Χερουβίμ οἱ θεῖοι, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Κτίστην καθικετεύσατε. Θεοτοκίον.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ Κόσμου ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Τῶν Οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν. . .

ὁ Ἰερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν. . .

Δεῦτε ἐν ὠδαῖς Πνευματικαῖς, Νόων Ἀσωμάτων τῶν θείων Ἀρχιστρατήγουσ κλεινοῦς, πόθῳ ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· Μιχαήλ ὑπερένδοξε καὶ Γαβριήλ θεῖε, σώσατε, Πανάγιοι, τοὺς Ὁρθοδόξους ἡμᾶς, νόσων τε παθῶν καὶ κινδύνων, ταῖς λιταῖς ὑμῶν, θεῖοι Νόεσ, καὶ πρὸς τρίβους σωτηρίας ὀδηγήσατε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΕΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΜΗΝΑΝ.ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΕΦΑΛΗΝΕΩΣ.

Μετά τόν, Ελλογητόν, τόν, Κύριε εισάκουσον. Έτα τόν, Θεός Κύριος, και
τό Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς...

Τῷ Ἀθλοφόρῳ οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, δεῦτε προσπέσωμεν
ὁμοῦ ἐκβοῶντες, οἱ ἀμαρτήμασι βαρούμενοι σὺν δάκρυσι· σπεύ-
σον πανκοιδίμε, Ἀθλητὰ τοῦ Κυρίου, σαῖς πρὸς τὸν Οἰκτίρμο-
γα ἰκεσίαις, θεόφρον, παντὸς κινδύνου, νόσων χαλεπῶν, Μηναῖ
Παμμάκαρ, ἀπάλλαξον ἅπαντας. Θεοτοκίον.

Τῆ Θεοτόκῳ μετὰ δέους ἐμφρόνως, πάντες προσδράμωμεν
κραυγάζοντες πόθῳ, Ὑπεραγία Δέσποινα Πανύμνητε, ῥῦσαι τῷ
ἐλέει σου, ἀδοκίτων κινδύνων, πάσης περιστάσεως, και κολά-
σεως τάχος, και τῆς πανώλους λύμης Ἀγαθῆ, Εὐλογημένη
Μαρία Θεόνημφε.

Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ δὴ πόθῳ σοὶ νῦν Ἰωάννης ἄγει.

ὠδὴ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ...

Ταῖς πρὸς Χριστόν σου ἰκεσίαις, Ἄγιε Μηναῖ πανεύφημε,
ῥῦσαι ἡμᾶς τάχος τῶν δεινῶν και θλίψεων, και πάσης περιστά-
σεως, και νοσήματος μάκαρ· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα,
πρὸς Θεόν, Πανεύφημε ἅπαντες.

Ὀλβιος πέλεις παρρησίαν κτώμενος, πρὸς τὸν Χριστόν, Ἀ-
θλητὰ· δώρησαι σοὶς δούλοις, τὰς αἰτήσεις τάχιστα· πίστει γὰρ
σοι κραυγάζουσιν, Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Μηναῖ Μαρτύρων ἁ-
γλαίσμα, ῥῦσαι τοὺς πιστοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Ἄξις ἐνθέου, ἱεράς λαμπρότητος εἰς τὰ Οὐράνια, ἀξιωθείς
μάκαρ, λάμψει τῶν ἀγώνων σου, παράσχοι τοῖς ἰκέταις σου,
τὰ αἰτήματα Μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστόν ἰκεσίαις σου, ἐνδοξε
Μηναῖ ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ἡ ὑπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κήσασα, εὐλογημένη Ἄγνη, ἄνθος
δωρημάτων, Παρθενίας τέμενος, τοῦ Οὐρανοῦ ὑπέρτερη, Παρα-
δείσου τὸ κάλλος, τῶν Ἀσωμάτων εὐπρέπεια, ῥῦσαι τοὺς πι-
στῶς προσκυνοῦντάς σε.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανία; Ἀψίδος...

Παροξύνας ἀμέτρως τὸν Λυτρωτὴν ἐνδοξε, πράξεις μυρίαίς
και κακουργήμασι, νῦν περιπέπτωκα, δεινοῖς παντοίοις ὀτάλας,
ἐξ ὧν με ἀπάλλαξον ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ὁ Θεός σε Παμμάκαρ τῶν Ἀθλητῶν καύχημα, ἔδειξεν ἐν
κόσμῳ προστάτην τῶν εὐφημούντων σε. Διὸ οἰκτείρησον ταῖς
πρὸς Χριστόν σου πρεσβεΐαις, τοὺς πιστῶς τιμῶντάς σε, Μηναῖ
θαυμάσιε.

Θαυμασίῳ σε μάκαρ, ὑπερυῶν ἐνδοξε, γνόντες αὐτουργόν
σε θεόφρον, πάντες οἴομεθα πλουτεῖν σε Ἄγιε, πρὸς τὸν Χρι-
στὸν παρρησίαν, ὃν ἡμῖν ἰλέωσαι, Μηναῖ αἰοιδίμε. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀχραντε, ὡς ἀγιωτέρα
ἀπάντων τῶν ἄνω Δέσποινα, ὡς πάντων ἄνισσα, Εὐλογημένη
Μαρία, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε Ἀειμκάριστε.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε...

Σὺ με ἄει Ἄγιε τῶν περιστάσεων, σὺ κινδύνων, σὺ και τῆς
κολάσεως, παντὸς κακοῦ και τῶν δυσχερῶν, ταῖς πρὸς τὸν Δε-
σπότην ἀπάλλαττε ἰκεσίαις σου, Μαρτύρων ἢ λαμπρότης, Ὁρ-
θοδόξων τὸ κλέος, παρασχὼν τὰ αἰτήματα τάχιστα.

Ὀλοσχερῶς ἐπὶ τὴν σὴν Πανκοιδίμε, θεῖαν σκέπη σπεύδω
ὁ πανάσωτος, κράζων θερμῶς Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ῥῦσαι με
ἀνοίας και τῆς δεινῆς περιστάσεως, Μηναῖ πιστῶν προστάτα,

ταῖς λιταῖς πρὸς Χριστόν σου· σὲ γὰρ ἔχω θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Ἰνα πιστῶς, σὲ ἀνυμῶ Παμμακάριστε, μετὰ πόθου Ἀθλητῶν τὸ καύχημα, καὶ πᾶς πιστῶς σὲ ἀνευφημῆ, παράσχου ἀξίως ἡμῖν τὸν ἔλεον ἀνωθεν· πλουτεῖς γὰρ παρρησίαν, πρὸς Θεὸν οἷα Μάρτυς, ὀρθοδόξων τὸ κλέος θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Νόες Ἀγνῆ, τῶν Ἀσωμάτων στρατεύματα, τῶν αὐλῶν τάγματα καὶ ἅπασαι τῶν Οὐρανῶν τάξεις ἀγαθῆ, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς Βασιλίδα Οὐράνιον, μεθ' ὧν πᾶσα ἡ Κτίσις προσκυνεῖ σε Κυρία, τῷ ἔλεει σου πάντας οἰκτείρησον.

ὠδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω...

Υπὲρ ἥλιον μάκαρ, ἔλαμψας ἐν κόσμῳ ἀκτίσι τῶν ἔργων σου, καὶ θαυμάτων ὄντως, ταῖς ἐλλάμψεσι πλείστους ἐλάμπρυνας. Διὸ πάντες πόθῳ, σὲ εὐφημοῦμεν Θεοκῆρυξ, ταῖς λιταῖς σου Μηνᾶ ἡμᾶς φώτισον.

Νῦν σε πίστει καὶ πόθῳ, πάντες εὐφημοῦμεν, Μηνᾶ ἀξιάγαστε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱεραῖς μεσιτείαις σου ἐνδόξε, ρύσαι τῶν κινδύνων, καὶ τῶν ἐχθίστων τῆς μανίας, ὡς προστάτης ἡμῶν ἀεισέβαστε.

Ἰλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν ἐνεστώτων κινδύνων Πανεύφημε, Ἀθλοφόρων κλέος, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας ἀπάλλαξον, ὡς θερμὸς προστάτης, καὶ βοηθὸς τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἀθλητῶν ὠραιότης πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Ω Μητρόθεε Κόρη, Πανάγνε Θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, τάξεις Ἀσωμάτων καὶ Ἀγίων ἀπάντων συστήματα, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς Βασιλίδα τῶν αἰώνων, τῷ ἔλεει σου οἰκτεῖρον ἅπαντας.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν...

Ανύψωσον εὐσεβῶν κραταίωμα, τῇ ἐντεύξει σου Μηνᾶ πρὸς τὸν Κτίστην· σὺ γὰρ ἡμῶν ὁ προστάτης Παμμακάκρ, καὶ σὲ ὑμνοῦμεν ἐν πίστει θαυμάσιε, ἀπάλλαξον πᾶσαν ἡμῶν ἀθυμίαν ἐν τάχει ἀείμνηστε.

Νοοῦντες τὴν πρὸς Θεὸν Πανθαύμαστε, παρρησίαν σου Μαρτύρων τὸ κλέος, πάντες πιστοὶ σὲ ὑμνοῦμεν ἐκ πόθου, ρύσαι ἡμᾶς συμφορῶν καὶ κακώσεων, λιταῖς σου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν, παρασχὼν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ναμάτων ζωοποιῶν τοῦ Πνεύματος, ἐμπλησθεῖμεν ἐντεύξει σου Μάκαρ, ἵνα καρποὺς ἀρετῶν ἐκβλαστῆσαι, Μηνᾶ θεόφρον, ἰσχύσωμεν ἅπαντες, τιμῶντές σου τὴν ἱεράν, καὶ σεβάσιμον Μάρτυς, ἀντίληψιν. Θεοτοκίον.

Ἡ Πάνσεπτος τοῦ Θεοῦ Λοχεύτρια, ἡ Παρθένος Θεοτόκος Μαρία, τῇ πρὸς Θεὸν ἐκυτῆς παρρησία, τῶν δυσχερῶν ἀπαλλάττει τοὺς κράζοντας· ὑμνοῦμέν σε μόνῃ Ἀγνῆ, Παναγία Θεόνυμφε Δέσποινα.

Διάσωσόν παντὸς κινδύνου τοὺς εὐφημοῦντάς σε Μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου Ἀοίδιμε, παρρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένους.

Αχραντε εὐλογημένη Μαρία, ἱεσείαις Μηνᾶ τοῦ Ἀθλοφόρου, οἰκτείρησον τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον

Προστασία τῶν Χριστιανῶν...

Προστασία τῶν ὑμνοῦντων σε Θεόνυμφε, ἱεσείαις τοῦ Ἀθλοφόρου Πανάχραντε, μὴ παρίδῃς τοὺς προσκυνοῦντάς σε Ἀγνῆ, ἀλλὰ σπεῦσον μόνῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκβοῶντων σοι τάχυνον Ὑπεραγία, πρόφθασον ἡ προστασία, ἡ ἀπαλλάττουσα ἀεὶ τῶν κινδύνων τοὺς τιμῶντάς σε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει.

Στίχος. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς ταῦτα ἐντέλλομαι κτλ. (Ζῆτει Ἀπριλίου 2).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν, ποιηθὲν ὑπο τοῦ
Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Τὸν ὑπεραβλήσαντα ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως, Ὁρθοδόξων
σύλλογος, ἐν ὠδαῖς καὶ ᾠσμασιν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ πάν-
τοτε, οὐ διαλείπει τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως ἂν
λάβωμεν τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν. Τούτῳ οὖν προσερχό-
μενοι, πίστει τε καὶ πόθῳ προσείπωμεν, Μάρτυς τοῦ Κυρίου,
Μηνᾶ ἢ τῶν Μαρτύρων καλλονὴ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείποις σὺ,
πρεσβείας ποιοῦμενος.

Τὸ, ᾤωσον ὁ Θεός τὸν Λόγον σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

ᾤωσον τὸ κλέος Ἀθλοφόρων, τοὺς τιμῶντάς σε Μηνᾶ Χρι-
στοῦ θεράπον, παρρησίαν γὰρ σὺ πλουτεῖς πρὸς τὸν Δεσπότην,
περιφρουρῶν τοὺς μέλλοντάς τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄνω χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων, τὴν ὑπέρθεον ὑμολογῶν Τρι-
άδα, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν πίστει σε τιμῶντων, δυσώπει Παμ-
μακάριστε λυτρωθῆναι τῶν κινδύνων.

Γένος τὸ βρότειον τιμᾶ σου τὴν ὑπέρφωτον καὶ ἐνδόξον ἡ-
μέραν, ἐν ὑψίστοις λαμπρῶς μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, Τριάδα τὴν
ὑπέρθεον προσκυνῶν ἀεὶ λατρεύεις.
Θεοτοκίον.

Ἐχεις ὡς μήτηρ παρρησίαν, πρὸς τὸν Ὑψιστὸν τὸν σὸν
Υἱὸν Περθένε· ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει Παναγία, αὐτοῦ τὴν
ἀγαθότητα, οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς πάντας.

ὠδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἀγίῳ.

Ἰκετεύει Μηνᾶς ὁ Ἀθλοφόρος, σὲ τὸν πάντων Θεὸν καὶ
Βασιλέα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει κραυγαζόντων σοι· Κύριε τῆς
δόξης οἰκτεῖρον τὸν κόσμον, ἀπείρω σου ἐλέει.

Ἀσωμάτων αἱ τάξεις καὶ Ἀγίων, δυσώπουσι Χριστὸν τὸν
Βασιλέα, μετὰ Μηνᾶ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεόφρονος· Κύριε τῆς δό-
ξης, οἰκτεῖρον τὸν κόσμον, ἀπείρω σου ἐλέει.

Σὲ ὑμνοῦσιν Οὐράνιαι χορεῖαι, τὸν Παντάνακτα ὡς Κύριον
τῆς δόξης, μετὰ Μηνᾶ Μαρτύρων τὸ ἀγλαίσμα· ὦ Τριάς Ἁγία,
φρουρεῖ ἡμᾶς πάντας τῷ θείῳ σου ἐλέει.
Θεοτοκίον.

Ἄπαν χεῖλος, πνοὴ καὶ πᾶσα Κτίσις, ἀνυμνεῖ σε τὴν ὄντως
Θεοτόκον, ὑπερφυῶς κηύσασαν τὸν Κύριον, τὸν Θεὸν τῶν ὄλων,
ὃ λατρεύει Κτίσις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ κραταῖον, ἱκετεύων μὴ παύση
αἰοιδίμῃ ἐκδυσωπῶν, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε ἐκτενῶς, Μάρτυς
Μηνᾶ θεόπνευστε, καὶ ἐκδεχομένων ἀεὶ πιστῶς, ἀντίληψιν τὴν
θεῖαν, τὴν σὴν Χριστοῦ θεράπων, καὶ εὐφημούντων σε φείμνηστε.

Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους, Παμβασιλεῦ, τῷ ἀπείρω ἐλέει σου Κύ-
ριε, ὡς ἀγαθός, οἰκτεῖρον τὸν κόσμον σου κραταῖε, λιταῖς τοῦ
Ἀθλοφόρου σου, λύων τὴν κατήφειαν τὴν ἡμῶν, ὡς μόνος εὐ-
εργέτης, παρέχων εὐφροσύνην, καὶ αἰώνιαν ἀπολύτρωσιν.

Θεότης ἐνιαία ἢ φοβερά, Τρισυπόστατε Κύριε Ἄναρχε, μόνη
Θεὲ, Ὑψιστε Παντάρχα Παμβασιλεῦ, σὲ λιτανεύει κράτιστε, ἅπα-
σα ἢ Κτίσις ὡς πλαστοουργόν, Μηνᾶς τε ὁ γενναῖος, σὺν πᾶσι
τοῖς Ἁγίας, καὶ Ἀσωμάτων τοῖς στρατεύμασι.
Θεοτοκίον.

Πάναγκε Μαρία Μήτηρ Θεοῦ, Σεραφίμ ἀνωτέρα Θεόνυμ-
φε, καὶ Χερουβίμ, πάσης Οὐρανόου τε στρατιᾶς· σὲ δυσώπει
Πανάχραντε, μετὰ τῶν Μαρτύρων ὁ Παμφαῆς, Μηνᾶς ὁ Ἀθλο-
φόρος, οἰκτεῖρησον τὸν πίστει, συνθέντα τάδε τὰ ἐφύμνια.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια

Θαυμασίῳ πάντων σε ὁ Χριστὸς, ἀνέδειξε Μάρτυς, καὶ τε-
ράτων ὑπερφυῶν, αὐτουργὸν διὸ πίστει τοὺς σὲ τιμῶντας, παν-
τὸς κινδύνου σῶζε, Μηνᾶ πανένδοξε.

Παρά τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μηνᾶν τὸν Ἀθλοφόρον, σὺν τῷ σεπτῷ θεῷ Βικεντίῳ, καὶ
τὸν Βίκτορα ἐν ταύτῳ, τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς τρεῖς λαμπροὺς
φωστῆρας, καὶ τῶν Μαρτύρων κλέος, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Μη παύση δεόμενος Ἀθλητὰ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς σὲ μακαρίζοντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, ὡς ἔχων παρρησίαν, Μηνα̅ πανθαύμαστε.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τὴν ἱεράν, Εἰκόνα σου Μάρτυς, προσκυνοῦντας σαῖς πρὸς Θεόν, ἱεραῖς πρεσβείαις, φρουρῶν μὴ διαλείψης, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος, Μηνα̅ τρισόλβιε.

Καὶ τὸ, **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Δ'.

Ως τῶν Ἀσωμάτων συνόμιλον καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ὁμόσκηνον, συνελθόντες ἐν πίστει, Μηνα̅ εὐφημοῦμέν σε, εἰρήνην τῷ Κόσμῳ αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...**

Ἐν δὲ τῷ τέλει ψάλλεται τὸ παρὸν, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Πάντων προσδραμόντων Ἀθλητὰ, πίστει τῇ Θεοῦ ἂντιλήφει τῆς προστασίας σου, Ἀθλοφόρε ἔνδοξε Μηνα̅ θαυμάσιε, προστατεύεις δωρούμενος αἰτήματα τάχος, ταῖς πρὸς τὸν Οὐκίρμονα λιταῖς σου ἔνδοξε. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε Μάκαρ, οὐκτεῖρον ἡμᾶς ἱκετεύω, Θεὸν τὸν Παντάνακτα αἰοῖδιμε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΒΑΡΒΑΡΑΝ. ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τριάς Ἀγίων τηλαυγῆς καὶ φωσφόρος ἐξανατείλασα σεπτῶς κατεφαίδρυνε, τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαῖς. Ὅθεν ἑορτάζοντες τὴν σεπτὴν αὐτῶν Μηνήμη, αἰτούμεν σε Σωτῆρ ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσε ἡμᾶς ὡς ἐλεήμων Θεὸς καὶ φιλόκλιθρωπος.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὦδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Πολλοῖς συνεχόμενος τοῖς δεινοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω ἐλευθέρωσον Σεραφεῖμ, ἐμὲ τὸν οἰκέτην σου τῆς τούτων, ἐκλιπαρῶ δυναστείας καὶ μάστιγος.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαὶ. καὶ νόσοι παντοῖαι κατήκουσί με δεινῶς· σῶσόν με ἐν τάχει τούτων κράζω, σαῖς πρὸς τὸν Θεὸν Ἰωάννη ἐντεύξεις.

Νοσοῦντά με νόσω τῆς λοιμικῆς, ἔνδοξε Βαρβάρα, ταῖς ἐνθέρμοις σου προσευχαῖς, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγγνος ἐκ ταύτης, ἐκδυσωπῶ τὸν ἀχρεῖον οἰκέτην σου. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ, Παρθένε ἄσπιλε, τῆς ἐμῆς, διανοίας θάρρους, καὶ ἐλπὶς μου τῆς ταπεινῆς ψυχῆς καὶ καρδίας ταλαιπώρου, σὺ εἶ τὸ φῶς, ἡ ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

ὦδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαις σου θείαις, ὦ Σεραφεῖμ ἔνδοξε, ῥῦσαί με ἐν νόσοις καὶ παντοῖαις κείμενον περιστάσεσι· καὶ γὰρ σε κέκτημι μετὰ Θεὸν ὡς σωτῆρα, ὁ προστρέχων πάντοτε πιστῶς τῇ σκέπῃ σου.

Ικετεύω σε πόθῳ τοὺς ψυχικοὺς μῶλωπας, καὶ τὴν τῆς σαρ-

κός μου δεινὴν ἀσθενεῖαν ἴασαι, τῇ πρὸς τὸν Κύριον, ὦ Ἰωάννη θεόφρον, ἐκτενεῖ ἐντεύξει τε καὶ ἰκεσία σου.

Χαλεπὴ ἀσθενεία καὶ λοιμικαὶ πάθεισι, ὅλως Ἀθλοφόρε δεινῶς πιεζόμενος, σὺ ἐλευθέρωσον ταῖς εὐπροσδέκτοις λιταῖς σου, Βαρβάρα πανένδοξε, ὅπως δοξάζω σε. Θεοτοκίον.

Ελεήμων ὡς Μήτηρ τοῦ Ποιητοῦ Ἀχραντε, ὡς ἀγιωτέρα ἀπάντων τῶν ἄνω Δέσποινα, ὡς πάντων Ἀνασσα, εὐλογημένη Μαρία, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε Ἀειμακάριστε.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, Σεραφεῖμ πανέδοξε καταπρά-
νον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἀμαρτιῶν μου ταῖς πρε-
σβείαις σου.

Απολαύοντες πάντοτε, Ἰωάννη μάκαρ, τῶν δωρημάτων σου, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον καὶ Θεὸν τῶν ὅλων μεγαλύνομεν.

Επὶ κλίνης με κείμενον, καὶ ὑπὸ λοιμώδους νόσου κατατη-
κόμενον, ὦ Βαρβάρα ἐξανάστησον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα σου
ἐντεύξεισι. Θεοτοκίον.

Ρυπωθεὶς ὁ νεκρόζωος, πλείστοις ἀμαρτήμασι, ἰκετεύω σε
ἔγειρόν με ταῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε μόνη Ἀειπάρθενε.

ὦδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον χαρᾶς Σεραφεῖμ ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου, τὸν προσι-
όντα τῇ Εἰκόνι σου, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην θερμαῖς σου δεήσεσι.

Λύτρωσαί με νῦν Ἰωάννη ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ πάσης
νόσου καὶ Αἰρέσεως, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων ἐξάρτασον.

Ιασαι ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀρρώσθηματα, ὦ Βαρβάρα Μάρ-
τυς Πανένδοξε, τῶν μετὰ πόθου καὶ πίστεως προσιόντων σοι.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Σεμνὴ θεῖω ὕδατί με ῥάντισον, καὶ ταῖς λιθάσι
τοῦ ἐλέους σου, σταγόνες διδου τῶν δακρῶν ὑετίζειν με.

ὦδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Θανάτου τοῦ αἰφνηδίου ῥῦσαί με, καὶ ἐκ πάσης λοιμικῆς ἀ-
σθενείας, ὦ Σεραφεῖμ, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ καὶ κατανύξει
ψυχῆς προσιόντα σοι, καὶ πάντων τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων
με σῶσον πρεσβείαις σου.

Ως πτεῖχος ἐν πειρασμοῖς στεφρότατον, κεκτημένοι σε σοφὴ
Ἰωάννη, Αἰρετικῶν καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ λοιμικῆς ἀσθε-
νεῖας λυτρούμεθα, ταῖς θεαῖς σου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θερμαῖς ἰ-
κεσίαις Πανόσιε,

Εν κλίνῃ τῆς ἀσθενείας κείμενος, καὶ ἐλπίδα υἰγείας μὴ
ἔχων, σὲ δυσωπῶ ὦ Βαρβάρα θεόφρον, μὴ καταλείπης ἐμὲ ἀ-
προστάτευτον· ἀλλ' οἰκτεῖρον ταῖς σαῖς εὐχαῖς, καὶ λοιμώδους
νοσήματος ῥῦσαί με. Θεοτοκίον.

Φωσφόρον σὺ τοῦ Δεσπότης σκῆνωμα, καὶ παλάτιον ὑπάρ-
χεις τοῦ Λόγου, καὶ λογικόν, τοῦ τῷ λόγῳ τὰ πάντα πεποιη-
χότος Χριστοῦ, ἐνδιαίτημα, Πανύμνητε Μήτηρ Θεοῦ, τὴν ἀ-
θλίαν μου ψυχὴν ἐλέησον.

**Αἰρέσεων καὶ λοιμικῶν νόσων, ῥύσασθε Ἅγιοι, τοὺς τὴν
Μνήμην ὑμῶν τὴν ἐνδοξὴν ἐορτάζοντας, ὡς θεοὶ Ἴατροὶ ἡμῶν
καὶ προστάται.**

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεῖ· εἶτα τὸ Κουτάκιον Ἦχος Β'.

Τὴν χάριν τῶν θαυμάτων κομισάμενοι, παρέχετε τὰς ἰάσεις
τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λυτροῦσθε πάντα ἄνθρωπον λοιμικῆς νό-
σου πάντοτε. Διὸ τὰς Εἰκόνας ὑμῶν περικυκλοῦντες, μέλομεν
τὴν ὑμετέραν Μνήμην βοῶντες· λυτρώσασθε καὶ ἡμᾶς ἐκ τοῦ
λοιμοῦ καὶ κινδύνων, Πανένδοξοι Ἅγιοι, ταῖς θερμαῖς ὑμῶν
πρὸς Κύριον δεήσεσι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Ἦχος δ'.

Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθυμιάστωσεν ὁ Κύριος...

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, πᾶς ὅς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. (Ζήτησι Νοεμβ. 6). Δόξα. Ταῖς τῶν ἁγίων. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρόν.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην εἰσοικίσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, Τριάς ἡ αἰδίημος, Σεραφεῖμ Βαρβάρα καὶ Ἰωάννης σεπτὸς, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν ἐκ πηγῆς νάματα ζωηφόρα τῶν ἰάσεων, ὧν τὰ Μορφώματα πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι, καὶ μόνα τὰ ὀνόματα νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουσι, πάντων Ὁρθοδόξων ὑπάρχοντες λιμένες ἐν Χριστῷ, ὧ παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου, Σεραφεῖμ εἰς ἀγάπην τελείαν μετέστρεψον, τῇ θεῖα σου ἐντεύξει αὐτὸν καταπραΰνων, καὶ δωρούμενος ἅπασιν, ὑγίαν τε σωματικὴν ψυχῶν τε σωτηρίαν.

Σωματῶν ἀσθενείας καὶ ψυχῶν μαλακίας, Πάτερ ἐξάλειψον ἐκ πάντων τῶν Εἰκόνι τῇ σῇ προσπελαζόντων, Ἰωάννη μακάριε, ταῖς πρὸς Θεόν σου εὐχαῖς, ἵνα σε ἀνυμνώμεν.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ἐν τῷ μέσῳ Τυράνων Βαρβάρα ἐκήρυξας, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, οὗ δέου ὑπὲρ πάντων τῶν κραυγάζόντων σοι, ἐκ τῆς δεινῆς λοιμικῆς ρῦσαι καὶ σῶσαι πάντας.

Θεοτοκίον.

Εν λαγόσι σου Λόγον, καὶ Δεσπότην τῶν ὄλων, ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαστῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρίας ἐτοιμάζοντα τράπεζαν ὃν ἐκτενῶς, Ἀγαθὴ, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσπελάζοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, ἐκ παντοίων

νόσων καὶ κινδύνων, Σεραφεῖμ τρισμάκρ, ἀπάλλαξον εὐχαῖς σου.

Τῶν πειρασμῶν σὺ, ὦ Ἰωάννη παμμάκρ, καὶ τῶν νόσων καὶ κινδύνων με ρῦσαι, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα θερμαῖς σου ἱκεσίαις.

Τῶν ἀλγηδόνων σὺ, θεῖω σθένει, Βαρβάρα, ἀνεδείχθης ἰατρεία τελεία, νόσου τε λοιμώδους καὶ πάσης ἄλλης βλάβης.

Θεοτοκίον.

Ἰλαθι, Κόρη, ὃν ἐν ἀγκάλαις βαστάζεις Παντεπόπτην Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τοῦτον σὺν δυσώπει ρυσθῆναί με πταισμάτων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροὴν μου τῶν δακρῶν, δέξαι γαληνίως, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου πάντα τοῦ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς Σεραφεῖμ, τὰ ἔλκη ἐκπλυνον.

Χαρᾶς τῆς Οὐρανοῦ, Μάκαρ Ἰωάννη, ἐπαπολαύων ἀπαύτως ἰκέτευσέ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ μακαριζόντων σε.

Λιμὴν καὶ σωτηρία, ἡ θεῖα Εἰκὼν σου, τοῖς ἀσθενοῦσιν ὑπάρχει, Βαρβάρα ἔνδοξε, τὴν λοιμικὴν ἀρρώστιαν ἀποδιώκουσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἐν πελάγει, τῷ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τρικυμίαις παθῶν χειμαζόμενος, τῷ γαληνῷ σοι λιμένι προσφεύγω Δέσποινα.

Τὸ, Ἀξιὸν ἔστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Εν λοιμῷ σε ἔχομεν οἱ Πιστοὶ ἀκέστορα μέγαν, ἀντιλήπτωρα ἐν δεινοῖς, ἐν κινδύνοις ρύστην, πρόμαχον ἐν ἀνάγκαις, ἐν πειρασμοῖς σωτῆρα, Σεραφεῖμ ἔνδοξε.

Τοῖς Ἁγίοις πᾶσι συμπαραεστῶς, θρόνῳ τῷ πανσέπτῳ, τοῦ Παντάνακτος καὶ Θεοῦ, Ἰωάννη Μάκαρ, μνημόνευε τῶν πίσει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων τὴν σὴν Πανήγυριν.

Ἰάσεων χάριν παρὰ Θεοῦ, δεξαμένη ὄντως τοῦ ἴσθαι νόσους δεινὰς, τῶν προσερχομένων σοι, ὦ θεῖα Βαρβάρα, ρῦσαι λοιμικῆς ἡμᾶς νόσου καὶ θλίψεων.

Σεραφεῖμ τὸν θεῖον σὺν τῷ κλεινῷ σοφῷ Ἰωάννῃ, καὶ Βαρβάραν νύμφην Χριστοῦ, τοὺς τῆς Ἐκκλησίας τρεῖς φαεινοὺς ἀστέρας, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν. Θεοτοκίον.

Ψάλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ὁδὴν, νῦν τῇ Παννυμνήτῳ Θεοτόκῳ χαρμονικῶς, μετὰ τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἀγγίων, δυσώπει, Θεοτόκε τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Τοὺς φαεσφόρους λαμπτήρας τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρξαντας, καὶ τὴν Οἰκουμένην τῷ πλήθει τῶν τεραστίων καταγλαΐσαντας· τοὺς ἀθλητάς τε καὶ κήρυκας τῆς Τριάδος, τοὺς Τρισυποστάτου Θεοῦ λατρεύειν τοὺς πιστοὺς ἐκδιδάξαντας· Σεραφεῖμ τὸν ἀθλητικώτατον, Ἰωάννην τε τὸν ἠδύφθογγον, σὺν τῇ σεμνοτάτῃ Βαρβάρα, καὶ ὄντως Νύμφῃ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, πάντες οἱ φιλέορτοι δεῦτε πιστῶς, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν. Αὐτοὶ γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Ἄεϋτε Ὁθοδόξων ἢ πλήθους, θεῖον Σεραφεῖμ καὶ Βαρβάραν καὶ Ἰωάννην ὁμοῦ, ἄσμασι τιμήσωμεν, τοὺς Χριστοκλήρυκας, τοὺς τὴν πλάνην πατήσαντας, καὶ νίκης λαθόντας ἀκήρατα στέφανα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· οὐπερ παρεστῶτες τῷ θρόνῳ, νάμουσιν ἰάσεις, παντοίας, πᾶσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Ἐὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Α'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

ΤΟΥ Ἱεράρχου τῇ πασέπτῳ Εἰκόνι, Πιστοὶ προσπέσωμεν αὐτῷ ἐκβοῶντες, οἱ ἁμαρτίας πολλαῖς ἐγκλινδούμενοι, σπεῦσον ὦ Νικόλαε Ἱεράρχα Κυρίου, σαῖς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον ἱεραῖς ἰκεσίαις, παντὸς κινδύνου λύτης καὶ φθορᾶς, καὶ δεινῶν νόσων ἀπάλλαξον ἅπαντας.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁὐ σιωπήσωμεν...
Ὁ Ν. καὶ ὁ κανὼν. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν ταῖς Θεοτοκίαις.
ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὦδὴ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραά...

Ταῖς προσευχαῖς σου Ἱερέ Νικόλαε. ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ σκοτεινὸν νέφος τὸ τῆς ἀθυμίας μου Παμμάκαρ διασκέδασον, θυμηδίας ὑπάρχων καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τῷ Παμβασιλεῖ παριστάμενος.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν περικυκλούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίου, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως σὲ δοξάζω, Νικόλαε.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Ὁσίων σύσκητος ἀποδεικνύμενος, καὶ Θεϊκῆς αἴγλης πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου σῆμερον προσκυνούντας Εἰκόνα, φῶτός μετόχους ἀνάδειξον, εὐχαῖς σου Παμμάκαρ Νικόλαε. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐν σπλάγχνοις δεξαμένην Ἀχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄσκητον, ἐκδυσωπῶ πίστει, τῆς Γεέννης ῥυσαί με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλῆθος πταισμάτων, καλᾶσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι.

ὦδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ἴνα σε δοξάζωμεν καὶ σὲ πρεπόντως γεραίρωμεν, δίδου ἡμῖν, Νικόλαε Μάκαρ, τὴν εἰρήνην πρεσβείαις σου.

Κόπασον, Νικόλαε, ταῖς σαῖς θερμαῖς παρακλήσεσι, τὰς καθ' ἡμῶν ἐπανισταμένας, ἀσθενείας δεόμεθα.

Ρύσαι με Νικόλαε, περικυκλούμενον πάθεσι, καὶ πειρασμοῖς καὶ κινδύνοις πλείστοις, ταῖς λιταῖς σου καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Εχω σε Πανάσπιλε βίου προστάτιν καὶ τείχος ἀρρήκτον διὸ δεινῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ πτοοῦμαι τὴν ἔφοδον.

ὠδὴ Δ'. **Εἰσακήκοα Κύριε...**

Νόσοις πλείστοις Νικόλαε, καὶ πολλοῖς τοῖς πταίσμασι περιπέπτωκα, πρόφθασόν με ρῦσαι Πάνσεπτε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκεσίαις σου.

Ο ἄθώους τυγχάνοντας, νέους τρεῖς θανάτου ἀπαλλαξάμενος, σπεῦσον ρῦσαι με Νικόλαε, τὰς αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Κατακρίσεως ἄξιος, ζῶν ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ ὁ ἄθλιος, ταῖς λιταῖς σου ὦ Νικόλαε, μετανοίας ὄρωμ' με ὁδήγησον.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με κάθαρρον, καὶ νεκρωμένον με σὺ ἀνάστησον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τὸν νεκροὺς ζώωσαντά κυήσασα.

ὠδὴ Ε'. **Ἴνα τί με ἀπόσω...**

Ακλινεῖ διανοία, πρὸς τὸν Ἐπουράνιον ἀνήλθες Κύριον, παρ' οὗ καὶ τὴν χάριν, τῶν μεγίστων θαυμάτων ἀπέληφας, Νικόλαε Μάκαρ· διὸ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τῶν δεινῶν καὶ τῶν νόσων ἀπάλλαξον.

Εν τῇ θεῖᾳ σου Μνήμῃ, Ἱερέων Νικόλαε σύλλογος τέρπεται, καὶ Πιστῶν χορεῖται τῶν θαυμάτων τῶν σῶν ἀπολαύουσαι, ἐν χαρᾷ τρυφῶσι, καὶ ὡς εἰκός σε ἀνυμνοῦσι, καὶ προστάτην καλοῦσί σε μέγιστον.

Λαμπρυνθεὶς θεῖα αἴγλη, ὦφθη ἡ καρδία σου ὄντως Παράδεισος, τῆς ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένη ἐν μέσῳ, τὸν Κύριον ὃν δυσώπει Πάτερ, τοῦ Παραδείσου ἀπολαῦσαι, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ανατίθημι, Κόρη, πάσας ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας

μου· διὸ δυσωπῶ σε, μὴ παρίδης δεινῶς με ποντούμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρα, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Υἱός σου, καὶ σῶσόν με.

ὠδὴ ΣΤ'. **Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.**

Χειμάζει μὲν τῶν κινδύνων ὁ σάλος, οὐκ ἰσχύει δὲ βυθίσαι με Μάκαρ· σὲ γὰρ ἀεικυβερνήτην πλουτήσας, πρὸς γαλιηὸν τὸν λιμένα ἰθύνομαι, καὶ φθάνω μέχρις οὐρανοῦ, διὰ σοῦ Ἱεράρχα Νικόλαε.

Ιλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, Παμμάκαρ, καὶ ὑγείας τὴν ἀντίληψιν δίδου· ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάδελφος φύσει, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων λύτρωσαι, ταῖς θεαῖς σου πρὸς τὸν Θεόν, μεσιτείαις, θεόφρον Νικόλαε.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου ὡς ὦφθης, τοὺς ἄθώους πρὶν, ὦ Πάτερ, στρατηλάτας, οὕτω καὶ νῦν περιστάσεως πάσης, ἡμᾶς καὶ νόσων Νικόλαε λύτρωσαι, πρεσβείαις σου ταῖς ἱεραῖς, ἵνα πόθῳ τιμῶμεν τὴν Μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε, νυσταγμῷ βαρούμενον ραθυμίας με, θερμῇ σου ἰκεσίᾳ ἐγείρον νῦν, καὶ μὴ δώης ὑπνώσαι τῆς ἀμαρτίας σὸν δούλον εἰς θάνατον· προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Επίβλεψον μετ' εὐμενείας, Νικόλαε Μάκαρ, καὶ πᾶσαν θλίψιν λιταῖς σου ἀπέλασον, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῶν οἰκετῶν σου.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐἶτα τὸ Κοστάκιον. ἤχος Δ'.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε, καταφαιδρύνεις ὑφίλιον ἅπασαν, καὶ λύεις τὸν ζόφον τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν ἔφοδον, προστάτην ὑπάρχων θερμότατος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος Δ'.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλιάσονται.

Στίχος. **Κκυχήσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.**

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος. . . ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων κτλ. (Ζήτηι Δεκεμβρίου 6).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν,

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενόν.

Απαντα τὸν βίον μου ἐν ἀμελείᾳ διάγων, καὶ πρὸ τέλους ἔφθασά, ἀκαρπὸς ὁ δειλαιὸς Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πράξεων, ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσθάστακτα ἄπερ Φιλάνθρωπε, σκόρπισον ῥοπή τοῦ ἔλέους σου, καὶ δίδου μοι κατάνυξιν καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον, ταῖς τοῦ Νικολάου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός, ὃν εἰς πρεσβείαν προσάγω σοι καὶ τὴν σὲ κητέασάν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρύστης πλεόντων ἀνεδείχθης, ὦ Νικόλαε, καὶ τῶν χρηρῶν προστάτης, ὄρφανῶν τε λιμῆν καὶ πλουτιστῆς πενήτων· διὸ καὶ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ κινδύνων σαῖς πρεσβείαις.

Ξένα Νικόλαε ἐργάζη ἐν θαλάσῃ μακρὰν καὶ πάσῃ ὑψηλῇ, ταχυδρόμους ἀεὶ καὶ πάσχοντας προφθάνων, καὶ τούτους ἐκλυτρούμενος ἐκ τῶν νόσων καὶ κινδύνων.

Νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, Ἰατρὸς φανεῖς, Νικόλαε τρισμάκαρ· τῆς ψυχῆς μου διὸ θεράπευσον τὴν νόσον, καὶ εὐρωσίαν δώρησαι ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Επαρὸν χεῖράς σου, Παρθένε, πρὸς τὸν εὐσπλαγγχον Θεὸν καὶ Βασιλέα, καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων, τῇ κραταιᾷ πρεσβείᾳ σου ἔξελεῦ τούς σουσ οἰκέτας.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τούς πειρασμῶν νῦν περισγεθέντας τῷ βάλει, σουσ οἰκέτας Νικόλαε σῶσον, δοὺς ἡμῖν τὴν λύσιν αὐτῶν σαῖς ἰκεσίαις.

Ως ἐν τρυφῇ αὐλιζόμενος Μάκαρ, Οὐρανῶν τε δόξης ἀπολαύων, τοὺς σὲ ἀνυμνούντας διάσῳζε εὐχαῖς σου.

Τῷ ἀπροσίτῳ ἔλλαμφθεις φωτὶ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάσεις, διαλύων πάντα τῶν πειρασμῶν τὸν ζόφον.

Θεοτοκίον.

Ισχύεις Κύρη, τὸν ἐν ἰσχύϊ τεκοῦσα, εὐσυμπάθητον Σωτῆρα τοῦ Κόσμου· διὸ τῇ θερμῇ σου προστρέγω βοηθεία.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Γνωρίζει πᾶσα Κτίσις, Νικόλαε Μάκαρ, σῶν ἀρετῶν καὶ θαυμάτων τὸ πέλαγος· διὸ καὶ χαίρει προσάτην σε ὀνομάζουσα.

Νικόλαε Παμμάκαρ, σῶζε ἐκ κινδύνων, τοὺς σουσ οἰκέτας πιστῶς σε δοξάζοντας, ὡς μιμητῆς τοῦ Σωτῆρος ἀξιοθαύμαστος.

Τρυφῶν ταῖς Οὐρανίαις θεαῖς λαμπηδόσι, Θεομακάριστε Πάτερ Νικόλαε, τῇ προστασίᾳ σου σῶσον ἡμᾶς καὶ σκέπασον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμωχῇ ψυχὴν μου ἀγάθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων μέτοχον ποίησον.

Τὸ ἀξιὸν ἔστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνῆρια

Νικόλαε Μάκαρ πάρεσο νῦν, προστάτης καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας, ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσῃ τοὺς σὲ θερμῶς φωνοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Πατέρων κλέος στερόν, καὶ τὸ τῆς Τριάδος ἐνδιαίτημα καθαρὸν, τῶν Πιστῶν προστάτης, καὶ καταπονουμένων, βοήθεια καὶ ἀκέπη, Πάτερ Νικόλαε.

Εν νόσοις σε ἔχομεν Ἰατρὸν, ἐν κινδύνοις ῥύστην, κηδεμόνα ἐν ὄρφνοις, ἐν πένθει πλοῦτον, ἐν θαλάσῃ σωτῆρα, καὶ χαρμονὴν ἐν θλίψει, σοφὲ Νικόλαε.

Ορφανῶν προστάτην σε καὶ χρηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστὴν, αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτῆρα,

κεκτήμεθα, Παμμάρκα σοφὲ Νικόλαε. Θεοτοκίον.

Ἰλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, ὅτι πλήν σου ἄλλην οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὁ ἐν ἀμωχταῖς παντοίαις πεπλησμένος, ἐλέησόν με μόνῃ Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάριον· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα προφότητος. . . κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν. . .

Χάριν εἰληφώς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις ὑπὸ τὴν σκέπην σου, Ἁγίε Νικόλαε, τοῖς σοὶ προστρέχουσι· φυγαδεύεις δαιμόνων γὰρ, ἀνιάτα πάθη, πάντας θεραπεύεις δὲ τῇ προσασίᾳ σου. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, πρέσβευε πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι βλάβης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

ΤΟΝ Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ τὸν Πανένδοξον, καὶ τροπαιοῦχον εὐσεβείας ἀήττητον, τῶν Ὁρθοδόξων καύχημα Σπυρίδωνα σοφόν, πάντες ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι ἰκεσίαις σου, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς μετὰ πόθου, Πάνσεπτε, τὸ σὸν, καταφιλοῦντας ἱερόν ἐκτίπωμα.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς. . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροτοιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ. . .

Σπυρίδων Μακάριε, τῶν πιστῶν ἀντιλήπτωρ μέγα, τὴν πρεσβείαν σου συνεργὸν ἡμῖν πᾶσι δίδου τοῖς ἐκ πόθου, ἀσπάζομένοις τὴν θείαν Εἰκόνα σου.

Πᾶσαι εὐσεβοῦντων ὦ θαυμαστὲ, Σπυρίδων αἱ τάξεις ἀνυμνοῦσί σε ἀληθῶς· Θεὸς γὰρ ὁ Πλάσης καὶ Δεσπότης, ἀξιοχρέως σε, Πάτερ ἐδόξασε.

Φωτὶ τῷ αὐλῷ ἐν Οὐρανῷ, Σπυρίδων Παμμάρκα, σὺν Ἀγγέλοις αὐ ἐντροφῶν, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην εὐπροσδέκτοις ἡμᾶς λιταῖς σου φωταγωγῆσον. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνους καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς σὲ Παρθένε καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν διὸ λιταῖς σου τὸν δοῦλόν σου οἴκτειρον.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Νεκρὰν ὡς ἐφώνησας ἐκ τοῦ μνημείου Σπυρίδων Ὅσιε, οὕτω καμὲ πταίσμασι θανόντα, σαῖς λιταῖς ἐξανάστησον.

Κόρος οὐ προσγίνεται τοῖς σὲ τιμῶσι, Σπυρίδων Ὅσιε· Σὺ γὰρ ἡμῶν προστάτης καὶ ῥύστης, καὶ τιμὴ καὶ ἀντίληψις.

Απάσης με θλίψεως, καὶ ἐκ κινδύνων, Σπυρίδων Ὅσιε, σαῖς προσευχαῖς, καὶ παντοίων νόσων καὶ κολάσεως λύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Εχων τὴν ἐλπίδα μου ἐν σοὶ, Πανάσπιλε δέσποινα, ὄλην πρὸς σὲ ἀνατείνω χαίρων τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκου Κύριε. . .

Ω πολύφωτε Ἥλιε, τῶν Πατέρων κλέος, Σπυρίδων Ὅσιε,

τοὺς τιμῶντάς σε ἀξίωσον, φωταγωγηθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Παρεσῶς τῷ Παντάνακτος θρόνῳ αἰωνίῳ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ὦ Σπυρίδων, ἐλευθέρωσον ἐκ παντός κινδύνου, ἰκεσίαις σου.

Ως τὸν ὄφιν μετέβαλες εἰς χρυσόν, Σπυρίδων Παναγιώτατε, οὕτω δέομαι μετᾶβαλλε, ἀπὸ τῶν κακῶν με εἰς μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Μῆτερ, τὸν δοῦλόν σου ἐκ τῶν κατεχόντων δεινῶν με θλίψεων ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀναπίθηναι, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα Ἄειπάθρην ἐπὶ σοὶ ἔβηκα. **Ὡδὴ Ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.**

Αῦσον τῶν παθῶν τὴν ομίχλην, Ἀγιώτατε, τῇ φωταγωγίᾳ τῶν σεπτῶν σου λιτῶν, καὶ πρὸς τρίβους βίου με ἀγίου ὁδήγησον.

Νόσων ἰατρός καὶ κινδύνων ῥύστης ἔνθεος, σὺ ἀνεδείχθης Σπυρίδων ἱερέ· διὸ ψυχὴν μου ταῖς λιταῖς σου νῦν θαράπευσον.

Ρῦσαι με δεινῶν, ὦ Σπυρίδων ἱερώτατε, τὸν σοὶ εὐλαβῶς καταφεύγοντα, καὶ ταῖς λιταῖς σου πάσης θλίψεως ἀπάλλαξον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου χορήγησον, τοῖς κατεχομένοις ὑπὸ τῶν θλίψεων, τὴν σωτηρίαν, μεσιτείαις σου πρὸς Κύριον.

Ὡδὴ ΣΤ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Νεκρώσας σου τῆς σαρκὸς τὰς κινήσεις, ἐξάνεστησας νεκροῦς ὦ Σπυρίδων, ζωοποιῶ καὶ ἐνθέω σου λόγῳ. Ὅθεν κάμου τὴν ψυχὴν, Πάτερ Ἄγιε, ταῖς σοῖς λιταῖς ὡς συμπαθῆς, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσι ζώωσον.

Συνέχει με τῶν πταισμάτων θάλασσα, καὶ χειμάζει τρικυμία κινδύνων, καὶ πρὸς βυθὸν ἀπωλείας καθέλκει τῶν ἀνιάτων παθῶν ἡ ἀντίπνοια, Θεὸν ὁ κηρύξας τὸν Χριστὸν, ὦ Σπυρίδων τὸν κλύδωνα κόπασον.

Προστάτα τῶν θλιβομένων Σπυρίδων, μολυνθεῖσαν ἡδοναῖς

τὴν ψυχὴν μου, διὰ λουτροῦ κατανύξεως θείας, καθαρτικῶν τε δακρύων ἀπόλουσον καὶ ῥῦσαι με τῆς φοβεράς, σοῖς λιταῖς, καὶ ἀσβέστου κολάσεως.

Θεοτοκίον

Φυγάδευσον ἐκ τῆς ἀθλίας σαρκὸς μου, τὴν ἀνίατον ἀσθένειαν, Κόρη, καὶ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ θεραπείαν τελείαν μοι δώρησαι, καὶ σῶσον με τὸν ἐπὶ σοὶ πεποιθότα, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Εκ θλίψεων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι Ἱεράρχα, τοὺς τὴν θείαν Μνήμην σου θερμῶς εορτάζοντας, ὡς ῥύστης τῶν θλιβομένων Σπυρίδων.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον ἤχος Δ΄.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις ἐτίμησας τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σπυρίδων Μακάριε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ τῇ ἐν σῇ σωφροσύνῃ, χάριτας ἰαμάτων ἀπαστράπτων τοῖς πᾶσι· διὸ καὶ νῦν γεραίρομεν πίστει τὴν Μνήμην σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

ἤχος, δ΄.

Τὸ στόμα μου λαλήσει. . . κτλ.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται. . . κτλ.

(Ζήτησι Νοεμβρίου 13).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Ονοτοχοῦ. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρόν.

ἤχος πλ. ε΄.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον ἔχει σε Κέρκυρα νῆσος, ταύτην ἀξιάγαστε, φαειναῖς ἀυγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν· ἢ καὶ νῦν δώρησαι τὴν εἰρήνην Πάτερ, καὶ τροπαίων αὐτὴν ἔμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, Σπυρίδων Θεοδόξωστε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μετὰδόσεως, πλήσον τὰς καρδίαις,

ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιῖδες Ἑβραίων.

Σῶσον τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας, Ὅσιώτατε Σπυρίδων Ἱεράρχα, καὶ τῷ θεῷ φωτὶ καταύγασον σοὺς δούλους, καὶ σαῖς λιταῖς ἐξάρπασον, τῆς Σατὰν μηχανουργίας.

Ρῦσαι, Σπυρίδων Ἱεράρχα, σαῖς πρεσβείαις, δαιμόνων ἐπιρρείας, λογισμῶν πονηρῶν σοὺς δούλους καὶ κινδύνων, ὅπως αἰεὶ σωζόμενοι, καταχρέως σὲ ὑμνῶμεν.

Παῦσον, Σπυρίδων σαῖς πρεσβείαις, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀρρήτον ὀδύνην, καὶ δεινῶν συμφορῶν σὸν δοῦλον καὶ κινδύνων, καὶ τῶν παθῶν ἀπάλλαξον, ὡς πατὴρ τῶν θλιβομένων.

Θεοτοκίον.

Εμμονον ἔχων τὴν κακίαν, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθείαις, εὐσπλαγχνίᾳ τῇ σῇ προστρέχω ἀνακράζων· διάσωσόν με, Πάναγνε, Μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ασθeneiῶν τε χαλεπῶν καὶ κινδύνων, Ἱατρόν σε γινώσκω ὦ Σπυρίδων· ῥῦσαι οὖν ψυχὴν μου, λιταῖς σου, ἀθυμίας.

Τῶν κατεχόντων ἀνιάρων τοὺς σοὺς δούλους, ἐλευθέρωσον, Σπυρίδων Ἱεράρχα, θείαις σου πρεσβείαις αὐτοῖς διδοὺς τὴν λύσιν.

Μὴ διαλίπης τὸν Ἰησοῦν ἰκετεύων, ὡς προστάτης Πιστῶν, ὦ Σπυρίδων, διαφυλαχθῆναι ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Θεοτοκίον.

Ιλαθι, Κόρη, τῷ οἰκτροτάτῳ σου δούλῳ, καὶ ἐκ νόσων ἀνιάτων με ῥῦσαι· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πόθῳ τῇ σῇ σκέπη, Ἄγιε Σπυρίδων, καταφυγόντας

κινδύνων διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ τῶν νόσων, λιταῖς σου λύτρωσαι.

Φρουρῶν μὴ διαλίπης, Ὅσιε Σπυρίδων, τοὺς σὲ τιμῶντας πιστῶς καὶ δοξάζοντας, καὶ σαῖς πρεσβείαις, κινδύνων αὐτοὺς λυτρούμενος.

Λυτρούμενος ὡς ὠφθης πρότερον Σπυρίδων, τοὺς ἐν Κερκύρα πιστῶς σοι προστρέξαντας· οὕτω καὶ νῦν πάσης ῥῦσαι με περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Μαρία σωτηρίας λιμένα σε εἰδότες, τῇ Παναχράντῳ σου σκέπη προστρέχομεν, καὶ ἐκ τῶν νόσων ῥυσθῆναι σὲ ἰκετεύομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Τριμυθοῦντος ἢ καλλονῆ, χαίροις ἀσθενούντων καὶ πασχόντων ὁ ἱατρός, χαίροις τῶν Πατέρων ὠράισμα καὶ κλέος, τρισόλβιε Σπυρίδων, σὲ μεγαλύνομεν.

Πρέσθευε Σπυρίδων Θαυματουργέ, ὑπὲρ Ὀρθοδόξων καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ· ὅπως τῶν πταισμάτων τὴν λύτρωσιν λαβόντες, παρὰ Θεοῦ, σὲ πάντες πόθῳ γεραιρομεν.

Δέησιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Σπυρίδων Παμμάρκα, ὑπὲρ δούλων τῶν σῶν, Σοφέ, τῶν τυραννουμένων ὑπὸ παντοίων νόσων, θλίψεων καὶ κινδύνων, καὶ τούτους λύτρωσαι.

Σπυρίδων τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τυφλωθέντα, ἀμαρτήμασι χαλεποῖς, φώτισον λιταῖς σου, φωτὶ θεογνωσίας, καὶ ῥῦσαι με τῶν Ἄδου πικρῶν κολάσεων.

καὶ Θεοτοκίον **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος, καὶ θαυματουργῶ μόνῳ λόγῳ ποταμοὺς ἀνεχαίτισας, Σπυρίδων Μακάριε Σοφέ· ὅθεν νεκρᾷ σὺ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες· καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς, Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, Ἱερώτατε. Δόξα τῷ σὲ

δοξάσαντι· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεῖται ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνούντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα φέλλομεν τὸ παρὸν
Προσόμοιον Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Σκεῦος ἀπετέλεσας σαυτὸν, Πνεύματος Ἁγίου τρισμακάρο, καθάρας σου τὴν ψυχὴν, χρίσμα θεῖον ἔλαβες Ἀρχιερεὺς γεγὼνώς, καὶ προστάτης θερμότητος λαοῦ Ὁθοδόξου, τοῦ ἐγκαυχομένου σου τῇ παναγία Σοφῶ· ὅθεν ὦ Σπυρίδων θεόφρον, εὐχου τῷ Θεῷ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν τιμώντων καὶ εὐφημούντων σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ.

ΥΠΟ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τραπέριον Ἦχος Δ΄.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ. . . .

ΤΟΥΣ τῇ Εἰκόνι σου τῇ θεῖα πεσόντας, καὶ τὴν ἀντίληψιν τὴν σὴν αἰτουμένους, ὡς συμπαθῆς ἐλέησον Παμμάκαρ αὐτοὺς, νέμε τούτοις ἅπασιν τὰ σωτήρια πάντα, χαίροντας ἀπόλυσον, τῇ τῆς χρείας πληρώσει, μὴ ἀποστρέψῃς Ἅγιε κενούς, τοὺς προσφυγόντας εἰς σὲ Ἐλευθέριε.

Δίξ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν΄. καὶ ὁ κανὼν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

ὠδὴ Α΄. ἦχος πλ. Β΄. Ὡς ἐν ἠπιέρῳ πεζεύσας.

Ὡς παρῆρησιαν μεγάλην πρὸς τὸν Θεόν, κεκτημένον ἔρχομαι, σὲ θεόφρον δυσωπεῖν, εὐμενῶς προσδέχου τὰς λιτὰς, ἀς προσάγειν, σοὶ τολμῶ ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ἱεραρχίας ἐκλάμψας ταῖς ἀρεταῖς, Ἱεράρχης γέγονας Ἐλευθέριε λαμπρὸς, ἀνυφέρων Μάκαρ πρὸς Θεόν, τὰς δεήσεις τῶν ἱστῶν, ἀς καὶ νῦν ἄιαγε.

Υπ' Ἀνικητοῦ τὸ χρίσμα ἀναλαβὼν, Ἱερεὺς ἐνδέδειξαι ἀξιόθεος Σοφῆ, καὶ μεσίτης ἔνθεος ὁμοῦ, μεσιτεύων τῷ Θεῷ ὑπὲρ τοῦ πλάσματος. Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι πᾶσαν τὴν γῆν, ὁ ἐκλάμψας Ἥλιος ἐξ ἁγίας σου γαστρὸς, καταυγάζει Δέσποινα δι' ὧν, φωτισθέντες, σὲ Θεοῦ Μητέρα σέδομεν.

ὠδὴ Γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς Σὺ.

Ὅ πάντα βλέπων ὡς Θεὸς, σὲ ἀνάγει εἰς ὕψος, τῆς λυχνίας τῆς θείας, οἷα φῶς τῶν ἀρετῶν, καὶ γέγονας ὁδηγὸς, τῶν ἐπισκότοι, Μάκαρ Ἐλευθέριε.

Χριστὸν δὲ ἔσχεσ βραβευτήν, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἐναθλῶν τῆς βασάνοις, αὐτὸν αἴτησαι καὶ νῦν, ἐπήρειας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πταισμάτων λύσιν μοι δωρήσασθαι.

Ὅ κλησιν ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἐλευθέραν τρισμακάρο, ἐλευθέρωσον ὄντας, ἐν ταῖς πέδαις τῶν δεινῶν, καὶ δίδου πᾶσιν εὐρεῖν τούτων λύσιν, Ἅγιε δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Ἰδού σε πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσι πίστει, τὴν τὸν Ἀχρονον Λόγον, ἐν σώματι χρονικῶς, τεκοῦσαν ὑπερφυῶς, καὶ Παρθένον κάλιν διαμείναςαν.

ὠδὴ Δ΄. Χριστὸς μου δύναμις.

Τὴν σὴν ἀντίληψιν, αἰτεῖ ὁ δούλος σου, τὴν σὴν γνοὺς παρῆρησιαν πρὸς τὸν Θεόν. Μέλπει δὲ καὶ κράξοι σοι, μετὰ θερμότητος πολλῆς, Πάτερ σῶσον Ἐλευθέριε.

Τὸ πῦρ τὸ ἔνοιικον, τὸ πῦρ τὸ ἔνυλον, τὸ τῆς θείας ἀγάπης ἐν σοὶ νικᾷ, τοῦτο τὸ ὁμόδουλον, αὐτὸ ὑπάναψον καὶ μοι πρὸς τὸν Κτίστην Ἐλευθέριε.

Χρησὴν ὁ δούλος σου, ἐλπίδα ἔσχηκε, σῆς τυχεῖν βοηθείας ὧν ἐν δεινοῖς. Ὅθεν καὶ προσέδραμεν, εἰς τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, Ἐλευθέριε Πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Μαρία Πάναγνε, παθῶν τὴν σύγχισιν, τῆς ἐμῆς διανοίας καὶ πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν ὡς τεκοῦσα Μητροπάρθενε.

ὠδὴ Ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου.

Κατὰ ἀνθρώπων σὺ φλογερῶν, ὅλος ἐκτανθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ, φλόγας κατάσβεςον θλίψεων· τῆς δὲ θείας δρόσου τυχεῖν, ἐξαίρει θερμῶς, τοὺς σὲ προσκαλουμένους ὡς Ἐλευθέριε.

Πολλῶν ἐν βίῳ τῶν ἀλγεινῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν ἀπαλλαγὴν, τῷ σῷ ἰκέτη καταπεμψον· σὲ γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, προστάτην θερμόν, αἰτεῖται σου τὴν χάριν τὴν ἀκαταίσχυτον.

Τρωθεὶς τῷ ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, τὰς ποικιλοτρόπους σοὶ ποινας, ὅλως οὐκ ἔπτηξας κράτισε, εἰδὼς τοῦτον Λόγον Θεοῦ, καὶ ὄντως Θεόν, ὃν πρέσβευε Παμμακάριον ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Υποφωνοῦσι Προφητικαί, ῥήσεις Παναγία, διὰ πλειόνων συμβόλων τὸν τόκον σου, ὧν νῦν τὰς ἐκβάσεις ἡμεῖς θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον σὲ καταγγέλομεν.

ὠδὴ ΣΤ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ιδοῦ σοὶ παρίσταται, ὁ σὸς δούλος ταπεινῶς, τῶν ἀναγκῶν αἰτούμενος, τῇ Εἰκόνι σου πίστει νῦν προσδραμῶν, τὴν λύσιν καὶ ἀνεσιν, ταῖς πρεσβείαις σοὶ Μάκαριον Ἐλευθέριε.

Υἰὸς ὡς γενόμενος, ἐξ ὠδίνων γυναικῶς, τῶν τιχτουσῶν προϊστάσαι, καὶ παρέχεις ῥαστώνην τῶν ὁδυνῶν, βοῶσαις σοὶ πρόφθασον, καὶ κινδύνων ἐσχάτων ἐλευθέρωσον.

Θαυμάτων ἢ σύμπασα, γέμει ἔνδοξε τῶν σῶν, σὲ γὰρ Θεὸς ἐδόξασε, Μαρτυρίου τῶν ἀθλῶν σου τῶν φρικτῶν. Διό με ἀπάλλαξον τοῦ παρόντος κινδύνου πάνυ δέσμαι. Θεοτοκίον.

Σαρκὸς πηλικότητι, ἐνωθεὶς ὁ ἐκ Πατρὸς, μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, εἰς ἐκ δύο προήλθε δίχα φθορᾶς, τηρήσας ἀλώβητον, τὴν σεμνὴν Παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Εἶτα εἰς Ἦχον Πλ. Δ'. Παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἐλευθέριε Μάκαριον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε καὶ προσρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ ἀγία. καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἰατρὸν καὶ βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, τὸν λυτρωτὴν τε καὶ σωτῆρα τοῦ Κόσμου, αὐτὸν τῶν ὅλων Κύριον ἰκέτευε, ἀπασὶ δωρήσασθαι, τὰ αἰτήματα ὅσα, πρόσφορα τυγχάνουσι, καὶ σωτήρια μόνα, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν ἔξαιτοῦ, τοῖς σὲ τιμῶσι κλεινὴ Ἐλευθέριε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει. . . κτλ.

Στίχος, Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. . . κτλ. (Ζήτει Ἀπριλίου 23).

Δόξα Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. . .

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὁλην ἀποθέμενοι. . .

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἔνθα ἡ Πανάγιος Εἰκὼν τεθησαύρισται τοῦ Τρισμάκαρος· ὃ τερπνοῖς ἄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπᾶσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν. Σὺ Ἐλευθέριε, πρόφθασον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ κλύδωνος ἐξάρ-

πασον, καὶ τῆς καταγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν ἐρινην σου πανήγυριν δοξάζωμεν πιστῶς, καὶ τὴν Εἰκόνα σεδόμεθα, ἰάσεις ἐκδύζουσαν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου. κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις πασίην. Ὁ Χριστὸς δὲ πυρπολοῦσαν ἔσβεσε τὴν σὴν, καὶ Ἐπαρχον ἔπεισε βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὀδυρόμενος ὁ Τύραννος οὐκ ἔφριξε, σὲ σώζοντα τὸν Θεὸν ὀρων. Γοητείας δὲ τὰ θαύματα λέγων τοῦ Θεοῦ, ἀνάξιος ὤφθη τοῦ βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν τεκοῦσάν σε ἀπέκτεινεν Τύραννος, προπλακείσαν Μακαρ ἐπὶ σοί. Οὐράνιους γοῦν νῦν θλάμους ἔχοντες ὁμοῦ, φωτίσατε πάντας τοῦ βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γενεῶν ἀπὸ πασῶν σε ἐξελέξατο Παλάτιον ἀμόλυτον, ὀικήσας σου τὴν γαστέρα Κόρη Βασιλεὺς, ὧ νῦν μελωδοῦμεν εὐσεβῶς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ὥδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Ἀνυψῶν, Ἱεράρχα, Πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐταπείνωσας θάρσος, καὶ καταβέβληκας τῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀσεβούντων, κρυγάζων σὺ, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅσπερ σὲ δεδεμένον Ἄγγελος ἔλυσε, καὶ θηρίων ἀγρίων στόματα ἐφράξεν· οὕτω νῦν ἡμῶν πέδης πάσας διάλυσον, τῶν ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Αὐλῶνος Ποιμένα ἡ χάρις ἔχρισε, καὶ φωστῆρα τοῦ Κόσμου, πάντες σὲ ἔγνωμεν· φώτισον καὶ νῦν ἡμᾶς Πάτερ, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα Θεὸν καὶ Κύριον, τοῦ θανάτου τὴν ῥύμην

τὴν ἀκαταίσχυντον, ἔστησας Ἄγνη ταύτην ἀπονεκρώσασα. Ὁ Θεὸς ἀεὶ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὥδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θεὸν ἀνθρώποις μαθεῖν ἐκήρυξας, τοῖς πρὶν ποτὲ ἀψύχοις τὴν λατρείαν προσάγουσιν. Ἀλλὰ σὺ μετάνοιαν διδάξεις καὶ νῦν, πάθεισι δουλωθεντας καὶ ἀπαλλάξεις, πάντας τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ὦ Ἐλευθερίε.

Πυρὸς, λοιμοῦ τε καὶ πάσης μάστιγος, πάντας Πιστοὺς θερμῶς σοῦ δεομένους ἀπάλλάξον· τοῖς γὰρ σοὶ προσφεύγουσι θερμῶς οἰκτιρμοῖς, λύεις τὰ τῆς ἀνάγκης ἐπικαμπτόμενος, οἷα τοῦ Δεσπότου μιμητῆς καὶ δούλος γνήσιος.

Ἰσχύς μοι γένοιο καὶ κραταίωμα, κατὰ παθῶν ἀγρίων τὴν ψυχὴν σπαραττόντων μοι· ἰσχύς γὰρ ἐξέλιπε φεῦ ἢ ἐν ἐμοί· ταύτην ἀντιμισθίαν ἐμοὶ δωρούμενος, ὑπὲρ τοῦ παρόντος εὐτελοῦς σοὶ μελωδήματος.

Θεοτοκίον.

Ὅς σὺ οὐδέποτε καχαριτῶται, ἐκ γενεῶν ἀρχαίων, Θεομητορ Πανάχραντε. Σὺ γὰρ μόνη τὴν πασῶν ἀσύγκριτον, ἔσχες ἀγιωσύνην, καὶ καθαρότητα. Ὁθεν ὑπεδέξω τὸν Θεὸν ἐν σοὶ σαρκούμενον.

Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Εἶτα εἰς ἤχον Πλ. Δ'.

Ἀεὶρο ἔλευθερίε Ἀθλητὰ, τὸν ὕμνον προσδέχου ἱλαρῶς τε καὶ εὐμενῶς, ψυχῆς μὲν ἀνάγνου, καὶ γλώσσης ἀναξίας, ἐν πίστει δὲ καὶ πόθῳ σοὶ προσαγόμενον.

Σὲ τὸν ἐπαξίως στέφη διπλᾶ, κατηγλαϊσμένοι, Ἐλευθερίε δυσωπῶ, τῆς Ἱεραρχίας, καὶ τῷ τοῦ Μαρτυρίου, παθῶν με πολυτρόπων δεῖξον ἐλεύθερον.

Χριστοῦ Ἱερομάρτυς θεόθεν σχῶν, δῶρον τεθλιμμένων, φερωνύμως ἔλευθεροῦν, ἀπάλλαξον δῆμε, θλίψεων δέομαί σου, μελλόντων δούς ἰσχύν μοι, τῶν νῦν ἀνέχεσθαι.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Πᾶσαι αἱ ἐπίτεκες εὐλαβῶς, ψυχῇ τεθλιμμένη, σοὶ κραυγάζουσιν Ἀθλητὰ, δῶρσαι εὐτοκίαν ἡμῖν, ἐγκυμονούσαις, καὶ ἐλευθερίαν, ὧ Ἐλευθέριε.

Καὶ τὸ, **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Πλ. Α'.

Ιερέων ποδῆρει κατακοσμούμενος καὶ αἰμάτων τοῖς βείθροις ἐπισταζόμενος, τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ Μάκαρ ἀνέδραμες, Ἐλευθέριε σοφὲ, καθαίρετα τοῦ Σατᾶν. Διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν μακαρίαν σου Ἀθλησιν.

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνας, ψάλλομεν τὸ παρὸν

Ἰπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Υμνοῖς καὶ ὠδαῖς Πνευματικαῖς, θεῖε Ἐλευθέριε Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε, Μνήμην τὴν ἐτήσιον τῆς σῆς ἀθλήσεως, οἱ ὁμώνυμοι ἅμα δὲ σὺν τοῖς Πιστοῖς πᾶσι, πάντοτε ποιούμεθα κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, βρῦσαν ἰάσεις, παντοίας πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προστρέχουσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἐναθῶνον ἀποστόλον τοῦ Χριστοῦ,
πρωτομάρτυρα καὶ ἀρχidiaκονον

ΣΤΕΦΑΝΟΝ.

ὑπὸ τοῦ ἀργυροπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Ἐλόγητόν. τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

τὸν Πρωτομάρτυρα Χριστοῦ, δεῦτε πάντες, οἱ συνεχόμενοι

δειναῖς ἀσθενείαις, ἀνευφημοῦνες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς Στέφανε Ἀπόστολε Ἀρχηγέ Διακόνων, πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι θλίψεώς τε καὶ νόσου, σαῖς πανιέροις καὶ θερμαῖς λιταῖς, τοὺς μετὰ πόθου εἰ εὐφημοῦντάς σε.

Δύξα καὶ τῶν Θεοτοκίῶν **Οὐ** σιωπήσομεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδῇ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Φρόνημα τὸ πρᾶον καὶ ἰλαρὸν, φέρων τοῦ Σωτῆρος, Πρωτομάρτυς ὁ θαυμαστός, εἴληφεν ἀθλήσεως τὸ στέφος, λίθων βαλὰς ὑποστάς ἰλαρότητι.

Στέφανε Μακάριε, ὡς τὸ πρῖν, τοὺς λιθάζοντάς σε συνεχώρησας Ἀθλητὰ, οὕτω τῷ σῶ δούλῳ τῶν πταισμάτων, λιταῖς σου θελαῖς τὴν λύσιν μοι δώρησαι.

Ως ἐκλήθης, Στέφανε, ἀληθῶς πρὸς ἐπικουρίαν Ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, οὕτω τὴν θερμὴν σου προστασίαν, τῷ ταπεινῷ σου οἰκέτῃ χορήγησον. Θεοτοκίον.

Σοῦ κενούται, Ἀχραντε, τῇ γαστρὶ, Θεὸς ὁ τοὺς κόλπους μὴ κενώσας τοὺς Πατρικούς. Τοῦτον οὖν δυσώπει σωτηρίας, καταξιώσαι τοὺς πίστει τιμώντάς σε.

ὠδῇ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Παρθένος ὑπῆρξας σὺ, καὶ τοῦ Σωτῆρος πιστὸς Διάκονος· διὸ καὶ με, Στέφανε Παμμάκαρ, παρθενεύειν ἐνίσχυσον.

Πέπτωκα ὁ δειλαιὸς εἰς ἀμαρτίας ἐσχάτην χάριθδυν· διὸ πρὸς σέ, Στέφανε, ῥυσθῆναι, καταφεύγω δεόμενος.

Φώτισον, ὦ Στέφανε, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν σοῦ δέομαι, θείῳ φωτὶ, καὶ Παθῶν τὸν ζόφον σαῖς πρεσβελαῖς ἀπέλασον. Θεοτοκίον.

Εφερες Παννύμητε, τὸν ἀγεώργητον ἄσταχυν, ἐν σῇ γαστρὶ, τρέφαντα καρδίας, τῶν πιστῶς ἀνυμνούτων σε.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήλοα Κύριε. . .

Ως ἐδείχθης ὁ πρόβολος, Μάκαρ, τῆς ἀθλήσεως, κτείνας Τύραννον, οὕτω, Στέφανε, πολέμησον, τὰ δεινά μου πάθη ἰκετεύω σε.

Ως ἀστὴρ λαμπρὸς, Στέφανε, τῇ Χριστοῦ Γεννήσει σὺ συν-εξέλαμψες τὴν ψυχὴν μου οὖν τοῖς πταισμάσι, σκοτισθεῖσαν, Μάκαρ, φωταγώγησον.

Ως Ἑβραίων ἡμαύρωσας, πᾶσαν τὴν δυσσέβειαν, Μάκαρ Στέφανε, οὕτω δέομαι τὴν ἔφοδον τῶν αἰρετιζόντων καταπραΰ-
 Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Κόρη Πανάσπιλε, ἡ ἀνερμηνεύτως Θεὸν κηύσασα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, νόσων καὶ κινδύνων τὸν οἰκέτην σου.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πράξεις, Χριστὲ, μαιφόνου ἡμᾶς φύλαττε ἀμετόχους, καὶ ἀξιώσον, τῆς κληρουχίας τοῦ Πρωτάθλου τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Σωτῆρι, Μάκαρ Στέφανε, νόσων καὶ κινδύνων ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, ἀπαλλαγῆναι ὁσημέραι δεο-
 μένους σου.

Πρώταθλε Χριστοῦ, ὡς ἡγίαςας τὰ πέρατα, αἵμασιν ἀγίοις σου, οὕτω δέομαι, τοὺς σὲ τιμῶντας ταῖς πρεσβείαις σου ἀγίασον.
 Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, παρθεσίας τὸ κειμήλιον, οὔσα, πάντας ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς σὲ τιμῶντας παρθενεύειν ἐνδυναμῶσον.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Πρᾶον, Μάκαρ, τὸν Κριτὴν καὶ εὐίλατον γενέσθαι δυσώπει. ἐν τῇ μελλούσῃ Κρίσει, ἰλαρῶ τε τὸ βλέμματι, ἐπιθεῖν καὶ ἐπ' ἐμέ, ὅταν θελήσῃ μου ἐρευνησαι, λόγους καὶ πράξεις καὶ ἐννοίας τε.

Φῶς δεχθεῖς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ σοφία κοσμηθεῖς Οὐρανό, πάν-
 τας ἡμᾶς δυσώπει, ἰλαρώτατε Στέφανε, εἰρηνεύειν καὶ δεινῶν

νόσων ῥυσθῆναι τοὺς σὲ τιμῶντας, καὶ φωτισθῆναι τὴν διάνοιαν.

Νέφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ ὁμίχλῃ συσχεθεῖς τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν παθῶν τῷ ζόφῳ καλυφθεῖς τὴν διάνοιαν, πράξεις ὄντως μογοθηρὰς ἤδη ἐτέλεσα· ἀλλ' ὦ Μάκαρ Στέφανε, ῥῦσαι με πρε-
 σβείαις σου.
 Θεοτοκίον.

Φρίττων ὁ δειλαιὸς ἐγὼ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρου-
 σίαν, καὶ δεδοικῶς τὴν κρίσιν τοῦ Κριτοῦ τὴν ἀδέκασον, ἐπὶ σοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, Παρθένε, σῶσόν με σῶσον, κράζω, εὐ-
 σπλαγγχε.

Διάσωζε ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, Πρωτομάρτυς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς γεραίροντας τὴν ἀ-
 γίαν σου Μνήμην.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερὸς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Απόστολε Χριστοῦ, Ἀρχηγέ Διακόνων, Πρωτομάρτυς σοφῆ, τῶν Μαρτύρων τὸ βᾶθρον, ὁ Κόσμου τὰ πέρατα ἀγίαςας σοῖς αἵμασι, καὶ τοῖς θαύμασι ψυχὰς ἀνθρώπων φωτίσας, ῥῦσαι παν-
 τοδαπῶν κακώσεων, τοὺς τιμῶντάς σε, Πανεύφημε Στέφανε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρα-
 τα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παροβολὴν ταύτην· ἀνθρώπος τις ἦν οἰκο-
 δεαπότης. . . κτλ.
 (Ζῆτει Κυριακῇ Η'. Ματθαίου).

Δόξα Ἦχος β'.

Πρωτομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Στέφανε θεῖτε, πρέσβευε αὐτῷ ἐ-
 λεῖσαι τοὺς τὴν σὴν, ἐνδόξον Μνήμην γεραίροντας.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς τῶν Ὀρθοδόξων, πρέσβευε Χριστῶ, ἀπαλ-
 λάξαι τῶν παθῶν, τοὺς εἰς σὲ πίστει προστρέχοντας.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καί τὸ παρὸν Προσόμ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ραθύμως ὅλως διάγων, τῷ τέρματι ἐφθασα αὐτοῦ, ὅλως ἀκαρπὸς ὁ κατάκριτος, τῶν κακῶν πράξεων ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσβάστακτα, ἅ, Ὑπεράγαθε, τῷ θεῷ ἐλέει σου καταμέρισον, βραβεύων μοι κατάνυξιν καὶ ἐπιτροφήν τὴν σωτήριον, θείαις τοῦ Πρωτάθλου, λιταῖς ταῖς εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός, ὃν εἰς πρεσβείαν προβάλλομαι, σὺν τῇ Κυησάσῃ σε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

ΟἰκτεIRON, Πρώταθλε, σὸν δοῦλον, ὁ Θεὸν τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξας· καὶ τῷ θεῷ φωτὶ λαμπρῦνας τὴν ψυχὴν μου, τῆς σκοτοδίνης ρῦσαί με, τῶν παθῶν σαῖς ἰκεσίαις

Ρῦσαι, ὦ Στέφανε Παμμάρκαρ, συνεχόμενόν με πάσαις κακουχίαις, καὶ δειναῖς συμφοραῖς, καὶ πάθεσι κινδύνων, ταῖς πρὸς Θεὸν τὸν εὐσπλαγγχον εὐπροσδέκτοις σου πρεσβείαις.

Παῦσον, ὦ Πρώταθλε τὰς νόσους, τυραννύσας δεινῶς τὸν σὸν οἰκέτην, καὶ μετάβαλε νῦν δεινότητά τὴν τούτων, εἰς εὐφροσύνην ἀληκτον, ταῖς θερμαῖς σου ἰκεσίαις. Θεοτοκίον.

Ἐπαινον γλώσσης ἐξ ἀνάγνου, τῇ Πανάγνῳ σοι προσφέρω, Θεοτόκε, ἐναγῶν λογισμῶν ρυσθῆναι δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμοῦ τοῦ σώματος, ὃ ἀμόλυντε Κυρία.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἐκδαπανῶν ἐν φρικτῇ ἀμελείᾳ, τὸν ἐμὸν, ὦ Στέφανε, βίον, τῇ σῇ καταφεύγῃ ἐνθέρμῳ προστασίᾳ.

Τοὺς ὀφθαλμούς μου ὀμβροτόκους νεφέλας, δεῖξον Στέφανε, πρεσβείαις σου θείαις, ὅπως ὑετίζω ψυχὴν μου τὴν αὐχμῶδη.

Ἡμαρτηκῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, σοὶ προσέρχομαι, ὦ Στέφανε, σῶσον, ταῖς σεπταῖς λιταῖς σου, ἵνα σε μακχαρίζω.

Θεοτοκίον.

Ἰλεον, Κόρη, ὃν ἐν ἀγκάλαις βαστάξεις, σὺ ἀπέργασαι ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, καὶ τοῦτον δυσώπει ρυσθῆναι με πταισμάτων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Στέφανε τρισμάκαρ Οὐρανοπολίτα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἰκέτευε, ὅπως ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Σὺ τῷ Ουρανίῳ θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος, ὡς παριστάμενος, Στέφανε Πρώταθλε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, λιταῖς σου αἰεὶ περίσῳζε.

Προσάγων τῷ Κυρίῳ ὕμνον, ἐκδυσώπει ὑπὲρ οἰκέτου τοῦ σοῦ, Μάρκαρ Στέφανε, ὅπως τῆς δόξης τῆς θείας μέτοχος γένωμαι. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὲ ὑμνολογοῦμεν, ὅτι παντοίων κινδύνων λυτροῦσαι ἡμᾶς, ταῖς μητρικαῖς πρὸς τὸν Τόκον τὸν σὸν πρεσβείαις σου.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια

Πρέσβευε, ὦ Πρώταθλε, τῷ Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων τὴν ἀγίαν σου ἐορτήν· ὅπως τῶν κινδύνων ἀπαλλαγῆς τυχόντες, ἅπαντές σε ἐν πόθῳ αἰεὶ γεραίρομεν.

Στέφανε Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, Πρῶτος Διακόνων ἀνεδείχθης, καὶ Ἀθλητῶν, ἡ δόξα καὶ βᾶθρον, καὶ δικαίων ἀκρότης· διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας σῶζε πρεσβείαις σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπᾶριον, ἦχος, Δ.

Βασιλείον διάδημα ἐστέφθης... κτλ. (Ζῆτει Δεκερμῶ 27).

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ποσκυνοῦντες τὴν ἀγίαν εἰκόνα ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν.

Ρῦσαι τοῦ ἀσβέστου με πυρὸς, σκότους ἐξωτέρου καὶ ἄλλων δεινῶν καὶ θλίψεων. πάσης ἀσθενείας τε, πάσης κικώσεως, ἰκε-

τεύω σε Στέφανε, και τάξον μερίδι τὸν αὐτοκατάκριτον τοῖς πα-
ραπτώμασι, Μάκαρ, τῶν Ἁγίων λιταῖς σου, ἔνθα Ἀσωμάτων
αἱ Τάξεις, ἔνθα ἡ χαρὰ ἐστὶν αἰώνιος.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ.

ΥΠΟ ΤΙΝΟΣ ΕΥΣΕΒΟΥΣ· ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Σερ.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὁ τοῦ Κυρίου μεγαλώνυμος κήρυξ καὶ Ἀποστόλων ἡ κρη-
πίς Ἰωάννη, θεομιμήτως πάριδε Πανάγιε, ἅπαντα τὰ πταίσμα-
τα τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· ῥύσαι ἐκ παντοίων με καὶ ποικίλων
κινδύνων καὶ τὸν κοινὸν ἰλέωσαι Θεὸν, ἵνα ἐν κρίσει παράσχῃ
μοι ἄφεσιν.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν.

ὦδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δεινῶς με χειμάζουσι λογισμοί, πρὸς σὲ καταφεύγω, σω-
τηριὰν ἐπίζητῶν, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε Κυρίου, ἐκ πάσης νό-
σου καὶ βλάβης με λύτρωσαι.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας ἐμπι-
πλώσαι μου τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Μάκαρ, ταῖς πρεσβείαις,
ταῖς πρὸς Θεόν σου, Προφῆτα καὶ σῶσόν με.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσσης καὶ Οὐρανοῦ, Ποιητὴν ἀπάντων ἀσ-

ράτων καὶ ὀρατῶν, ὡς αὐτὸν βαπτίσας ἐκδυσώπει, ἐκ πάσης νό-
σου καὶ βλάβης ῥυθθῆναί με.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προ-
νοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνη, Θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγα-
θοῦ τε λοχεύτρια.

ὦδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην τὴν σὴν ἀεὶ δίδου μοι, ἐπικαλουμέ-
νω, Προφῆτα, σύ με κυβέρνησον, ταῖς ἰκεσίαις σου, τὸν ἀσφαλῆ
πρὸς λιμένα, καὶ δεσμῶν με λύτρωσαι τοῦ πολεμήτορος.

Ἰκετεύω, Προφῆτα, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τὰς προσβολὰς
τῶν δεινῶν νόσων πάντοτε, ἐπερχομένας μοι, ἐξ ἐμοῦ, Πρόδρο-
με, τάχυ, μακρὰν ἀποδιώξον ταῖς ἰκεσίαις σου.

Χαλεπαῖς ἀμαρτίαις καὶ νοσηροῖς πάθεσι περικλυζομένω,
Προφῆτα, σύ με βοήθησον, ὑπὸ τὴν σκέπην σου ὀλοτελῶς προσ-
φυγόντι, καὶ θερμῶς κραυγάζοντι, σῶσόν με Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἰτίων, τῆς εὐεργεσίας
τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι ὡς δυνατόν
ἐν ἰσχύϊ τὸν Χριστὸν κύησασα μόνη Πανάχαριτε.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν παθῶν μου τὸν τάραχον, ὁ τὸν εἰρηνάρχην βαπτίσας Κύ-
ριον, ταῖς πρεσβείαις σου κατεύνασον, καὶ εἰς γῆν πραέων με ἐ-
νόρημησον.

Εὐσπλαγγνίας τὸ πέλαγος, ὁ ἀνυποστόλως κηρύξας ἅπασι,
καθικέτευε σοῦ δέομαι, τῶν βασάνων ὅπως λυτρωθῆίμεν.

Ἀπολαύοντες, Πρόδρομε, τῶν σῶν δωρημάτων σοὶ χαριστή-
ριον, ἀναμέλομεν ἐφύμνιον, οἱ τῆς σῆς τρυφῶντες ἀντιλήψεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήρηγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τείχος ἀκράδα-
τον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα

ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πλήρωσον ἡμῶν τὰς αἰτήσεις τῶν τιμῶντωνσε ὁ τοῦ ἀδύτου τὴν ὑφήλιον, φωτὸς πληρώσας τῷ κηρύγματίσου, Πρόδρομε.

Λύτρωσον ἡμᾶς ἐκ κινδύνων Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ αἰώνιαν κηρύξας λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τῶν δεινῶν νοσημάτων τὴν ἀσθένειαν τῶν πρεσβειῶν τῶν σῶν τῇ θερμότητι, ὁ τὸν Σωτῆρα βαπτίσει φανεὶς ἐπάξιος.

Θεοτοκίον.

Ιασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγίαν ταῖς πρεσβείαις σου παράσχου μοι.

ὡδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἐξάρπασον, ἀφθαρσίαν μοι διδούς ἀπολαύειν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ ἐξ ἐφόδου πῶν νόσων ἐξαιρῶν με· δεήσεσι σαῖς, Βαπτιστὰ, ἐν Κυρίῳ, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ θερμὸν ἐν περιστάσεσι πρέσβυν, καὶ πειρασμῶν διαλύοντα νέφος, καὶ πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἐλαύνοντα· καὶ δέομαι ὁ δυσμενῆς ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναί με.

Εν λάκκῳ ἀμαρτιῶν ἐμπέπτωκα, καὶ αὐτοῦ ἀνδραμεῖν οὐκ ἰσχύω· ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸν ἐκ λάκκου λεόντων, βαπτίσας, πάλαι προφήτην ρυσάμενον, λιτάνευε ἴν' ἐξ αὐτοῦ, ἀναγάγη με, Τίμιε Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ως τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα· ὦ Δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς. τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

ὑπὸ τοῦ Ἀργ. Σερ.

Διάσωσον ἐκ πάσης νόσου, Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγοντας, καὶ λύτρωσαι αἰώνιων βρασάνων.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἑσθ.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Προφήτα Θεοῦ καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύτεις τὴν μετάνοιαν.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει καὶ ὡς ἡ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει. . . κτλ. (Ζῆτει Ἰανουαρίου 7).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος πλ. ε'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Προφήτα καὶ Πρόδρομε, ψυχῆς ἐμῆς θυμηδία, δέξαι, Πανακῆράτε, τὴν προσφερομένην σοι ἰκεσίαν μου, θλίψις γὰρ ἔχει με καὶ δεινὰ παντοῖα, Ἰωάννη, μεγαλώνουμε, σῶσον τὸν δούλόν σου, καὶ χειρὸς τοῦ δράκοντός με ἐξάρπασον, καὶ τούτου τῶν παγίδων νῦν, ὡς εὐσυμπαθῆς ἐλευθέρωσον, πρεσβείαν προσάγων, καθὸ κοινὸς μεσίτης πρὸς Θεόν, καὶ πάσης νόσου ἐκλύτρωσαι τὸν αὐτοκατάκριτον.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου. κτλ.

ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τῆς Ἀδὰμ ἀμαρτίας τὸ χειρόγραφον, Λόγον τὸν διαφρήξαντα, ἐν ρεῖθροις Ἰορδάνου κραυγάζων ὑπεδέξω, Ἰωάννη Πανεύφημο· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὁελητήν τοῦ ἐλέους, τὸν φιλόκλιτον, Μάκαρ, ὑπὲρ τῶν

δούλων σου, δυσώπει τῶν πταισμάτων καὶ νόσων ἰοβόλων, λυτρωθῆναι τοὺς ψάλλοντάς· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ γαλήνιον ὄρμον, καὶ ἐν κινδύνοις ταχὺν προστάτην τοῖς καλοῦσιν, εἰδότες σε βοῶμεν, τὸ κλυδώνιον στόρεσον, ἀσθενειῶν, Βαπτιστὰ, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀφρώστιας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης, Προφήτα, βοῶντας, καὶ ἐξαιτουμένους τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχέεις, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, Προφήτα, καὶ ἀνευφημοῦσι, Παμμάρκα Ἰωάννη.

Τῆς σωτηρίας τὸν ἀρχηγὸν ἱκετεύων, τὸν Χριστὸν, Προφήτα, μὴ ἐλλίπης, ὅπως ἐκ βασιάνων ρυσθῶμεν αἰωνίων.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειραμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, Παρθένε, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὠδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσης, ὁ ἐν ῥοαῖς Ἰορδάνου τὸν πάντων Θεὸν, συγκαταβάντα βαπτίσας, ὃν μεγαλύνομεν.

Κακώσεως δαιμόνων, τῆς ἀδιαλείπτως ἐκπιεζούσης Προφήτάμε λύτρωσαι, καὶ ἐπηρείας τῆς τούτων δεῖξον ἀνώτερον.

Ισχυρὸς καὶ θεραπεία, τῇ ἐξ ἀκρασίας καὶ χαλεπῆς ἁμαρτίας, Προφήτα γενοῦ, κεκακωμένη ψυχῇ μου, ἵνα γεραίρω σε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, ἢ τῆς χαρᾶς

δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.
Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνία

Αγονον καὶ ἄκαρπον τὴν ψυχὴν, κέκτημαι, Παμμάρκα, φύλα μόνον ἀνευ καρπῶν, ἔρημον ἀπάσης ἀγαθῆς ἐργασίας, Προφήτα, ἀρετῶν με δεῖξον καρπούμενον.

Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε τοῦ Χριστοῦ, λύχνε φασφόρε, ἱκετεύω σε Βαπτιστὰ, λύχνον ἀναψὸν μου ψυχῆς τῆς ταλαιπώρου ἐσκοτισμένην οὖσαν σὺ καταλάμπρυνον.

Δέομαι, Προφήτα καὶ Βαπτιστὰ, μὴ με ὑπερίδης τὸν ἀνάξιον πρεσβευτὴν, καταβαπτισθέντα τοῖς πάθεσι τοῦ βίου καὶ ἐν βορβόρῳ ὄντα σὺ ἐξανάστησον.

Πρεσβεύε Προφήτα πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τῶν καταφευγόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, καὶ ῥῦσαι πάσης νόσου καὶ περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα καὶ Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παραλήσεις ἀνάξιον σὺν οἰκετῶν, ἵνα μεσιτεύσης πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα· ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

Τρισάμιον. Καὶ τὸ Τριτάριον, ἤχος Β΄.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἰρόντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνούντες τὴν ἀγίαν Εὐαγγέλιον ψάλλομεν τὰ παρὸν

Προσόμιον ἤχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν.

Σπεύσον ἐξελοῦμε πειρασμῶν, Πρόδρομε Κυρίου Παμμάρκα, καθικετεύω σε, μάτην γὰρ κελίνηται οἱ πολεμοῦντές με, κατ' ἐμοῦ πικροὶ δαίμονες, ζητοῦντες ἀρπάσαι τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου

σου, ὡςπε στρουθίον οἰκτρὸν. Μὴ με καταλίπης εἰς τέλος, γνώ-
τωσαν δὲ μάλλον, Προφήτα, ὅτι σύ μου πέλεις καταφύγιον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΣΑΒΒΑΝ.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΣΕΡΒΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΝΔΑΡΙΟΥ.

(Εορταζόμενον τῇ 14 Ἰανουαρίου).

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ τροπάριον ἤχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ τῆς Σερβίας Ἱεράρχην τὸν πρῶτον, τὸν ψυχτροφόν
ποταμὸν ἐγκρατείας, τῆς Χιλιανδαρίου δομήτορα Μονῆς, πάν-
τες εὐφημήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκδοῶντες, ῥῦσαι, Σάββα, θλίψεων
τοὺς σοὺς δούλους καὶ νόσων, τοὺς μετὰ πόθου πλείους καὶ χα-
ρᾶς ἐπιτελοῦντας τὴν πάνσεπτον Μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀποστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. ἤχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμιαίς πάντοθεν περικυκλούμενον,
καὶ λογισμῶν σάλω τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίου
τῶν Χριστοῦ θελημάτων σαῖς ἰκεσίαις κυβέρνησον, Σάββα Ἱε-
ράρχα Πανένδοξε.

Ἱερωσύνης κοσμηθεὶς τῆς χάρισι, Σάββα Πανεύφημε, τῷ

τοῦ Θεοῦ Λόγω εὐηρέστης πάντοτε ἐκ βρέφους δι' ἀσκήσεως
τοῖς αὐτοῦ ζωηφόροις· διὸ καμὲ θείοις ἴχνεσιν, ἐπεσθαι ἀεὶ κατ-
αξίωσον.

Αποβραγείς τῆς ἐπικήρου σχέσεως καὶ κολληθεὶς ἀληθῶς
τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα διὰ νηστείας ἔτη-
ξας· ἀρεταῖς οὖν εὐχαῖς τε ἐγκαρτερῆσαι ἀξίωσον, καμὲ, Σάββα
Πάτερ, πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν ὑπὲρ νοῦν, Πανάσπιλε τὸν ἀδιαίρετον Θεοῦ
Πατρὸς Λόγον, διαπύρω ἔρωτι, ποθῶν Σάββας ὁ πάνσοφος, φω-
τοφόρον δοχεῖον Ἁγίου Πνεύματος γέγονε, θείαις ἀρεταῖς ἐλ-
λαμπόμενος.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίους θαλάμους φωτοειδεὶς ὠκησας, καὶ σὺν Ἱεράρχαις,
Σάββα θεόφρον, ἀγάλλῃ νῦν ὅθεν ἰάσεων τοὺς ποταμούς ὑμῖν
βλύσον, νοσημάτων ρεύματα ἀποξηραίνοντας.

Τὸν Θεοβίτην ζηλώσας καὶ Μωϋσῆν, Πάνσεπτε, μήκος ἡμε-
ρῶν ὡς ἐκεῖνοι νηστείαν ἤνυσας· ἄρτω διὸ καμὲ θεωριῶν Οὐρα-
νίων, ἀεὶ ἐντροφᾶν ταῖς λιταῖς σου ἀξίωσον.

Τῶν λειψάνων ἢ κόνις τῶν σῶν τυφοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ
τοῖς ἀσθενούσιν ἀναπηγάζει τὴν ἴασιν, τοῖς προσπελάζουσι καὶ
αἰτουμένοις σὴν χάριν, Σάββα Ἱερώτατε, Σέρβων τὸ καύχημα.
Θεοτοκίον.

Εὐχαρίστοις φωναῖς σε δοξολογοῦμεν, Πανάχαντε, ὡς κα-
λῶν παντοίων ἡμῖν ὑπάρξασαν πρόξενον, καὶ τὴν ἁγίαν σου κα-
ταφιλοῦντες Εἰκόνα, ἐκ δεινῶν ρύομεθα ταῖς ἰκεσίαις σου.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μουίσχυς Κύριε...

Ὅφιν δεινὸν τὸν νοητὸν ἐθανάτωσας, προσευχῇ σου, Σάββα
Ἱερώτατε, κατασυντρίψας τοῦ πονηροῦ μηχανὰς παντοίας· διὸ
καμὲ ἐνδυνάμωσον, πρεσβείαις σου ἐνθέοις, τοῦ πατεῖν ἀνευδῶ-
τως τοῦ ἐχθροῦ δολερά μηχανήματα.

Θεῶν ἀνδρῶν βίον καὶ τρόπους μιμούμενος, θεῶν σθένει,

νησεύων διήνυσας, Σάββα κλεινὴ, ἡμέρας πολλὰς· διὸ σαῖς πρεσβεΐαις καὶ νηστεία ἀξίωσον, σαρκὸς ἐπαναστάσεις τῶν παθῶν θανατώσαι, καὶ βιώναι ζωὴν ἐπουράνιον.

Πόνοις δεινοῖς ἐγκαρτερήσας ἀσκήσεως, χάριν θείαν εἰληφας, μακάριε, ἀποσοβεῖν πάσας τῶν ψυχῶν καὶ σαρκὸς τὰς νόσους, καὶ σθένει θείῳ τὰ πνεύματα διώκειν τῶν δαιμόνων· διὸ αἴτησαι πᾶσι δωρηθῆναι τὴν ῥῶσιν καὶ ἔλεος. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρον ζωῆς ἔσχες ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι πᾶσι παρεχόμενον, ὃ ἐπεθόθησεν ἐκ ψυχῆς, Σάββας ὁ θεόφρων ἀκολουθήσαι ἐν πνεύματι Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα, Πανάσπιλε.

ὦδὴ **Ε'**. Ἴνα τί με ἀπόσω...

Απεξήρανας ρεῖθρα, τὰ τῆς ἀμαρτίας δακρύων προχύσσει, Χιλιανδαρίου τῆς Μονῆς Κτίτωρ, Σάββα γερόμενος· διὸ τοὺς ἐν ταύτῃ ἑνασκουμένους περιφρούρει, καταρδεύων αὐτοὺς θείᾳ χάριτι.

Αλουργίδα, Παμμάχαρ, ἀνακτορικὴν θεοσόφως κατέλιπες, καὶ ἐνηγκαλίσθης τῆς ἀσκήσεως πόνους, πανόλθιε· καὶ ἐκνηχῆσαι σάρκα καὶ Κόσμον καὶ Βελίαρ, τοὺς τρεῖς τούτους ἐχθροὺς μου ἀξίωσον.

Ολοτρόπως Κυρίῳ πᾶσαν ἀναθέμενος τὴν σὴν διάνοιαν, ὄφθαλμοὺς νοός σου καὶ καρδίας αὐτῷ ἐνητένιζες· διὸ τῶν γηίνων πάντων καὶ καταφρονῆσαι, καὶ πρὸς Θεὸν ἀτενίζειν ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ανωτέρα τῶν ἀνω πέφυκας Δυνάμειον, Λόγον κηύσασα τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναΐδιον· οὗ ταῖς λαμπηδόσι καταυγασθεῖς, ὁ θεὸς Σάββας τὴν ὁμίχλην δαιμόνων διέλυσεν.

ὦδὴ **ΣΤ'**. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ ἀσκητικῶς, Σάββα πάνσοφε, ἀπήλαυσας ἀληθῶς, διὸ καὶ Ἐπίσημος πρῶτος ἐχρημάτισας τῆς Σερβίας πάσης, ἣν καὶ φύλαττε ἀπήμαντον.

Οβίος σου φωταυγῆς ταῖς ἀρεταῖς κεκαλλώπισται, ὦ Σάββα Ἱερουργέ, διὸ καὶ τοῖς θαύμασιν ἐστράψας ὡς ἥλιος, διώκεις χειμῶνα τῶν παθῶν σθένει τοῦ Πνεύματος.

Εξήσκησας ἀληθῶς τὴν εὐσεβῆ Πίστιν, Πάντιμε, καὶ σέβας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην ἀνόθευτον· διὸ σαῖς πρεσβεΐαις τούτων μέτοχόν με ποίησον. Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, Θεὸν τῶν ὅλων συνέλαβες, καὶ ἔφερες ἐν γαστρὶ τὸν φύσει ἀσώματον, καὶ σαρκὶ ἐγέννησας τὸν Ποιητὴν πάντων, ὄρατῶν καὶ ἀοράτων τε.

Διάσωσον, Σάββα, λιταῖς σου, ἀπὸ παντοίας θλίψεως καὶ νόσου τοὺς πιστεῖ τιμῶντάς σε, ὡς μέγας τῶν θλιβομένων προστάτης.

Ἄχραντε.

καὶ Θεοτοκίον.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεῖ. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Δ'.

Τὴν ποιμένην σου, Πανόσιε, καὶ τὸν Σερβίας λαὸν, καὶ πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, Σάββα Θεόπνευστε, ταῖς πρὸς Θεὸν περιώξας ἰκεσίαις σου, λυτρούμενος ἅπαντας ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ παντοίων νοσημάτων καὶ θλίψεων, ὡς προστάτης Ὁρθοδόξων ἀκαταίσχυντος.

Καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον ἤχος Δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. . . .

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα. . . (Ζήτηι Νοεμβρίου 13). Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμν

ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ρῦσαι τοὺς οἰκέτας σου ἐκ συμφορῶν καὶ κινδύνων, Σερβίας τὸ καύχημα, καὶ πιστῶν διάσωσιμα, Σάββα πάνσοφε τῆς Μονῆς ἐτι δὲ Χιλιανδαρίου ἱδρυτὰ τε καὶ κραταίωμα, πάντας ἐλέησον,

θερμαῖς σου πρεσβείαις καὶ ἔμπλησον, καρδίας τῶν ὑμνούντων σε, θείας φωταυγίας τοῦ Πνεύματος, ἵνα σε τιμῶμεν ὡς θεῖον Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Ὁρθοδοξίας τε στήριγμα καὶ μέγα προπύργιον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Βίον φιλόθεον ἐκτήσω, Βασιλόπαι Σερβίας Φωστήρ Σάββα, καὶ λαοὺς τῶ Χριστῶ προσήγαγες, καὶ ἤδη σοὺς δούλους διαφύλαξον ἐξ αἱρέσεως παντοίας.

Χεῖρα προτείνεις συμπαθείας καὶ παρέχεις ὑγείαν τοῖς νοσοῦσι, τοῖς ἐν πίστει τῷ σῶ Λειψάνῳ προσιοῦσι, Σάββα Σερβίας σέμνωμα, Ἱεράρχα Θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα ἐτέλεις ὡς θεράπων Χριστοῦ Σάββα θεόφρον, ἐν τῇ θεῖᾳ Μονῇ τοῦ Χιλιανδαρίου, καὶ ἤδη τοὺς τιμῶντάς σε ταῖς λιταῖς σου ῥύσαι νόσων. Θεοτοκίον.

Επίδε, Μῆτερ, εἰς τὴν θλίψιν, ἣν ἐπήγαγε τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου, καὶ Γεέννης πυρὸς ἐξάρπασον σὸν δούλον, καὶ τῆς τοῦ Ἄδου λύτρωσαι καταδικῆς, Θεοτόκε.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Θὶ τῇ Σωρῶ τῶν σεπτῶν σου Λειψάνων, προσπελάζοντες, ὦ Σάββα Ἱεράρχα, πάσας τὰς αἰτήσεις λαμβάνουσιν εὐχαῖς σου.

Τοὺς τῆς καρδίας μου ὀφθαλμοὺς φωτισθῆναι, καθικέτευε ταῦ ταπεινοῦ σου δούλου, τοῦ σὲ ἀνυμνοῦντος, Σάββα, Σέρβων προστάτα.

Τῶν ἱαμάτων σου τῶν ποικίλων τὴν χάριν νῦν κατάπεμψον σοῖς δούλοις, Βασιλόπαι, Χιλιανδαρίου ὁ Κτίτωρ Σάββα Πάτερ. Θεοτοκίον.

Ιθυγον, Μῆτερ, πρὸς ἀρετὴν τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς ὀρθῶς φρονούντάς σε Παρθένον, κεχαριτωμένην καὶ Θεοτόκον μόνην.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σορὸς ἡ τοῦ Λειψάνου τοῦ σοῦ, Σάββα Πάτερ, ρεῖθρα πηγάζει παντοίων ἰάσεων, καὶ ἐπαρθεύει ἀεὶ τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, Σάββα Βασιλόπαι, καταλαμπόμενος πάντας καταύγασσον, τοὺς τὴν φωσφόρον σου Μνήμην πιστεῖ γεραίροντας.

Νομίμως ὡς τὴν Ποίμνην Χιλιανδαρίου τὴν σὴν καὶ Σέρβους, ὦ Σάββα, ἐποίμανας, οὕτω καὶ νῦν οὐρανόθεν αὐτοὺς ἐπώπτεισον. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, τοὺς σοὺς οἰκέτας ἐκ πάσης δεόμεθα, νόσου καὶ θλίψεως ῥύσαι ταῖς ἰκεσίαις σου. Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Σέρβων Ἱεράρχην τὸν θαυμαστὸν, Χιλιανδαρίου τὸν Πανεύφημον ἰδρυτὴν, Σάββαν εὐφημοῦμεν, δεόμενοι ῥυσθῆναι, κινδύνων ἀδοκῆτων, αὐτοῦ ἐντεύξεσι.

Φύλαττε σὴν Ποίμνην, Σάββα κλεινὴ, τῶν Σέρβων τὸ γένος, ἐκ κινδύνων τε καὶ δεινῶν, θλίψεων καὶ νόσων, καὶ πάντας τοὺς τελοῦντάς τὴν ἐνδοξὸν σου Μνήμην, πάσης κακώσεως.

Εχόντες οἱ Σέρβοι τὸ Ἱερὸν Σκήνός σου, ὦ Σάββα, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγουσι τούτῳ ἐν καιρῷ τῶν κινδύνων, καὶ τῆς σωτηρίας ὄντως τυγχάνουσι.

καὶ Θεοτοκίον **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ. Α'.

Τὸν Ἱεράρχην Κυρίου Σέρβων τὸ καύχημα τὸν Χιλιανδαρίου Λαῦραν ἐγειραντα, ἀνυμνήσωμεν Πιστοὶ Σάββαν τὸν πάνσοφον, ὅτι ἐνίκησε φρικτῶς Κόσμον, Βελίαρ ἐν εὐχαῖς καὶ σάρκα, καὶ νῦν πρεσβεύει ἐν Οὐρανοῖς διαμένων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων αὐτόν.

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Ρῦσαι πάσης βλάβης καὶ λοιμοῦ, λιμοῦ καὶ πυρὸς καὶ μαχαίρας, καὶ δεινοτάτου σεισμοῦ, θλίψεως παντοίας τε, ἐπερχομένης φρικτῶς ἐκ δαιμόνων καὶ φύλαττε, πρεσβείαις σου θείαις, Σάββα Ἰερώτατε, τοὺς σοὺς θεράποντας. Σέρβων δὲ λαοὺς καὶ τὴν Ποίμνην Χιλιανδαρίου, παγίδων κρυπτῶν βροτοκτόνου ἀπολύτρωσαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ.
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εὐλόγησον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν καὶ ἀλείπτῃν, καὶ καρτερόψυχον ἐρήμου Πρωτάρχην, ἀνευφημοῦντες κράζομεν αὐτῷ οἱ Πιστοί· Ἅγιε Ἀντώνιε, ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύπης διασκέδασον, σκοτεινότητα νέφος, καὶ τὰς ἰάσεις δίδου συμπαθῶς, τοῖς ἀσθενοῦσι καὶ πόθῳ σε μέλπουσι.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοχίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὗ ἡ Ἀρροστιχίς.

Ἀντώνιον τὸν Θεῖον εὐφημεῖν θέμις.

ὦδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτῃν Φαραώ.

Ἀθανασίας καὶ ζωῆς λαβόμενος τῆς αἰωνίου σαφῶς, καὶ τρισυποστάτου αἰγλης ἐμφορούμενος τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν

ζοφώδη ψυχὴν μου, καταγασθῆναι δυσώπησον, Πάτερ τῶν Πατέρων Ἀντώνιε.

Νέος ὑπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν ὁδὸν ἀρετῆς περιπατῶν, Πάτερ, ἀκινδύνως ἐφθασας εἰς Οὐρανοὺς, Ἀντώνιε, τῷ Σωτῆρι πρεσβεῦων, ὑπὲρ τῶν πίστει τὴν Μνήμην σου, καὶ πόθῳ τελούντων πανόλβιε.

Τρισυποστάτῳ λαμπηδόνι, Πάνσεμνε, αἰεὶ λαμπόμενος, τὸ δυσμενὲς ἅπαν τῶν δαιμόνων φρύαγμα, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐπαρσιν, καὶ τὰς νόσων ἐφόδους, ἐκ τῶν σῶν δούλων ἀπέλασον, θείαις σου πρεσβείαις, Ἀντώνιε.

Θεοτοχίον.

Ως Θεοῦ Μήτηρ παρῆρσιαν ἔχουσα, πρὸς τὸν σὸν Τόκον Ἀγνή, Μονογενῆ Λόγον τοῦ Πατρὸς ὑπάρχοντα, καὶ συμφυῆ τῷ Πνεύματι, δυσώπουσα μὴ παύσῃ νόσων δεινῶν τε καὶ θλίψεων, σῶσαι τοῦ πιστῶς σε δοξάζοντα.

ὦδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νευρωμένῳ λογισμῷ καὶ σταθηρᾷ διανοίᾳ τῶν παθῶν καμαράνας τὴν φλόγα, Οὐρανοὺς περιπολεῖς αἰδίμμε Ἀντώνιε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῦων τῶν μετὰ πόθου ὑμνούντων σε.

Ισχυροτάτας προσβολὰς δαιμόνων θρασυνομένων, καὶ θηρίων τὰς ὀρμὰς μιμουμένων, ὡς κατήσχυνας Σοφῆ, καμὲ δὴ ἐνδυνάμωσον καταφρονῆσαι οὕτω, δόλους αὐτῶν καὶ τεχνάσματα.

Ο Μοναζόντων ἀρχηγὸς τοῦ σκότους τὰς ἐξουσίας, ἐγκρατεία θριαμβεύσας συντόνω, νικητὴς ὡς ἀληθῶς Ἀτώνιος ἐγένετο, ὑπὲρ τῶν Ὀρθοδόξων, Θεῷ πρεσβεῦων αἰείποτε.

Θεοτοχίον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σου φανερωθείσης ἐν Κόσμῳ, ἐξανάστησον, Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον· σὺ γὰρ τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἰσχύϊ Ἀδὴν κατέλυσας.

ὦδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Τῶν ἀρετῶν, κλίμακι θείᾳ χρῆσάμενος, σὺ ἀνήλθες, Πάτερ,

εἰς Οὐράνια, καὶ τὸν Θεὸν εἶδες καθαρῶς· ὃν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ σῶν δούλων, Ἀντώνιε, τυχεῖν τῆς σωτηρίας καὶ ἀφέσεως πάντων ψυχικῶν μολυσμῶν καὶ κακώσεων.

Θλος Θεῷ ὑποταγεῖς, ὦ Ἀντώνιε, μόνος μόνω, Πάνσεπτε, ἐνούμενος δι' ἀρετῆς, καὶ καθομιλῶν, καὶ ἀντὶ γῆτινου ἀξιώθεις τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν ἀξίως, τοῖς πιστῶς σε ὑμνοῦσι, βραβεύεις σωτηρίαν, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις.

Νοῦν καὶ ψυχὴν μεμολυσμένος ὢν, Ὅσιε, τὴν ἀπάτην ἔχων κυριεύουσαν τοὺς λογισμοὺς μου ὁ δυστυχῆς, καὶ τὰς φαντασίας τῶν δυσμενῶν ἐχθρῶν πάντοτε, πρὸς σὲ νῦν καταφεύγω, τὸν θεομόν μου προστάτην, ἐλπίζων ταῖς εὐχαῖς σου, τυχεῖν τῆς σωτηρίας. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ τὸν σαρκωθέντα δυσώπησον, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς αὐτῷ τῷ Πατρὶ, καὶ σοὶ τῇ Τεκοσίῃ, γενόμενον ὁμοούσιον, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, καὶ σωμάτων ὑγείαν, ἡμῖν τοῖς σὲ ὑμνοῦσι δωρήσασθαι, Παρθένε.

ὠδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ενοικοῦντάς σοι ἔχων πάντας τοὺς Μανάσαντας, αὐλοὺς Νόας τε, καὶ ἀπολαμβάνων τὴν Οὐράνιον δόξαν, Ἀντώνιε, μέμνησω τῶν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνολογούντων, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης ἀξίωσον.

Γαμάτων τὴν χάριν κατ' ἀσθενειῶν ἀνιάτων ὡς ἔλαβες, καὶ κατὰ δαιμόνων ἐκ Θεοῦ ἐξουσίαν, Ἀντώνιε, οὕτως ἐκ σῶν δούλων δαιμόνων δόλους καὶ ἐφόδους τὰς τῶν νόσων, ὦ Πάτερ ἐξάλειψον.

Γλασμόν μοι παράσχου τῶν ἀτοπημάτων, λιταῖς σου, Ἀντώνιε, καὶ ἐλέησόν με, καὶ τὰ ἔλκη ψυχῆς μου θεράπευσον, καὶ ἀπεργωσμένοι ὄντα ἐκλύτρωσαι με τάχει, ἀρετῶν τ' ἐνδιαίτημα ποιήσον. Θεοτοκίον.

Οὶ σὲ σκέπη πλουτοῦντες, καὶ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀεὶ ἐγκυρώμενοι, ἀεικόως, Κόρη, σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ γεραιόρομεν.

Σὺ γὰρ εἶ, Παρθένε, μόνη ἐλπίς τῶν Ὀρθοδόξων, τείχος, δόξα, τιμὴ τε καὶ καύχημα,

ὠδὴ ΣΤ'. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Νόμιμον ἀσκητικῶς πολιτείαν ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀναλαβῶν, ὦ Πάτερ, δόξης θείας ἤξιωσαι, καὶ ὡς θεὸς ἀριστεὺς στέφος ἀπειληφας τὸ τῆς νίκης, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Εχοντες πρὸς τὸν Θεὸν ἰσχυρόν σε πρεσβευτήν, ὦ θεόφρον, καὶ τῶν κινδύνων ῥύστην καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον, καταφεύγοντες εἰς σὲ πάντων λυτρούμεθα ἀδοκίμων, νόσων παντοίων καὶ κακώσεων.

Ψιστος ἐπὶ τῆς γῆς σὺ γενόμενος ἐν θαύμασι θείοις, τὰ πονηρὰ τοῦ σκότους φυγαδεύεις νῦν πνεύματα, καὶ καθαίρεις τὰς πολλὰς ἡμῶν, Ἀντώνιε, ἀσθενείας, καὶ μολυσμοὺς ψυχῆς καὶ σώματος. Θεοτοκίον.

Ψφισας παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, ὦ Παλαγία Κόρη, τὸν Θεὸν γαλουχήσασα· τοῦτον οὖν ὑπὲρ ἡμῶν, τυχεῖν ἀφέσεως ἐγκλημάτων, διηνεκῶς δυσώπει, Πάναγνε.

Αντώνιε, τῶν Μοναζόντων ἑξαρχός τε καὶ κλέος, ἐν ταῖς ἀπαύστοις εὐχαῖς σου μνημόνευε, ἡμῶν τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἑρῆς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ καταλαμπόμενος, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας ἐν τῇ ἐρήμῳ, Πανεύφημε· διὸ καὶ τοὺς βιωτικὸς θορύβους καταλιπὼν, καὶ τὸν Στχυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καταρωτίζεις, διδαχαῖς σου, Ἀντώνιε, τοὺς εὐσεβῶς σοὶ προσπελάζοντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔσθη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. . . κτλ.
(Ζήτηι Ἰανουαρίου 17).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον
Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Μὴ παύση δεόμενος τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Δεσπότου, Ἀντώνιε Ὅσιε, τοῖς τὴν θείαν Μνήμην σου ἐορτάζουσι, πᾶσι δωρήσασθαι ἄφεσιν πταισμάτων, αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν, τῶν χαρισμάτων τε τῶν πνευματικῶν τὴν μετάδοσιν, παθῶν τε τὴν κατάφλεξιν τῶν φρυγόντων νῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ θείαν προστασίαν, Ἀγαθὲ, ἵνα ὑμῶμεν γηθόμενοι τὴν θείαν σου Καίμησιν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Φοινίξ ὡς περ ἐν οἴκῳ δίκαιος Κυρίου, ὦ Πάτερ, ἐξήθησας, καρποὺς δικαιοσύνης, ἐξ ὧν οἱ σὲ ὑμνοῦντες διατρέφονται ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φωτεινῆς ἐπιτιμίας ἐμπορούμενος, Πάτερ, τοῦ θείου Πνεύματος, τὰ πνεύματα διώκεις, τὰς νόσους θεραπεύεις, τῶν θερμῶς προσιόντων σοι, καὶ προσκυνούντων πιστῶς τὴν θείαν σου Εἰκόνα.

Ηλθσαν τῶν ἀτόπων πράξεών μου ὕδατα ἕως, Ἀντώνιε, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, ἰλύϊ κρατουμένης τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων· μὴ ὑπερίδης τὸν σὸν δούλον, ἀλλ' οἰκτειρόν με.
Θεοτοκίον.

Μαριάμ. Θεοτόκε, τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων ἐκυοφόρησας, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἄκραν εὐσπλαγγίαν, ἵνα σώσῃ τοὺς ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλεα.

Εν τοῖς ὑψίστοις μετὰ Ἀγγέλων χορεύων, Παμμακάριστε Ἀντώνιε πάντας, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, διάσωζε εὐχαῖς σου.

Ικετηρίους διηνεκῶς ὑμνωδίας πρὸς τὸν Κτίστιν προσάγων, ὦ Πάτερ, μέμνησο τῶν πίστει σε ἀνυμνολογούντων.

Ναμάτων θείων τῆς εὐποιίας, ὦ Πάτερ, ἐξαπόστειλον ἡμῖν τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον εὐχαῖς σου.
Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, καὶ τὰ τραύματα θεράπευσον ἐν τάχει, καὶ τῆς ἀμαρτίας οὐλὰς ἐξάλειψόν μου.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ενθέως ἐκτελοῦντες τὴν θείαν σου Μνήμην, Πάτερ Πατέρων Ἀντώνιε Ὅσιε, χαρὰς ἀπείρου καὶ δόξης ὅλως πληρούμεθα.

Μὴ παύση ἱκετεύων τὸν Θεὸν τῶν ὄλων, σεβασμιότατε Πάτερ Ἀντώνιε, λύσιν πταισμάτων δωρήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ιάσεως τῶν νόσων τεύξονται οἱ πόθῳ τῇ σῇ Εἰκόνι Πανόσιε τρέχοντες, καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἀνυμνοῦντές σε.
Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Παρθενομήτορ, ἰσχύς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοῦ νοός μου ἐλπίς ἀκαταίσχυντος, φῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις τῆς καρδίας μου.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρὸντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν τῶν Μοναζόντων ὑπογραμμὸν, καὶ τὸν τῆς ἐρήμου πολιοῦχον καὶ οἰκιστὴν, στήλην σωφροσύνης καὶ ὁσίων τὸ κλέος, Ἀντώνιον τὸν Μέγαν ἀνευφημήσωμεν.

Εχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, τῶν σοῖ προσιόντων τὰ αἰτήματα συμπαθῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Ἀντώνιε Ὅσιον τὸ ἐγκαλώπισμα.

Πρεσβείας προσάγαγε τῷ Θεῷ, Ἀντώνιε Πάτερ, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν, τῶν πίστει τελούντων τὴν θείαν Κοίμησίν σου, καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ Θεοτοκίον. **Ψ**άλλομεν προθύμως σοι τὴν ὠδὴν.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος. . . κτλ.
(Ζήτησις Ἰανουαρίου 17).

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνας, ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὲ, τῶν σοι προσιόντων ἐν πίστει καὶ δεομένων σου· ἔλαβες τὴν χάριν γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἴσθαι νοσήματα ποικίλα καὶ πάθη, δαιμόνων τε φύραγμα καταφρονεῖν καὶ θηρῶν. Ὅθεν σοῦ δεόμεθα πάντα, καὶ ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, κινδύνων, Ἀντώνιε ἀπάλλαξον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΤΟΝ Ἱεράρχην καὶ Ποιμένα τὸν ἄκακον, οἱ διάφοροι πειρασμοὶς συνεχόμενοι, ἐκλιπαροῦντες κράξωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἰκεσίαις σου ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ περιστάσεως, νόσων τε καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, ὡς παρῶσιαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ. . . .

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Ἀθανάσιον ὑμῶν, ἀρετὴν αἰνῶ. »

Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Ὡδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ. . .

Ἀνατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος ἥλιος ἄδυτος, Ἀθανάσιε Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας μετάδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀγλὴν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Θηριωδῶς τε καὶ ἀσέμνως ἅπαντα σχεδὸν τὸν βίον μου, καταδαπανήσας ὁ μωρὸς καὶ ἄσωτος εἰς ἑμαυτὸν γενόμενος, τῇ Πηγῇ σου προστρέχω, καὶ σοὶ βοῶ, Ἀθανάσιε, σῶσόν με θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Ἀξιοχρέως τὴν ὠδὴν ὑφαίνομεν Πηγῇ σου τῇ ἱερᾷ· διὸ καὶ πρὸς ταύτην, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἐν πίστει καταφεύγομεν, ἐξαιτούμενοι χάριν ἡμῖν δοθῆναι καὶ ἀφθονον, ῥῶσιν δὲ αὐτῆς τῶν παθῶν ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Στρέψον ἐμοὶ τὸν κοπετὸν τῆς νόσου μου εἰς ὑγιείας χαρὰν· τὸν σκοτεινὸν σάκκον τὸν τῆς καχεξίας μου, Παρθένε διαβρόχασα, τὴν φαιδρὰν εὐεξίας, περιζῶσον εὐφροσύνην με, καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρωσον.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νῦν τὸν κακὸν ὁ ἀγαθός, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ, ὁ ἀκένωτος κρατῆρ τοῦ ἐλέους, τὸν αἰσχρὸν τὸν ρυπαρὸν, ὁ καθαρὸς ἀπόπλυνον, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Ἀειλαμπῆς ὡς περ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων, καταγάσας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν παθῶν ἡμῶν, Σοφέ, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς λιταῖς διασκέδασον.

Σὲ ἀνυμνῶ πανευλαδῶς καὶ γοερῶς ἰκετεύω, ἐξελοῦ με ἐκ-

βοῶν τὸν σὸν δούλον, Ἀθανάσιε Σοφέ, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ κατήνησα, Σεμνή, εἰς λάκκον ταλιτωρίας, καὶ εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὅλας· ἀλλ' εἰδώς σου τὴν πολλὴν καὶ ἀμετρον συμπάθειαν, χεῖράς σοι ἀνατείνω· ὅθεν οἰκτεήρασα σῶσόν με.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Ιλαστικά δέχου σοῦ δούλου ἐγκώμια, Ὁρθοδόξων στόλε καὶ κραταίωμα καὶ καταφύγιον ἀψευδές, καὶ κατεγνωσμένω ἔμοι γενοῦ ἰλαστήριον, καὶ ῥῦσαι με τοῦ Ἄδου τῆς πικρᾶς καταδίκης ταῖς λιταῖς σου, Σοφέ Ἀθανάσιε.

Οστεναγμούς Νινευιτῶν προσδεξάμενος Παντοκράτωρ Θεός τε καὶ Κύριος, τὴν ὀφειλὴν τῶν ἀμαρτιῶν, πᾶσαν τὴν ἐκείνων, ἀφῆκε, Πάτερ, ὡς εὐσπλαγγος. Διό σε ἱκετεύω, ἐξιλέωσαι τοῦτον, παραβλέψαι κάμου τὰ ἐγκλήματα.

Νόσου δεινῆς, πυρὸς σεισμοῦ τε καὶ θλίψεως, καὶ παντοίας βλάβης, Ἀθανάσιε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐκλιπαρῶ, ἀπάλλαξον τάχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου, καὶ ῥῦσαι με τῆς τούτων χαλεπῆς τυραννίδος, καὶ θανάτου ἀώρου ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν μοι σώματος δώρησαι, ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ· καὶ γὰρ ἐξιχύεις, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου μου, καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τῇ σῇ σκέπη, Παρθένε, προστρέχουσιν.

ὠδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω...

Υλακὴν τὴν Ἀρείου, τοῦ παραφρονήσαντος σοφῶς ἐφίμωσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ὁμοούσιον, σὺ Ἀθανάσιε, ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἰλεούμενος μὴ παύσῃ, ἀβλαβεῖς συντηρεῖσθαι τοὺς δούλους σου.

Μὴ παρίδης με, Πάτερ, πλείσταις περιστάσεσι, ζάλαις καὶ θλίψεσι, πανταχόθεν οἴμοι! συνεχόμενον καὶ πιεζόμενον, ἀλλὰ

φροῦρησόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου τὴν θείαν, καὶ ταῖς θείαις πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Νομοθέτης κατέστης, καὶ τῶν εὐσεβούντων φωστῆρ, Ἀθανάσιε· διό σοι βοῶμεν, ταῖς λιταῖς σου ἡμᾶς καθοδήγησον, εἰς ὁδὸν εὐθείαν τῶν τοῦ Κυρίου θελημάτων, καὶ κακίας δαιμόνων ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Αμαρτίαις ἐπαύξω, ἀλλας ἀμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάσποτε, καὶ ἐπισυνάγω τῆς Γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν τῇ παναθλίᾳ ἐμοῦ ψυχῆ, ἀφ' οὗ με ῥῦσαι, πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

ὠδὴ ΣΓ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ω Γεράρχα Χριστοῦ, τοὺς ὁμωνύμους σοι φύλαττε, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς εἰς τὴν ζωήρτον Πηγὴν σου προστρέχοντας, ἐκ παντὸς κινδύνου, σαῖς λιταῖς καὶ περιστάσεων.

Νοσήματα χαλεπὰ ἐξ' ἐμοῦ ποιήσον, Πάνσεπτε, παρακαλῶ σε θερμῶς, καὶ πᾶσαν τὴν κακώσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, ταῖς θείαις λιταῖς σου καὶ κινδύνους καταδιώξον.

Ανύσας ἐπὶ τῆς γῆς μεγάλους ἄθλους, Μακάριε, δεινῶν ἡμᾶς φοβερῶν, καὶ πάσης κακώσεως, ἐκλύτρωσαι τάχιον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα πανιέροις σου δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ, προαύπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομῆτορ Ἄγνη, βυθοῦ ἀπογνώσεως αἰεὶ ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, Γεράρχα, τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας Πηγὴν τὴν σωτήριον, ὡς ἔχων παρρησίαν ἐν Κυρίῳ.

Δύξαι καὶ τῶν Θεοτοκίων. Ἄχραντε...

Ὁ ἱερεὺς μνημονεῖ· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Δ'.

Προστάτα τῶν πιστῶν ἀκταίσχυντε, καὶ ἰκέτα πρὸς Χριστὸν ἱερώτατε, μὴ παρίδης Ἀθανάσιε τῶν σὲ ὑμνούντων φωνᾶς, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθὲ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζόντων σοι· τάχυνον ὡς οἰκτίρμωνι, καὶ ῥῦσαι δεινῶν παν-

τοίων και λοιμικῶν ἀσθενειῶν, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πρεσβεΐ-
αις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Τὸ σῶμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου
σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ
σωθήσεται. . . κτλ. (Ζήτησι Νοεμβρίου 13).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Πολλοὶς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς
σὲ Ἀθανάσιε καταφεύγω, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταί-
σαντα· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλησα· διὸ
τὴν θείαν σου, χάριν ἐξαίτω ὁ πανάθλιος, προσθάσας σὺ με οἰ-
κτεῖρον, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεσι· καὶ μὴ με ἐάσης εἰς
τέλος κινδυνεύειν τὸν εἰς σέ, πᾶσαν ἐλπίδα μου θέμενον, πιστῶν
τὸ διάτωμα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ρύεις Πάτερ καὶ σώξεις, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβεΐαις τοὺς
περευγότας εἰς σέ· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐφρούρεις ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰ-
κέτας, ἀπολώλαμεν ἅπαντες, καὶ ἐγενήθημεν ἄν κατὰ βρωμα
δαμόνων.

Επιρείας παντοίας, Ἀθανάσιε Πάτερ, πιστῶν τὸ καύχημα,
κινδύνων ἀδοκῆτων καὶ λύπης τὸν σὸν δούλον, ταῖς πρεσβεΐαις
σου λύτρωσαι, καὶ ἐκ ποικίλων ἀεὶ ἀσθενειῶν με ῥύσαι.

Τὴν ψυχὴν μου, ὦ Πάτερ, κατανύξεις πλησον καὶ εὐλαβείας
θερμῆς, τὴν θείαν ὅπως βρέχω Εἰκόνα σου, Θεόφρον, ταῖς ῥοαῖς
τῶν δακρῶν μου, καὶ ἀποπλύνω ἀεὶ τὸν ῥυτίπον τῶν παθῶν μου.

Θεοτοκίον.

Εξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογεννή-
τρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἧς καὶ φθά-
σαι τοὺς πρόποδας, ἀξιοθελίην ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλεα.

Ηζωφόρος καὶ γλυκυτάτη Πηγὴ σου, διαλύει, Ἀθανάσιε
Πάτερ, νόσους καὶ κινδύνους ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου.

Νόσων παντοίων, τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πόθῳ τὴν πανσέ-
δασον Εἰκόνα σου, ῥύσαι θλίψεων καὶ πόνων, λιταῖς σου Ἱεράρχα.

Αθανασίου τῷ Ἱατρῷ προσφεύγω, πρὸς αὐτὸν γοερῶς ἀ-
νακράζων, ῥύσαι με ὦ Πάτερ, κινδύνων ταῖς εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον

Ινα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄ-
νομα, Κόρη, θλίψεώς με πάσης, ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

ὠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ. . .

Ικέτην σε καὶ πρέσβην πρὸς τὸν Θεόν, πρεσβευσόμενον Πά-
τερ συγχώρησιν ἀμαρτιῶν, καὶ τῶν ὀφλημάτων καὶ τῶν χρεῶν,
ἀποκοπὰς αἰτούμενον, θείους μιμησάμενον οἰκτιρμούς, προβάλλομαι
προθύμως, ἐλπίδι τῆς πρεσβεΐας, τῆς σῆς, Θεόφρον, στη-
ριζόμενος.

Νυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν, καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξι-
ωσον, τὸν ἐπὶ γῆς θεῖόν σε προστάτην μετὰ Θεόν, θεῖον ἰκέτην
ἔχοντα, ὑπέρμαχον μέγαν καὶ ἱατρὸν· διὸ ἐνδιαθέτως, τολμῶν-
τα ταῦτα λέγειν, σῶσον με, Πάτερ, ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Ωπόσης εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ὑπερμέτρου
πληρούμεθα! σοῦ τῆ σεπτῆ Πηγῆ προσπελάζοντες εὐλαβῶς
προρρέει γὰρ οὐράνιον καὶ θεῖον, Ἀθανάσιε γλυκασμόν, δῶκον-
τα τὰ πάθη τῶν πόθῳ σε τιμώντων καὶ τὴν ὑγιείαν δωρούμενον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὺ τῆς ἐμῆς, ταλαιπώρου καρδίας τὰ τραύ-

ματα καὶ τῆς ψυχῆς ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλὰ, καὶ τῆς σαρκός μου Δέσποινα, θεῖα ἐπισκέφει σου τὰς δεινάς, θεράπευσον ὀδύνας, καὶ λύσον μου τὰς νόσους, τὰς τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος.

Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα καὶ λάτριν τοῦ Δεσπότου, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλώπισμα τὸ τερπνόν, καὶ ἡμῶν τῶν πάνυ ἀμαρτωλῶν προστάτην, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν δοξολογήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστήρ, οἰκουμένης δόξα, Ἱερέων ὑπογραμμός, Πατέρων λαμπρότης, τῆς χάριτος δοχεῖον, Χριστιανῶν προστάτα, ὦ Ἀθανάσιε.

Ἐχει μὲν τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀνεϊκάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν, ὦ Ἀθανάσιε.

Τῷ Θεῷ τῶν ὄλων νῦν παρεστώς, αἰτησαι πταισμάτων τοῖς τιμῶσί σε παρ' αὐτοῦ, ἄφεςιν δοθῆναι, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ τῶν ἐπερχομένων δεινῶν τὴν λύτρωσιν.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν ζωήρῳτόν σου Πηγὴν καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ αἰωνίως ῥῦσαι, ἐκ θλίψεως παντοίας, ὦ Ἀθανάσιε. Θεοτοκίον.

Δέσποτα φιλόφθωπε Βασιλεῦ, μὴ ἀκούσω τότε ἐν ἡμέρᾳ τῆ φοβερᾷ, φωνῆς τῆς ὀργῆς σου εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' οἰκτιροῦν πρεσβεῖαις τῆς κησάσης σε.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Γ'.

Στύλος γέγονας Ὀρθοδοξίας, θεῖοις δόγμασιν ὑποστηρίζων τὴν Ἐκκλησίαν, Ἱεράρχα Ἀθανάσιε, τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον ἀνακηρύξας, κατήσχυνας Ἄρειον. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηθησιμένος. ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Πανάχραντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα εὐωδιάζεις ἡμᾶς θεαῖς χάρισιν. Ὁθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν ἄει καὶ μεγαλύνομεν.

Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμια. Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἵμνοις, Ἀθανάσιε τὴν σὴν, Κρήνην τὴν ζωήρῳτον ὄντως καὶ ἀνεξάντλητον, τὴν ἀναβλυστάνουσαν ρεῖθρα ἰάσεων, καὶ προχέουσαν χάριτας πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι, συμφώνως αἰνέσωμεν κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, πιστῶν παραμύθιον οὔσαν, καὶ τῶν νόσων φάρμακον ἀποκίλον. Δόξα.

Πᾶσι τῇ Πηγῇ σου εὐλαδῶς, καὶ τῇ πανσεβάσῳ Εἰκόνι σου καταφεύγουσιν, Ἱεράρχα ἔνδοξε ὦ Ἀθανάσιε, χορηγεῖς τὰ αἰτήματα ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τάχις ῥυόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, λύτης καὶ παντοίων κινδύνων, νόσων ἐμπρησμοῦ καὶ σεισμοῦ τε, λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τε καὶ τῶν θλίψεων, Καὶ νῦν.

Πάντες προσκυνοῦμέν σε πιστῶς, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, εὐλογημένη Ἄγνη, Ἄχραντε Πανάμωμε Θεοχαρίτατε, ῥῦσαι πάντας τῶν θλίψεων, τῇ σῇ μεσιτεῖᾳ δυσωπεῖ σε Δέσποινα ὁ Ἀθανάσιος, μετὰ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, οἰκτιροῦν ἡμᾶς σὺ ἐλέει, Παναγία Δέσποινα Παντάνασσα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΝΔΟΣΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ, ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ ΑΝΑΡΓΥΡΟΝ

ΤΡΥΦΩΝΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εύλογητόν, τό, Κύριε εισάκουσον. Είτα τό, Θεός Κύριος, και
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

ΤΟΝ τροπαιοῦχον ἐν ἀγῶσιν ὀφθέντα και τόν ἐπώνυμον
τρυφῆς τῆς ἐνθέου, Τρύφωνα τόν ἐνδοξόν Μάρτυρα Χριστοῦ, πό-
θῳ ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτόν ἐκβοῶντες, ρῦσαι τοὺς οἰκέτας σου
ἐκ δεινῶν ἀδοκῆτων, τοὺς μετὰ πόθου, Ἀνάργυρε, τό σὸν ἐπι-
καλουμένους θαυμάσιον ὄνομα.

Δίξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁὐ σιωπήσωμεν....

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων. »

ὠδὴ Α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τρυφῶν τῆς ἐνθέου ἐν Οὐρανοῖς τρυφῆς, μάρτυς Τρύφων, ὡς
πανάριστος Ἀθλητῆς, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τὴν ψυχὴν μου, τῆς
ἐνηδόγου τρυφῆς ἐλευθέρωσον.

Ρημάτων τῶν θείων ἐνωτισθεὶς ἐτέλεσας ταῦτα, Μάκαρ Τρύ-
φων, σὺ πρακτικῶς, τὸν ἅγιον βίον ἀγαπήσας· διὸ ἀγίως καμὲ
ζῆν ἀξίωσον.

Υπῆρξας, ὦ Τρύφων, ποιμαντικὸς, ποιμαίνων ψυχῆς σου ἐν
σοφίᾳ τοὺς λογισμούς· καμὲ σὺν εὐδόκησον, ὦ Μάρτυς, ἀεὶ τῆ
θείᾳ σοφίᾳ ποιμαίνεσθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπκύγασμα δόξης ἢ τεκοῦ-
σα τὸ Πατρικόν, Πανάσπιλε Κόρη, και τὸ σκότος, τῆς ἀμαρτίας
μου σὺ διασκέδασον.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερῆμα.

Ημβλυνας τὴν δύναμιν τοῦ πονηροῦ, Τρύφων ἐνδοξε, σθένει
Θεοῦ. Διὸ νῦν τῆς τούτου δολιότητός με λύτρωσαι.

Σάρκα περικείμενος, ὄφρ' ἂν, ὦ Τρύφων, κατέπαυσας τοῦ πο-
νηροῦ, και νῦν ἔθεν κτεῖνον αὐτόν, θείαις ἰκεσίαις σου.

Μόνη, Τρύφων, πνεύματα τὰ πονηρὰ φυγαδεύονται, τῆ σῆ
σεπτῇ ὄντως παρουσίᾳ, και δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχων σε βοήθειαν οὐ μὴ προσκόψω, Πανάμωμε, βίω παν-
τι, ἔχων σε προστάτιν, ἐκ τῶν νόσων σωθήσομαι.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκου Κύριε...

Θεοφόρε Ἀνάργυρε, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε περιφρούρη-
σον, και ταχέως δὸς τὴν ἴασιν, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα μεσιτεί-
αις σου.

Εντρυφῶν, Τρύφων ἐνδοξε, δόξης αἰδίου και ἀγαλλόμενος,
ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε πρέσβευε, ῥυσθῆναι πάσης θλί-
ψεως.

Ξενωθέντα με, ἐνδοξε, τῆς Θεοῦ ἀγάπης, δόλω τοῦ ὄφεως,
σαῖς πρεσβείαις ἀνακάλεσαι, και ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀπάλλα-
ξον.

Θεοτοκίον.

Επὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν ἀντιτίθημι, Ἀειπάρθενε. και
βοῶ σοι· διαφύλαξον ἐκ παντός κινδύνου με, πρεσβείαις σου.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ινα σε ὑμῶ ὡς προστάτην, Τρύφων ἐνδοξε, δεινῶν παντοί-
ων, ταῖς σαῖς λιταῖς, τὸν σὸν οἰκέτην ἀεὶ ἐλευθέρωσον.

Νίκη κατ' ἐχθροῦ τοῦ δολίου μοι χορήγησον, Τρύφων Παν-
αιδίμε, σοῦ ταῖς εὐχαῖς, ἵνα σωζόμενος δοξάζω σε πάντοτε.

Ανοσον ζωὴν, Τρύφων Μάρτυς, δὸς τῷ δούλῳ σου, ὡς τῶν

ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρός· σὲ γὰρ γινώσκω ἰατῆρα νόσων ἁμίσθον.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἄγνη, τὸ γλυκύτατόν μου ὄνομα, σὴ προστασία σῶσον τῆ ἰσχυρᾷ, τὸν ἐπὶ σοὶ ἀδιστακτως καταφεύγοντα.

ὦδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ξηράνας τὰς μυσαρὰς σπονδάς τε καὶ τὰ μιάσματα, ματίας εἰδωλικῆς, κατήρδευσας, ἐνδόξε, σοὶς αἵμασιν ἅπαντα, τὰ τῆς εὐσεβείας εὐγενῆ, Τρύφων, βλάστηματα.

Ιχώρ σου μαρτυρικός, ὡς μῦρον εὐωδιάζει νῦν, τὸ αἷμά σου, Ἄθλητά, πηγάζει ἰάματα, ἢ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἀγιάζει τῶν πιστῶς προσπελαζόντων σοι.

Ιάσεων αὐτουργόν, εἰδότες σε, Τρύφων ἐνδόξε, ξηρανομένων παθῶν, πηγὴν ἀνεξάντλητον, ἐξῆς ἀπαντλοῦμεν νῦν, ἰαμάτων ρεῖθρα, καὶ σωτήρια χάρισματα.
Θεοτοκίον.

Ως Μήτηρ οὔσα Χριστοῦ, τοῦ Ποιητοῦ πάσης Κτίσεως, σὲ ἱκετεύω θερμῶς, Πανάσπιλε Δέσποινα, ἰλασμόν μοι δώρησαι, τῶν πολλῶν πταισμάτων, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Διάσωσον ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου, Τρύφων, ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων, Ἀνάργυρε, τοὺς πόθῳ σε καὶ πίστει εὐφημοῦντας.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Ενθέου τρυφῆς ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύων, Ἀνάργυρε, τὰς ψυχὰς τῶν σὺν οἰκετῶν, ταῖς πρὸς Θεὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου, τῆς τῶν παθῶν πάσης ῥῆσαι συγχύσεως, ὡς Ἄθλητῆς ἀήττητος, Τρύφων Παναοίδιμε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν. . . κτλ.
(Ζήτει Σαβ. τῆς Ι'. Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀναργύρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Οὐδεὶς προσπρέχων.

Οὐδεὶς προσπρέχων ἐν τῇ σκέπῃ σου, ἀνίσχυρος ἐκπορεύεται κατὰ παθῶν καὶ δεινῶν, Τρύφων Μάρτυς Κυρίου, ἀλλὰ τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκζητῶν, λαμβάνει ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς σου, σωτηρίαν καὶ ἴασιν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφφόρος χορεύων καὶ χοροῖς τῶν Μαρτύρων συναγαλλόμενος, τοῖς σέ, Τρύφων, τιμῶσι καὶ πίστει ἀνυμνοῦσιν, ὡς Ἀνάργυρος δώρησαι, ἀσθενειῶν καὶ παθῶν τὴν μείωσιν, εὐχαίς σου

Ο Δεσπότης τῶν ὄλων, καὶ Θεὸς Οὐρανῶν στέφει σε ἔστεφε, καὶ ἐν ἐπουρανίοις σκηναῖς νῦν ἐναυλιζεῖν κατηξίωσεν, Ἄγιε. Τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, ὦ Τρύφων, ἐκδυσώπει.

Ομβροὶς ἐμῶν δακρύων, πλῦνον, ὦ Ἀνάργυρε Τρύφων, καρδίαν μου, πηγὴν τε σῆς Εἰκόνας, ἰάματα ρεούσης, κανανύξεως πλήρωσον, ἵν' ἀποπλύνω παθῶν τὸν βόρβορον, Τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Θεὸν, Παναμώμητε, ταῖς σαῖς σεπταῖς ἀγκάλαις, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου, πυρὸς σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, καὶ νόσων ἀνιάτων.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Μυρίοις νόσοις πιεζόμενος, Μάκαρ, σοὶ προστρέχω αἰτῶν σωτηρίαν. Σὺ γὰρ εἶ, ὦ Τρύφων, ἡ ῥῶσις τῶν νοσοῦντων.

Ἐν Οὐρανίοις τοῖς σκηνώμασι, Τρύφων, ἐντρυφῶν καὶ χαίρων σὺν Ἀγγέλοις, πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων.

Τὸν σὸν οἰκέτην, ὡς ἰατρὸς τῶν νοσοῦντων, Τρύφων Ἅγιε, παθῶν ἐνοχλοῦντων, κόπασον τὸν σάλον, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρύων ψυχικῶν δός μοι, Κόρη, ἵνα πλύνω παθῶν μου τὸν ῥυπον, καὶ ὀδήγησόν με πρὸς τρίβους σωτηρίας.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκου.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπει, Θεὸν τῶν ἀπάντων, τρυφῶν ἐνθέου τρυφῆς, Τρύφων ἐνδοξε, ἵνα παράσχη πταισμάτων ἡμῖν συγχώρησιν.

Φωτὶ ὡς προσπελάσας, τῷ πρώτῳ, ὦ Τρύφων, καὶ τῇ αὐτοῦ θείᾳ αἴγλη προσούμενος, αὐτῆς λιταῖς σου σὸν δοῦλον μέτοχον ποιήσον.

Ὡ Τρύφων, τῆς ἐνθέου τρυφῆς ἀπολαύων σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀεὶ ἐνθρόμενος, ὑπὲρ ὧν δούλων, τὸν Κτίστην, Μάκαρ, ἐκέτευε. Θεοτοκίον.

Νοσοῦντες, Θεοτόκε, καὶ δεινοῖς παντοίοις, οἱ σοὶ οἰκέται ἀεὶ συνεχόμενοι, σοὶ καταφεύγοντες λύσιν αὐτῶν αἰτούμεθα.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Μάρτυρα Κυρίου τὸν θαυμαστὸν, καὶ τὸν τῆς Λαμφάκου ἐτοιμότατον βοηθὸν, φύλακα καὶ ῥύστην τῶν ἐπικαλουμένων, Τρύφωνα τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Ἀεὺτε προσυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, Τρύφωνος τοῦ θεοῦ τὴν Εἰκόνα τὴν ἱερὰν, τὴν ἀποσοδοῦσαν παθῶν τὰς δυσσομίας, καὶ ἱασιν καὶ ῥῶσιν πᾶσιν παρέχουσαν.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Οὐράνιος Χορός...

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομείνας τοὺς πόνους, τὴν ἀπονον ζωὴν ἀληθῶς ἐκομίσω, Τρύφων Παναοίδιμε, Ἀθητῶν τὸ ἐδραίωμα. Ὅθεν σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐωρτάζουσα τὴν παναγίαν σου Μνήμη, ἐνθέως ἀγγάλλεται.

ὁ ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπαλύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν...

Τρύφων εὐληθῶς παρὰ Θεοῦ χάριν, χορηγεῖς τὰς ἰάσεις τοῖς εἰς τὴν σκέπη σου πίστει καταφεύγουσι, καὶ σοὶ προστρέχουσι, καὶ ποικίλα ἀνίατα θεραπεύεις πάθη, χάριτι τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου, Σοφέ. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν δέου πρὸς τὸν Κύριον, πάντων τῶν δεινῶν, ῥυσθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΝ ΘΕΟΔΟΧΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὸν ἐν χερσὶ διακρατοῦντα τὸν Κόσμον, τὸν καὶ Δεσπότην καὶ δοτῆρα τοῦ Νόμου, ὑπὸ Παρθένου τῷ Ναῷ φερόμενον, πόθῳ εἰσδεχόμενος ταῖς ἀγκάλαις σου, Πρέσβυ Συμεῶν Μακάριε καθικέτευε πᾶσι τῶν ὀφλημάτων λύσιν παρασχεῖν, καὶ γυναιξὶν εὐτοκίαν δωρήσασθαι.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωδῶς...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὐ ἢ Ἀκροστεχίς.

« Δέχου τὸν ὕμνον Συμεῶν Θεοδόχε. Σεραφεῖμ. »

ὠδὴ Α'. Ἰγρὰν διδεδύσας.

Δικαίων σκηνώμασιν ἐν χαρᾷ καὶ πόθῳ ἀφράσῳ, αὐλιζόμενος Συμεῶν, πάντας τοὺς τελουήντας σου τὴν Μνήμην, Θεὸν τῶν ὅλων δικαιοῦσαι ἰκέτευσον.

Εν Νόμῳ γενόμενος ἱερός, Συμεῶν ὡς ἠΰχου, σὺ τεθέασαι Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν Κυρίου, ὃν δυσώπει, ἐκ πάσης λύπης ἡμᾶς ἀπαλλάξασθαι.

Χεῖρὶ τὸν κατέχοντα πᾶσαν γῆν, ἐν Χερσὶν ἐδέχθης, ἀγιώτατε Συμεῶν. Τοῦτον οὖν δυσώπει δυστοκίας ἐλευθερῶσαι τὴν σοὶ καταφεύγουσαν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔγω παρήσῃαν Μητέρα Θεοῦ, ἰδεῖν ἀμαρτήσας εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλ' οἴκτειρον Κόρη τὸν σὸν δούλον, ἢ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υψωθείς ταῖς πράξεσι ταῖς ἱεραῖς, ἀγιώτατε, τὸν Ἰησοῦν ἐν χερσὶν ἐδέχθης, ὑπὲρ πάντων δεόμενος.

Τὸν τοῦ Νόμου Κύριον, μήτραν Παρθένου ἀνοίξαντα, ἰδὼν σεπτὴ Συμεῶν δυσώπει, ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι με.

Ο χερσὶ τὸν ἄνθρωπον δημιουργήσας κατέχεται, ἐν Συμεῶν γηραιαῖς ἀγκάλαις, ῥῶσιν πᾶσι δωρούμενος. Θεοτοκίον.

Νοσητὴν λαβίδα σε, ἀνθρακα φέρουσαν, Πάναγνε, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων τεχθέντα, ὃ Ἡσαίας σε ἔδλεψεν.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Υπερήκμασας γήρατι, πίτσι δὲ τῇ θεῖα ὄντως ἐνάαζες, ἰδεῖν θέλων τὸν Παντέλειον, ὃν ὑπὲρ σῶν δούλων καθικέτευε.

Μακαρίσωμεν ἅπαντες, Συμεῶν τὸν Δίκαιον καὶ βοήσωμεν, φθάσον ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε Θεοπνευστε.

Νομοδότην σὺ Κύριον, ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις πάλαι ἐβά-

στασας, Συμεῶν, καὶ νῦν πρεσβείαις σου, βρέψη τὰ θηλάζοντα ἐγκολπόθητι. Θεοτοκίον.

Ο χεῖρὶ Κόσμον ἅπαντα φέρων, τῆς Παρθένου βαστάζεται, μικρὸν ἀγκάλαις νήπιον, ὃ γαστρὶ συνέχων ἅπαν νήπιον.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀγαλλόμενος, Μακάριε, πάντας τοὺς τελουήντας τὴν θεῖαν Μνήμην σου, δεινῶν παντοίων ταῖς πρεσβείαις σου ἀπάλλαξον.

Σὺ ὦ Συμεῶν Θεηγόρε ἀπετέλεσας, σεαυτὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ πανάγιον· διὸ καὶ εἶδες ἐν Ναῷ αὐτὸν ὡς νήπιον.

Υμνοῖς ἱεροῖς, Συμεῶν ἀνευφημήσωμεν τὸν Θεηγόρον, ἀνακράζοντες, ὦ Θεοδόχε, σαῖς λιταῖς ἡμᾶς οἰκτείρησον.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῇ φθορᾷ καθολισθήσαντας, πάντας τοὺς σοὺς δούλους σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς ἀφθαρσίας τὴν ζωὴν ἡμᾶς ὁδήγησον.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εβόησας, Συμεῶν, ὅτε κατείδες τὸν Κύριον, ἀπόλυσόν με Σωτήρ, νυνὶ ὡς ὑπέσχου μοι· καὶ νῦν τοῦτον αἴτησαι, ἀπολύσαι πάντας τῶν δεινῶν καὶ περιστάσεων.

Ωραιωθείς Συμεῶν, τοῦ Μωϋσέως λαμπρότερος, ἐγένου· ἐν ταῖς χερσὶ, τὸν κάλλει θαυμάσιον δεξάμενος, Πανσεπτέ· τοῦτον οὖν δυσώπει, οἰκτείρησαι τοὺς οἰκέτας σου.

Νεκρώσεως τοῖς θεσμοῖς, ἀπῆλθες πρὸς τὸν ποθοῦμενον, ὃν ἐκδυσώπει ἀεὶ, Συμεῶν Πανάγιε, ῥυσθῆναι με θλίψεως, καὶ δεινῶν παντοίων, σαῖς λιταῖς καὶ περιστάσεων. Θεοτοκίον.

Θηρεύσαι με προσπαθεῖ ὁ μιαρὸς δαίμων πάντοτε, Παρθενομήτορ Ἀγνή, ἀλλὰ σὺ ἐξάρπασον τῶν αὐτοῦ παγίδων με, καὶ τῇ θεῖα σκέπῃ τῆς πρεσβείας σου συντήρησον.

Επίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ, Συμεὼν Θεοδόχε, ἐπὶ τοῖς ἑμοῖς δεινοῖς τοῦ σώματος πάθεσι, καὶ ἴασιν δώρησαι μοι λιταῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον

Ἐπίβλεψον...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Δικαίων ταῖς σκηναῖς περιχαρῶς ἐνηθόμενος, Χριστὸν τὸν Θεὸν, ὃν ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος ἐβάστασας, αἰτησαι, ἁμαρτημάτων πολλῶν λυτῶσαι ἡμᾶς, καὶ εὐτοκίαν ταῖς ἐγκύοις δωρήσασθαι, Συμεὼν Θεοδόχε Μακάριε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ.

Στίχος. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ-
Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λοκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλήμ, ᾧ ὄνομα Συμεὼν... κτλ. (Ζήτηε ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς β'. Φεβρουαρίου).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Θεοδόχου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον
Ἦχος Πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι...

Πρεσβύτην θαυμάσιον ὑπερακμάσαντα γήρει, πολὺν σεβάσμιον, ἄνθρωπον Οὐράνιον καὶ πανέντιμον, προστασίαν θεῖαν, ἐνεργὸν θαυμάτων, καὶ ἐγκύων ἀντιλήπτορα πασῶν γινώσκοντες, σὲ ὦ Συμεὼν Ἱερώτατε, ἡμεῖς πάντες ἐν δάκρυσιν, τῇ σῇ βοήθειᾳ προστρέχομεν· ἴδε Θεοδόχε, τὴν λύπην καὶ ἀσθένειαν αὐτῶν, καὶ εὐτοκίαν χορηγήσον αὐταῖς, ἰκεσίαις σου.

Τὸ, Σῶσαι ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ελαβες, Μάκαρ, ἐν ἀγκάλαις, μικρὸν βρέφος Χριστὸν τὸν ζωοδότην τοῦτον οὖν Συμεὼν ἰκέτευε, νηπίοις θηλάζουσι δωρήσασθαι, ἐντελῆ τὴν ὑγιείαν.

Ολων ἡ λύτρωσις ἐπέστη, ἐν Νικῷ γὰρ ὡς βρέφος τῷ ἀγίῳ,

Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ θανάτου αἰφνηδίου, τοῦ Συμεὼν δέησας, ἀπαλλάτων ἡμᾶς πάντας.

Δέχου τὴν δέησίν μου, Πάτερ, καὶ προσάγαγε τῷ ὑπὸ σοῦ ὡς βρέφος, βασταχθέντι Θεῷ, καὶ τοῦτον ἐκδυσώπει ρυσθῆναι με τὸν ἄθλιον τῶν παγίδων διαβόλου.

Θεοτοκίον.

Οἰκτερον, σῶσόν με, Μαρία, τὸν φιλόνηρον τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ ἀκτίσι ταῖς σαῖς καταύγασον ψυχὴν μου, καὶ φιλανθρώπως ρῦσαι με, τῆς δαιμόνων τυραννίας.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Χριστὸν δυσώπει, ὦ Συμεὼν θεοδόχε, χαρμονῆς αἰωνίου ἀπολαῦσαι, κάμῃ τὸν σὸν δοῦλον, ἧς νῦν σὺ ἀπολαύεις.

Εχων, ὦ Πρέσβυ, παρὰ Θεῷ παρρησίαν, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, καὶ ρύου εὐχαῖς σου κινδύνων ἀδοκῆτων.

Σὺ Θεοδόχε, τὰς ἐν γαστρὶ νῦν ἐχούσας, διαρύλαττε θερμαῖς σου ἰκεσίαις, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ ρύου δυστοκίας.

Εὐρών τῶν πόνων τοῦ ἐπικήρου σου βίου, Συμεὼν τὰ ἔπαθλα ἐν βίῳ τῷ ἀτελευτήτῳ, ἡμῶν μὴ ἐπιλάθου.

Θεοτοκίον.

Ρᾶνον, ὦ Κόρη Θεογεννητορ Μαρία, τῷ πιστῶς τιμῶντί σε ῥανίσι τῆς σῆς τροστασίας, καὶ ρῦσαι τῶν πταισμάτων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Αγνί σου ὦ Πρεσβύτα, χεῖρες αἰ δεχθεῖσαι τὸν ζωοδότην, καὶ γέγονας Πάνσεπτε, ὄντως εὐδαίμων· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Φιλάνθρωπε τοῦ κόσμου Δέσποτα καὶ Σῶτερ, ταῖς Θεοδόχου πρεσβείαις ἀπάλλαξον, τοὺς σοὺς οἰκέτας τῶν νόσων καὶ περιστάσεων.

Επὶ τὴν προσασίαν τὴν σὴν, Θεοδόχε, νῦν καταφεύγω ὁ δοῦλός σου, πρόφθασον, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου σῶσόν με τὸν κατὰκριτον.

Ιασαι Τρισμάκαρ, τὴν ἐκ δυστοκίας δεινῶς νῦν πάσχουσαν

δούλην σου, Ἅγιε, καὶ εὐτοκίαν ἐν τάχει αὐτῇ χορήγησον.
Θεοτοκίον.

**Μαρία Θεοτόκε, Μῆτηρ τοῦ Δεσπότου, τῶν ψυχοφθόρων πα-
θῶν με ἀπάλλαξον, καὶ αἰωνίου πυρός ῥῦσαι καὶ σῶσον με.**

Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνήρια.

**Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν τῶν ἐθνῶν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθης, ἐκ
Παρθένου ὄντως τεχθεὶς, καὶ ἐπανεπαύσω γηραλέαις ἀγκάλαις,
τὰ βρέφη ὁ φαλάττων, μόνε φιλόνηρωπε.**

**Πρέσβυ Ἱερώτατε Συμεὼν, μὴ παύση πρεσβεύων τῷ Σωτῆ-
ρί σου καὶ Θεῷ, εὐτοκίαν δοῦναι ταῖς ἐπίτεξι πάσαις, καὶ νό-
σων καὶ κινδύνων τὴν ἀπολύτρωσιν.**

**Ὡς ἐδέχθης βρέφος ἐν Ἱερῷ τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ἐν ἀγ-
κάλαις σου, Συμεὼν, οὕτως ἐκδυσώπει αὐτὸν ἐν παρόρησίᾳ, θηλά-
ζουσι νηπίοις ῥῶσιν δωρήσασθαι.**

**Ὡς ἐνηγκαλίσθης ἐν Ἱερῷ, τὸν Θεὸν τῶν ὅλων, δικαιοτάτε
Συμεὼν, οὕτω καὶ τὰ βρέφη, πρεσβεύεις σου συντήρει, καὶ τὰς
ἐγκύους πάσας σὺ ἐλευθέρωσον.**

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπῆριον Ἦχος Β΄.

**Τοῦ Δικαίου Συμεὼν τὴν Μνήμην ἐορτάζοντες, Κύριε, δὲ
αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Πλ. Δ΄.

Δέσποινα πρόσδεξιαι. . .

**Συμεὼν Ἱερώτατε, τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, ὃν ἐν ἀγκάλαις ἐ-
δέχθης, τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας ῥῦσαι, καὶ εὐτοκίαν αὐταῖς δω-
ρήσασθαι.**

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ Θαυματουργόν

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ.

Υἱο τοῦ

Ἀρχιμανδριτοῦ Ἰωάννου Κεφαλληνέως.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπῆριον Ἦχος Δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

**Τῷ Ἀθλοφόρῳ οἱ Πιστοὶ δευτε πάντες, εὐσεβοφρόνως προσ-
πεσόντες βοῶμεν Ἱερομάρτυς ἐνδόξε Χαράλαμπε, ῥῦσαι τοὺς
πιμῶντάς σε λοιμικῆς ἀσθενείας, πάσης περιστάσεως καὶ δει-
νῶν καὶ κινδύνων, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου, Ἀλλητά· σὲ
γὰρ προστάτην κεκτήμεθα ἅπαντες.**

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . .

εἶτα ὁ Ν΄. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Τὸ δὴ πόθω σοι νῦν Ἰωάννης ἀγεί. »

Ὡδὴ Α΄. ἦχος πλ. Δ΄. Ἀρματιλάττη Φαραῶ.

**Ταῖς πρὸς Χριστὸν σου ἱεραῖς ἐντεύξεσι, Μάρτυς ἀοίδιμη, τῶν
κινδύνων ῥῦσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως καὶ πύσης περιστάσεως,
καὶ αἰσχροῦς ἀμαρτίας, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε, καὶ τῶν δυσ-
μενῶν κατακρίσεως.**

**Ὁ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς καὶ Κύριος, ψυχῆς σου τὸ φαι-
νὸν, προειδὼς Παμμάρκα, λαμπρῶς καθωράισεν Ἱερωσύνη, Ἅ-
γιε, διαπρέψαντα λίαν, εἶτα ἀθλήσεως λάμψαι, σὲ εἰς Οὐρα-
νοὺς προσελάβετο.**

Δόξη ἐνθέως διαπρέπων, Ἐνδοξε, ἐν Οὐρανοῖς κατοικεῖς, σὺν Ἀγγέλοις Μάκαρ, καὶ Ἁγίων τάγμασι, δυσώπησον τὸν Κύριον, παρρησίαν ὡς ἔχων, ἡμᾶς ρυσθῆναι κολάσεως, νόσου τε καὶ πάσης πωρώσεως. Θεοτοκίον.

Η ὑπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κηύσασα, Εὐλογημένη Ἀγνή, καὶ τῶν Οὐρανίων νοερὰ στρατεύματα, τῷ κάλλει σου λαμπρύνουσα, Παναγία Παρθένε, καταύγασον τοὺς οἰκέτας σου, πάσης ἐξελοῦσα σκαιότητος.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παναοιδίμε, πόθω σὲ ἀνυμῶ, Ἁγιε τάχος τῶν κινδύνων καὶ σάλου πάντας ἀπάλλαξον, ταῖς ἱκεσίαις σου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ὄρμον σωτηρίας εὐθυνον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Θεὸς τῶν ἀπάντων δημιουργὸς Κύριος, χάριν σοι παρέσχε, θεόφρον, τὴν τῶν ἰάσεων, ἣν σὺ ἐζήτησας, ὑπεραθλῶν αὐτοῦ πόθω, καὶ λαβὼν τοῖς δούλοις σου παράσχου Ἁγίε.

Θειοτάτη πρόνοια παρὰ Θεοῦ δέδοσαι, πᾶσι τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, Μάκαρ Χαράλαμπε, διὸ ἀπέλασον, ἅπασαν νόσον καὶ βλάβην, χάριν παρεχόμενος τὴν ἐπουράνιον. Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ σε Μητέρα καὶ γηγενῶν καύχημα, πιστεῖ ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε, καὶ μακαρίζομεν, ῥῦσαι πανάκραντε, τῆς ἐνεσώσεως ἀνάγκης, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε τὴν ὑπερύμνητον.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Σὺ Ἀθλητὰ, καταφυγὴ μου καὶ δύναμις, σὺ προστάτης, σὺ μου καὶ ἀντίληψις, πλουτῶν Σοφῆ ὄντως πρὸς Θεόν, παρρησίαν Μάκαρ, ὡς στεφανίτης ἀήττητος, διὸ καὶ πᾶσαν νόσον ἀπελαύων παράσχου τοῖς Πιστοῖς θεῖαν χάριν καὶ ἔλεος.

Θλοσχερῶς πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, ὡς ὑπάρχων Ἱερεὺς θαυμάσιος, καὶ δυσμενῶν ὄπλα καὶ ἰσχύον, τῇ θεῖα ἰσχύϊ, καταβαλὼν ἀειύμνητε, στεφάνων ἡξιώθης, Οὐρανίων Παμμάκαρ, διὸ ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Ιλεως σὺ, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε, τοῖς σοῖς δούλοις εἰς Παμμακάριστε, διδοὺς αὐτοῖς χάριν σαφιλῆ, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, ἐλαύνων νόσους καὶ σκάνδαλα, καὶ χάριτος ἐνθέου ἀξιών ὡς προστάτης, πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἀπέλασον. Θεοτοκίον.

Νοοῦντες σοῦ τὸ ὑπὲρ λόγον μυστήριον, Θεοτόκε Ἀκραντε Θεόνυμφε, τῶν Οὐρανῶν Τάγματα Σεμνή, θάμβει γεγηθότως, συνέχονται ἐκπληττόμενα· διὸ ἡμᾶς Κυρία λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ κολάσεως ῥῦσαι Ἵπέραγνε.

Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Υπερύμνητον Μάκαρ, τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων σὺ ἀνεκήρυξας, λαμπρῶς ἐν τῷ σταδίῳ, Χαράλαμπε θεόφρον, ὃν αἶε καθ' ἱκέτευσ, τῶν ἐνεστώτων κακῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ νόσων.

Νῦν σε Μάρτυς πλουτοῦντες, πρὸς Θεὸν τῶν ἀπάντων πρέσβυθον θερμότατον, καὶ αἶε Παμμάκαρ, ἱκετεύομεν ῥῦσαι τῶν θλίψεων, καὶ δεινῆς μακρίας, τῆς ἐνεστώσεως νόσου τάχος, καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Ιλασμὸν τῶν πταισμάτων, παρεχόμενος πᾶσι τοῖς εὐφημοῦσίν σε, ταῖς λιταῖς σου Μάρτυς, τὴν μακρίαν ἐν τάχει ἀπέλασον, Μάκαρ πάσης νόσου καὶ πάσης βλάβης καὶ κακίας, ἀξιών Οὐρανοῦ λαμπρότητος. Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν τετοκνῖα, Ὑπερύμνητε Κόρη Θεοχαρίτωτε, θαυμαστῶς ἰσχύεις, ὅσα βούλει Ἵπέραγνε Δέσποινα· διὸ πάντας ῥῦσαι, νόσου παντοίας καὶ Γεέννης, καὶ κολάσεως πάσης ἐξάρπασον.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησον ἐκχεῶ.

Αγίως τὴν βιωτὴν διήνυσες, ἱερεὺς διατελῶν Θεοκῆρυξ, εἶτα Σοφῆ μαρτυρίου ἀγῶσιν, εἰς Οὐρανοὺς ἀνελήλυθας ἀρίστε· διὸ λιταῖς σου πρὸς Χριστὸν, πᾶσαν νόσον ἀπέλασον τάχιστα.

Ναὸν σου τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐγνωκότες οἱ Πιστοὶ εὐφημοῦμεν, πάσης ὀργῆς καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, καὶ τοῦ ἀώρου

θανάτου ἀπάλλαξον, λιταῖς σου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν, Παναοίδιμε Μάρτυς Χαράλαμπε.

Νοοῦντες τὴν παρρησίαν Ἁγίε, ἣν πλουτεῖς πρὸς τὸν Χριστὸν Ἀθλοφόρε, πίσει ἀεὶ εὐφημοῦμέν σε Μάκαρ, τὴν λοιμικὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀπέλασον, μανίαν τὴν λυμαντικὴν, ταῖς λιταῖς σου Χαράλαμπε ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Η μόνη τὸν Λυτρωτὴν κηύσασα, σὺ ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε, ὃν ἐκτενωῶς ὑπὲρ πάντων δυσώπει, οἰκτιρηθῆναι τῷ θεῷ ἐλέει σου, τυχεῖν τε τῆς ἐν Οὐρανῷ, ἀπολαύσεως δόξης καὶ χάριτος.

Διχῶζε Ἱερομάρτυς τοὺς πίσει σε εὐφημοῦντας, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου Χαράλαμπε, κινδύνων καὶ ἀσθενείας ἀπάσης.

Δύξα καὶ τῶν Θεοτοκίου

Ἄχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Δ'.

Προστασία τῇ ἱερᾷ σου Θεόπνευστε, ἰκεσία πρὸς τὸν Χριστὸν ἱερώτατε, οἰκτιρήσον ἡμᾶς Χαράλαμπε Σοφὲ, δωρούμενος ἡμῖν τὴν λύσιν τῶν δυσχερῶν ἔνδοξε, ἀποσοβῶν πᾶσαν νόσον καὶ λοιμικὰς ἀσθενείας, ὡς ἀντιλήπτωρ τῶν Πιστῶν, Παναοίδιμε δξύτατος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει. . . .

Στίχος. Περυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν... (Ζῆτει Ἀπριλ 23).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Μὴ ἐγκαταλίπης με, παραπτωμάτων εἰς χάος, Ἀθλητὰ Χαράλαμπε, ἀλλὰ τάχος ἔξελε τῆς πωρώσεως· θλίψις γὰρ ἔνδοξε, καὶ ἀγλὸς τήκει με, τῶν ἀπείρων παραπτώσεων, ὧν με ἀ-

πάλλαξον, τάχος Ἱερεῦ Παναοίδιμε, πρὸς Κύριον προσβέβαις σου, ὡς θερμὸς προστάτης τῶν δούλων σου, δέομαι θεάφρον, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἐξαγαγὼν πάντας Ἁγίε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σῶσον Παμμάρκαρ σοὺς οἰκέτας, περιστάσεως καὶ ζάλης ἐναντίας, ταῖς εὐχαῖς σου Σοφὲ πρὸς Κύριον βοῶντας, εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιον Πάτερ τῶν Ἁγίων, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἀπαλλάττων αὐτοὺς κακώσεως καὶ σάλου, εὐλογητός εἰ κράζοντας ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γένος τὸ βρότειον ἐν πίστει, ἰκετεύει σε δυσώπησον τὸν Κτίστην, ἀπελάσαι ἡμῶν τὴν θραῦσιν ἐκβοῶντων, εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ετεκες Ἄχραντε Μαρία, τὸν ἀχώρητον Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὃν ἀεὶ ὡς Υἱὸν ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, νόσου καὶ πάσης θλίψεως, ἀπάλλαξαι Παναγία.

ὠδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Ικετεύει Χαράλαμπος ὁ θεῖος, σὲ τὸν μόνον τῆς Δόξης Βασιλέα, ἀποσοβῆσαι λοιμικὴν ἀσθένειαν, τῶν ὑμνολογούντων καὶ δοξολογούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο τῶν ὄλων Θεὸς τρισὶ προσώποις προσκυνούμενος, οἰκτείρησον τὸν Κόσμον, τοῦ Χαράλαμπου Σῶτερ ταῖς δεήσεις, δέει σε ὑμνοῦντα καὶ δοξολογοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η Θεότης Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ταῖς λιταῖς Χαράλαμπου πάντας ῥύσαι, τῶν δυσχερῶν καὶ πάσης περιστάσεως, πίσει σε ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψῶντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ μόνη Θεοτόκος, τὸν Παντάνακτα ἀλήτως

ικετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν ῥυσθῆναι περιστάσεων, ἀνυμνολογούντων ὡς Θεὸν τῶν ὅλων, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὦδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ. . .

Ἐξίσταντο οἱ Τύρανοι Ἀθλητὰ, θεωροῦντες τὴν χάριν τὴν ἔνθεον, τὴν ἐπὶ σοί, Μάρτυς ἐνεργοῦσαν ὑπερφυῶς, ἥνικα ἐξηρτήθησαν, ἄνω εἰς ἀέρα, καὶ ὁ τμηθεὶς τὰς χεῖρας ἀοράτως καὶ ξύλον τὸ βλαστῆσαν, ταῦτα θεώμενοι ἐξέστησαν.

Τὴν νόσον τὴν λοιμώδη καὶ μιανὰν, ἀπελαύνων, Χαράλαμπε Ἐνδοξε, ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης δυσχερείας τῶν δυσμενῶν δαιμόνων τε κακώσεως, πονηρῶν ἀνθρώπων καταδρομῆς, καὶ φθόνου καὶ μανίας καὶ τῆς συκοφαντίας, καὶ τῆς κολάσεως, Αἰοῖδιμι.

Τριάδα ὑπερούσιον προσκυνῶν, σὺν Ἀγγέλοις Χαράλαμπε Ἐνδοξε, ταῖς σαῖς λιταῖς, οἰκτεῖρον ἰκέτας σου ἱερῆ, καὶ τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε, πάντων ἀδοκῆτων καὶ συμφορῶν, ἀπάλλαξον θεόφρον, παντοίας τε κακίας, καὶ τῆς Γεέννης Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυρία τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, καὶ ἀπάσης τῆς Κτίσεως Δέσποινα, τῆς ἀπειλῆς, σάλου τε κακίας τῆς μιανῆς, καὶ βασκανίας Ἀχραντε, καὶ ζυλοτυπίας τῆς βδελυρᾶς, ἀπάλλαξον ταχέως τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, καὶ αἰωνίου κατακρίσεως.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἀθλοφόρων κλέος τὸ ἱερὸν, Μάρτυρα Κυρίου, τὸν Χαράλαμπον οἱ Πιστοὶ, ἐλατῆρα ὄντα ἰσχυρὸν πάσης νόσου καὶ παθῶν, μετὰ πόθου ὑμνολογήσωμεν.

Ἄιτημα ὑπάρχει, Θαυματουργέ, τοῦτο σὸν θεόφρον, ἀπελάυνειν τὴν λοιμικὴν, νόσον ἐξ ἀνθρώπων, διὸ αὐτὴν ὀξέως, ἀπέλασον λιταῖς σου, καὶ πᾶσαν κάκωσιν.

Θρόνῳ παριστάμενος τῷ φρικτῷ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ῥύσασθαι κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, καὶ τῆς ἐπιχειμένης ἡμῖν κολάσεως.

Χαράλαμπον πάντες τὸν θαμναστὸν, Ἱερομαρτύρων τὸ ἀ-

γλαῖσμα τὸ φαιδρὸν, πόθῳ εὐφημοῦντες, βοήσωμεν συντόνως, λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, ἡμᾶς οἰκτεῖρησον.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἄεϋτε φιλομάρτυρες εὐλαβῶς, Μνήμην Χαράλαμπου ἀνυμνήσωμεν τοῦ κλεινοῦ, πρὸς αὐτὸν βοῶντες, σοὺς δούλους σκέπε Μάρτυς, λοιμικῆς τε νόσου καὶ πάσης θλίψεως.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπῆριον Ἦχος Α'.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ. . . κτλ.

(Ζῆτει Φεβρουαρίου 10).

ὁ Ἱερεὺς μνημονεῖ.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Δ'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν. . .

Πάντας ἐλεεῖς, Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς σοὶ προσδραμόντας ἐν πίστει, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, Ἀθλητὰ Χαράλαμπε ἀξιόθαύμαστε· διὸ οἰκτεῖρον ἅπαντας καὶ νῦν τοὺς σοὺς δούλους, τάχιιστα ρυόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, θλίψεως καὶ νόσου βαρείας, πάντων δυσχερῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς ἐν Γεέννῃ κατακρίσεως.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΤΥΡΩΝΑ.
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπῆριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΤΟΝ γενναιότατον Χριστοῦ στρατιώτην καὶ εὐσεβῶν Χρι-

στιανῶν τὸν προστάτην, ὕμνολογοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἅγιε Θεόδωρε, ταῖς ἐνθέρμοις λιταῖς σου, δαιμονικοῦ τεχνάσματος καὶ αἰρέσεως πάσης, τοὺς σοὺς οἰκέτας λύτρωσαι, Σεπτέ, καὶ νόσου πάσης ταχέως ἀπάλλαξον.

Δόξ. καὶ νῦν. Θεοτοκίον
Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Ηλ. Δ'. οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

« Θεοῦ σε μέλπω δωρεῶν Ἐπάνυμε. »
Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.
ὠδὴ Α'. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Θεόδωρε Μάρτυς ἐν Οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χαίρων, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαθῶς, καὶ προσκαλουμένους σε κινδύνων, καὶ περιστάσεων καὶ νόσων διάσωσον.

Εἰς ἄθεον δόγμα, Μάρτυς Χριστοῦ, σωτὴρ ἀνεφάνης καὶ ὑπέρμαχος κραταῖος, πᾶσιν εὐσεβέσιν, ἐκ βρωμάτων θεοσυγῶν αὐτοὺς κωλύθεις ῥυσάμενος.

Ὁ στέφος ἀμάραντον ἐκ Θεοῦ, λαβὼν Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ τοῖς Μάρτυσι συσκηῶν, φύλαττε λιταῖς σου τοὺς ἐν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ σὴν Μνήμην γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον πάθη, ὦ Παρθένε, καὶ αἰωνίου χαρᾶς με ἀξίωσον.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἦμους, ὦ Θεόδωρε, νῦν ἐτησίους προσάγω σοι καὶ ἐκ ψυχῆς δέομαί σου, Μάκαρ ἐκ κινδύνων με λύτρωσαι.

Στήριγμα, Θεόδωρε, τῷ σῶ οἰκέτῃ γενήθητι, καὶ τὴν ὀρθὴν καὶ ἁγίαν Πίστιν, ταῖς πρεσβείαις σου κράτυνον.

Ἐχὼ τὴν καρδίαν μου προσηλωμένην, Θεόδωρε, ἐπὶ σοὶ νῦν, τῆς σῆς προστασίας καὶ τῆς σκέπης δεόμενος. Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι, Πάναγνε Μητὴρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτην οὐ πτοῦμαι τὴν κόλασιν.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήλοια Κύριε...

Μυσαρῶν ὡς διέσωσας τῶν τοῦ Παραβάτου βρωμάτων, Ἅγιε, τοὺς Πιστοὺς, οὕτω τοὺς δούλους σου τῆς αἰρετικόντων λώβης φύλαξον.

Ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων πάντας ἀδοκίτων, Μάρτυς Θεόδωρε, διαφύλλατε ἀπήμαντον, τὸν πιστῶς τῇ σκέπῃ σου προστρέχοντα.

Λυτρωτὴς, ὦ Θεόδωρε, ὄντως εὐσεβούντων σὺ ἀναδέδειξαι, διαλύσας διατάγματα Ἰουλιανοῦ, τῇ ἐπινοίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν δίδου μοι, Πάναγνε, καὶ τὴν ζοφερὰν ψυχὴν μου καταύγασον, αἴγλη θεία· σὺ γὰρ ἔτεκες φῶς τὸ ἐνυπόστατον, Παναμώμητε.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Πόθῳ καὶ χαρᾷ ὕμνωδίας σοι προσάγοντας, ἐκ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πονηροῦ, ἀβλαβεῖς τηρεῖσθαι δεόμεθα, Θεόδωρε.

Ὡς τις ἀριστεὺς τὰς πλεκτάνας κατεσύντριψας τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς, Μάρτυς Θεόδωρε πανσόφως σὺ διέσωσας.

Ἄεου τοῦ Θεοῦ, ὦ Θεόδωρε Πανεύφημε, ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ χαλεπῶν νόσων ῥυσθῆναι, καὶ αἰρέσεων τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντον Ἀμῶν, συλλαβοῦσα, Παναμώμητε, αἶροντα βροτῶν ἀμαρτήματα, λύσιν δυσώπει αὐτῶν δοῦναί μοι τῷ δούλῳ σου.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς μάταιον καὶ σαθρὸν τοῦ Ἀποστόλου τὸ πρόσταγμα, Θεόδωρε θαυμναστὴ, ποτὲ σὺ κατήσχυνας, οὕτω νῦν ματαιώσον δρακοντείους δόλους, καὶ ἡμᾶς ἀτρώτους φύλαξον.

Ῥωσθεὶς δυνάμει Θεοῦ, τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, Θεόδωρε

πεφυκώς, τὴν πλάνην ἐμείωσας· καὶ νῦν ἰκέτεύω σε τῶν παθῶν εἰκόνας τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Ενθέω καὶ εὐσεβεὶ ζήλω ὡς πάλαι διέσωσας τοὺς Ὀθοδόξους Σοφῆ, βουλῆς τοῦ ἀλάστορος οὕτω διαφύλαξον ἡμᾶς ἀσπεύτους ἐν τῇ Πίστει σου δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Φωτὸς νεφέλη σὺ εἶ, καὶ τοῦ Θεοῦ θρόνος ἔνδοξος, Παρθενομῆτορ Ἀγνή· ψυχῆς οὖν τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς νῦν φώτισον, καὶ παθῶν ἀγλῶς τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Διάσωσον ἐρεσχελείας ἀπάσης ἐχθρῶν ἐχθίστων, Θεόδωρε Ἀθλητῆ, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, ὡς ἐτοιμοςβοηθὸς Ὀρθοδόξων.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἱερὺς μνημονεῖ. Ἐἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β΄.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἀκαταίσχυντε, καὶ μεσίτα τῶν δεομένων ἐτοιμότατε, μὴ παρίδης ἡμῶν τῶν δεομένων σου τάς οἰκτρὰς φωνὰς, ἀλλὰ πρόφρασον ὡς συμπάθης, καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς, τῶν Μαρτύρων μέγιστε Θεόδωρε, πάσης κακουχίας καὶ περιστάσεως, καὶ σῶσον ἡμᾶς ταῖς ἐνθέρμοις σου πρὸς τὸν Κύριον δεήσασι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ΄.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. . .

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λοκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκαστοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. . . κτλ (Ζήτηε Ἀπριλίου 23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνος, ἡ παναγία σου Μνήμη, Θεόδωρε ἔνδοξε, ἐφέστηκε σήμερον, ἡμῖν ἅπασι· Σὺ γὰρ θαυμάσιε, τὸν λαὸν ἄχραντον τοῦ Κυρίου ποτὲ ἐσωσας, ἐν ἐνὶ θαύματι, κωλύ-

βοις κορέσας, Πανάγιε· καὶ νῦν σὲ ἰκετεύομεν, ῥῦσαι φιλευσπλάγχχως ἐκ θλίψεως, καὶ λύμης παντοίας, αἰρέσεως καὶ πάσης ἀπειλῆς, ἐχθρῶν ἀπίστων, πρεσβείαις σου ἐνθέοις τοὺς δούλους σου.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ω Θεόδωρε Μάρτυς, σὲ συλλήπτορα ἔχων τῆς σωτηρίας μου, καὶ πίστεως τῆς θείας προστάτην, καὶ ζωῆς μου ἀκαταίσχυντον φύλακα, οὐ πτοοῦμί ποτε δαιμόνων ἐπιπρείας.

Νηστεῖαν τὴν ἀγίαν, ὡς ἐτήρησας πάλαι, Μάρτυς, ἀμόλυτον, καὶ νῦν οὕτω σοὺς δούλους, αὐτὴν ταύτην λιταῖς σου, διανύσαι ἀξίωσον, περιχαρῶς καὶ ἀγνῶς, Θεόδωρε Παμμάκαρ.

Επινοία ἐνθέω ὡς διέλυσας, Μάκαρ Τυράννου σόφισμα, καὶ νῦν ἐθῶ πρεσβείαις ταῖς σαῖς τῆς ἐπινοίας τοῦ ἐχθροῦ περισώζεσθαι, παρακαλοῦμεν θερμῶς, οἱ δούλοι σου Τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστροῦ σου προήλθε, σαρκωθεὶς ὁ τῶν ὄλων, Παρθένε, Κύριος· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ῥυσθῆναί με πταισμάτων, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ τῶν εὐσεβῶν πέφυκας ἡ προστάτις.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα.

Παρκνομήσαντα Ἀποστάτην ὡς πάλαι, σὺ κατήσχυνας σοφῆ ἐπινοίᾳ, καὶ ἡμᾶς ἀσέμνων φύλαξον μισμάτων.

Ως νουεχῆς, ὦ Θεόδωρε Μάρτυς, σὺ κατέβαλες δεινὸν Ἀποστάτην, καὶ τοὺς Ὀθοδόξους σοφία σου ἐρρύσω.

Νόμῳ τῷ θείῳ πεφραγμένος, θεόφρον, ἀνομιώτατον διήλεγξας νόμον, φυλάξας ἐκ τούτου τοὺς εὐσεβεῖς ἀπρώτους.

Θεοτοκίον.

Ινα ὑμῶ σε μετὰ πόθου, Παρθένε, νοητῆς αἰχμαλωσίας με ῥῦσαι, λύτρον ἀντιδοῦσα τὸ Πάθος τοῦ σοῦ Τόκου.

ὠδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Υμῶν σε ἐκ καρδίας, Θεόδωρε Μάρτυς, δώρων τῶν θείων

ἐμὲ καταπλούτισον, ὡς δώρου θεοῦ φερώνυμος, Πανακῆρατε.

Μαρτυρικῇ τῇ αἰγλῇ, Θεόδωρε Μάκαρ, καταλαμπόμενος, πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, φωτὶ ἀύλῳ πρεσβείαις σου καταλάμπρυνον.

Εκ τοῦ πυρός, ὦ Μάρτυς, σθένει ὡς ἐρρώσθης τῷ θεικῷ, παρνόμου οὕτως ἡμᾶς βουλῆς, τῶν τυραννούντων, Θεόδωρε, σὺ διάσωσον Θεοτοκίον.

Μαρία Θεὸν Λόγον ὃν ἔτεκες δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ καὶ πόθῳ τιμώντων σε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Τὸ, ἄξιον ἴστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνῆρια.

Τῶν χαμνόντων πέφυκας ἰατρός, αἰγμακλώτων ῥύστης καὶ μεσίτης ἀμαρτωλῶν, εὐσεβῶν προστάτης, παράκλησις πενήθουντων, καὶ κεραυνὸς Τυράννων, σοφὲ Θεόδωρε.

Ἵπὸ Θεοδώρου Ἀριστοκλέους.

Τὸν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μισαρῶν, τῶν τοῦ Παραβάτου λυτρωσάμενον τοὺς Πιστοὺς, καὶ θρέψαντα τούτους τροφῇ τῇ τῶν κωλύδων, Θεόδωρον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Σήμερον μετέστρεψεν εἰς χαρὰν Πιστῶν τὰς καρδίας, τε θλιμμένας πάλαι δεινῶς, καὶ τὴν παραβάτου κατέστρεψεν ἀπάτην, Θεόδωρος ὁ Μάρτυς ὃν εὐφημήσωμεν.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Β'.

Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα. . . κτλ.
(Ζήτηι Σαββάτῳ πρώτῳ τῶν Νηστειῶν ἢ Φεβρουαρίου 17)

Ὁ Ἴερεις ὡς ἔθος μνημονεύει.

Ἐἰς τὴν Ἀπόδυσιν ψάλλομεν τὸ παρὰ Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Πάντων εὐσεβῶν σὺ ἀληθῶς, ἔνθερμος προστάτης ἐδείχθης, Μάρτυς Θεόδωρε· πάντες οὖν προσάγομεν σοὶ χαριστήρια, καὶ

σωτῆρα γινώσκοντες, ἐν πίστει βοῶμεν, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν, πάσης ἀπειλῆς, πάσης λύπης, καὶ αἰρετικῶν τυραννίας, τοὺς πιστῶς γεραίροντας τὴν Μνήμην σου.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ Εἰς τὸν Τιμίον Σταυρόν.

ὑπο Νικηφοροῦ Ἱερομοναχοῦ τοῦ Κρητοῦ.

Διορθώσεις

ὑπο τοῦ ἀργυροῦπολεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ζωφόρῳ νῦν Σταυρῷ προσπελάσωμεν οἱ μακρυνθέντες τοῖς κακοῖς καὶ προσψύσωμεν, ἐν ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδία πιστῶς, πρόφθασον, βοήθησον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, φάνηθι λυτρούμενος ἐκ παντοίων κινδύνων· μὴ ἐποφθῶμεν ἀπρακτα ζητεῖν, τὴν σὴν γὰρ σκέπη βεβαίαν ἐλπίζομεν.

Οὐ δυνησόμεθα Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυμάσια ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ παρεῖχες τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἴασιν τῶν τοῦ σώματος νόσων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν ἂν ἐδίδου; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ· σὺ γὰρ σκέπεις πάντας θνητοὺς ἐκ παντοίων κακῶν.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν,

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Στίχος. Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

Σταυρὲ σκήπτρον ἅγιον καὶ σεπτὸν, τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ προσκυνοῦντας τὴν ἱερὰν σκέπην σου ἀπὸ βλάβης καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Σταυρὲ σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας καταξίωσον ἕσαι, τῷ Κτίστῃ Θεῷ καθυπακούειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλεύεσθαι ποιήσον.

Σταυρὲ ἡ βοήθεια τῶν πιστῶν, δίδου βοήθειάν τοῖς ὑμνοῦσι τὸ ἱερὸν κράτος σου, καὶ αἶρειν τὰ βραβεῖα, κατὰ πλῶν ψυχοφθόρων ἐνίσχυσον. Θεοδοκίον.

Σταυρὸν καθορῶσα Ἄγνη ἀμνάς, τοῦ ἀγνώστου τεχθέντος ἐξ αὐτῆς, οὗτος νῦν ἐστὶ, Πιστῶν σωτηρία ἀνεβόα, καὶ κραταῖα προστασία καὶ στήριγμα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ο Σταυρὸς τοῦ Δεσπότου, χαῖρε νεκρῶν ἔγερσις, χαῖρε ἀσθενούντων ἡ ρῶσις, χαῖρε ἀντίληψις· τοὺς προσκυνοῦντάς σε φύλαττε φρούρει καὶ σκέπε, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, χαῖρε Πιστῶν καύχημα, χαῖρε κραταῖα προστασία, χαῖρε παράκλησις· τοὺς προσκυνοῦντάς σε ἐκ περιστάσεως ῥῦσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως καὶ πάσης θλίψεως.

Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, χαῖρε στεφάνον ἔρρεισμα, χαῖρε τῶν ὑμνοῦντων σε φύλαξ, χαῖρε προπύργιον· τοὺς προσκυνοῦντάς σε ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, ῥῦσαι καὶ διάσωσον θείᾳ δυνάμει σου. Θεοδοκίον.

Ο Σταυρὸς τοῦ Υἱοῦ σου, παρθενικὸν καύχημα, πᾶσι σου τὸν Τόκον ὑμνοῦσι δυνάμεις πέφυκεν, οὗ ἡ προσκύνησις καὶ τὸ πρὸς σὲ καταφεύγειν, πάθη θεραπεύουσι ψυχῆς καὶ σώματος.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ο Σταυρὸς ὁ Πανάγιος, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσιν αὐτὸν τὴν ἴασιν καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, ἐμφανῶς ὁράται χαριζόμενος.

Τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, ῥοῦν τὸν θολερώτατον ἀποξήρανον, ὁ βραστάσας τὸν ξηράναντα ἀθείας ὕλην, Σταυρὲ Τίμιε.

Ἀμαρτίας συμπέφυρμα, καὶ ἐκ τούτων ἦλθον εἰς ἀλλεπάλληλον ἀβρωστίαν· ὅθεν κράζωσι, ἄμω τὰς Ἰάσεις, Σταυρὲ δώρησαι. Θεοδοκίον

Οι Σταυρὸν καὶ τὴν Ἄχραντον, ἔχοντες ἐλπίδα οὐκ αἰσχυνθήσονται· ἡ πρεσβεία γὰρ καὶ δυνάμεις, τῆς Μητρὸς καὶ σκήπτρου σφόδρα δύνανται.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Γλύκανον ἡμῶν τὴν πικρίαν τῶν θλίψεων, Σταυρὲ Κυρίου, ὁ πάλαι τῆς μεβρᾶς πικρῶν ὑδάτων, τὴν πικρίαν Ἰασάμενος.

Σκέπασον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου πανάγιε Σταυρὲ Κυρίου, ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Πατρὸς Ἰσχύς ἐπήρθη, τὸ σὸν κράτος ἐνίσχυσα.

Κούφισον ἡμῶν ἅπαν ἄλγος τε καὶ κάκωσιν καὶ σκυθρωπότητα ἐκ τῶν καρδιῶν, Σταυρὲ Κυρίου· δέδοται σοὶ γὰρ τὸ δύνασθαι. Θεοδοκίον.

Εχομεν Πιστοὶ προστασίαν πρὸς τὸν Κύριον, τὴν Παναγίαν Παρθένον καὶ τὸν Σταυρὸν, ὧν καταπλήττει καὶ τοὺς δαίμονας ἡ δυνάμεις.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὸ ὄπλον τῶν βασιλέων ὑμῶν σε, τὴν σολὴν τῶν Ἰερέων ὑψῶ σε, Χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, ὑμολογῶ σε Σταυρὲ Παμμακάριστε, τὸ καύχημα κάμου τοῦ σοῦ, ὃν σε ὄπλον ὡς μέγα ἀμπέχομαι.

Σὲ σκέπην Χριστιανοὶ γινώσκομεν, καὶ καυχόμεθα ἐν σοὶ εὐλὸν θεῖον εἰς πάντα γὰρ σὲ εὐρίσκομεν κράτος, καὶ παντελεῆ σωτηρίαν καὶ σύμμαχον, τὴν χάριν ὅθεν καὶ ἡμῖν, τοῖς ὑμνοῦσί σε πόθω κατάπεμψον.

Ο Κύριος ισχυρόν ἡμῖν τεῖχος, καὶ προστάτην καὶ φρουρόν σε παρέσχε, καὶ γὰρ ἐν σοί, ἐναντίον δυνάμεις, ἐξηφανίσθησαν σθένει τοῦ κράτους σου. Ὡς ἔχεις οὖν πᾶσαν ἰσχύν, ἀσθενοῦντας ἡμᾶς ἰσχύν ἐνδύσον. Θεοτοκίον.

Σωτήρας μου ἐπιγράφομαι πόθῳ, τοὺς τὸν Κτίστην μου σαρκοὶ δεξαμένους, τὴν μὲν Ἀγνὴν, ὡς ζωὴν ἀφαρτοῦσαν τὸν δὲ Σταυρόν ὡς νεκρῶν ζωοπάροχον. Νεκρώσει οὖν ζωοποιῶ ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Κόρη ζωώσατε.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποιμήνην σου ἀπὸ βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώσκομεν τὴν σκέπην σου, σωτηρίαν καὶ κράτος.

Επίσκεψε τῇ σῇ δυνάμει τοὺς πιστεῖ σὲ προσκυνοῦντας, Τιμίε Σταυρὲ ἐξ ἐχθρῶν παντοίας κακώσεως, καὶ διώξον τὰς αὐτῶν περιστάσεις.

Ὁ ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β΄.

Τὸ ξύλον τῆς ζωῆς καὶ δύνῃμις ὑπέροπλος, ἔλπις τῶν Πιστῶν καὶ σκέπη καὶ κραταίωμα, ἐκ ψυχῆς βοῶμένη σοι, Σταυρὲ Κυρίου φύλαξ φάνηθι, καὶ ἐκ σκανδάλων τῶν τοῦ πονηροῦ, προφθάσας ῥῦσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Πρακείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἵψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν. . .

Στίχος. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν. . . κτλ.

(Ζῆτει Κυριακῇ πρὸ τῆς Ἵψώσεως).

Δόξα. Τῇ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει ἐλεῆμον, ἐξάλλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἀγγέλων γηθόμεναι· σήμερον ὀρώμενος θεῖω νεύματι, δικαιοῖς ἅπαντας τοὺς πλοπῆ βρώσεως ἀπωσθέντας καὶ εἰς θάνατον καθυποκίψαντας· ὅθεν σε καρδία καὶ χεῖλεσι πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἁγιασμόν ἀρῶμεθα· ὑμνεῖτε βοῶντες Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσωμεν θεῖον ὑποπόδιον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τεθανάτωται πάλαι τῆς κρεμασθείσης ζωῆς, θανάτῳ ζωηφόρῳ, Σταυρὲ ἐν σοὶ, διό σε ἱκετεύω κραυγάζων σοι, τῶν θανατούντων παθῶν, ῥῦσαι με νῦν καὶ σῶσον.

Τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ὁ Σωτὴρ ἠδουλήθη ἐναπεργάσασθαι ἐν ξύλῳ ζωηφόρῳ, διδούς τοῖς σωζομένοις μελωδεῖν τὰ σωτήρια· χαῖρε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Πιστῶν ἀπάντων σῶστα.

Τοῦ ξύλου τῆς κατάρτας, οἱ τρυφήσαντες εὔρον τὰς ἀφασίμευς ἐν σοὶ, ἐκτάσει εὐλογίας χειρῶν τῶν τοῦ Δεσπότου, διὸ πάντες σοὶ κράζομεν· τὴν εὐλογίαν Σταυρὲ δίδου τοῖς σὲ τιμῶσι. Θεοτοκίον.

Καυχῶμαι τὴν δυάδα, προβαλλόμενος πρέσβεις πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστὸν, Μητέρα καὶ τὸ σκῆπτρον· ἰσχύει γὰρ ἡ Μητήρ, καὶ τὸ σκῆπτρον κρατύνει με, χαῖρε τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, χαῖρε ἡ Μητήρ τούτου.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσκυνοῦτάς σε, ὦ Σταυρὲ διατῆρει, πειρασμῶν καὶ κινδύνων ἀτρώτους· ἔχεις γὰρ σὴν σκέπην φρουροῦσαν Πιστοὺς πάντας.

Τὰς ἀρρώστιας τὰς τῆς σαρκὸς ἰατρούεις, καὶ σπιλάδας ψυχῶν ἐκκαθαίρεις. Ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, Σταυρόν τὸν τοῦ Κυρίου.

Τοὺς τῷ σημείῳ σου ἑαυτοὺς σημειοῦντας, τῶν παγίδων λύτρωσαι τοῦ σκότους, Σταυρὲ τοῦ Κυρίου τοῦ διὰ τοῦ σοῦ σημείου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν τὴν Μητέρα, καὶ Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐν πίστει, πάντες προσκυνούμεν, ὡσπερ κοινούς προστάτας.

Ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκου. . .

Ἦν φέρω σοι ἐκ πόθου δέησιν Κυρίου δέξι Σταυρὲ, καὶ τὴν χάριν παράσχου πιστῶς, σὲ προσκυνοῦντι ἐν πίστει καὶ μεγαλύνοντι.

Σημεῖον νικηφόρον πάντες οἶδασί σε, οἱ διὰ σοῦ βραβεῖα καὶ νίκας αὐτῶν, σὺν εὐλαβείᾳ λαβόντες, καὶ μεγαλύνουσι.

Τὸ χαῖρε τοῦτο τέλος τοῦ μικροῦ μου ὕμνου, τοῦ διὰ σοῦ νικηφόρου ὀφθέντος Σταυρὲ, δέξε Χριστέ μου τὸ χαῖρε, καὶ δίδου μοι τὰ χαρμόσυνα.

Θεοτοκίον.

Οὐ θέλω σιωπῆσαι τὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸν Σταυρὸν μὴ κηρύττειν, ὅς σκέπει πιστούς· οὐ σιωπῶ, ἀλλὰ λέγω, εἰ καὶ ἐσίγησα.

Ἀξιὸν ἐστίν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνέριον.

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον τοῦ Χριστοῦ, σήμερον ἐκ πόθου προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, καὶ ἐν κατανύξει βοήσωμεν συμφώνως Σταυρὲ ζωῆς τὸ ξύλον Πιστοῦς στερέωσον.

Ἦντες προσκυνούμεν πανευλαβῶς, καὶ φόβῳ καὶ πόθῳ, σὺν ἀγάπῃ τε καὶ χαρᾷ, τιμῶντες ὑμνοῦμεν τὸ πανάγιον ξύλον, χεῖλεσιν ἀναξίοις κατασπαζόμενοι.

Σκηπτρον ἀγιώτατον τοῦ Χριστοῦ, ζωηφόρον ξύλον, ἱερέων ἢ καλλονῆ, Βασιλέων νίκος, στήριγμα ὀρθοδόξων, πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας, Σταυρὲ διάσωσον.

Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τὸν Σταυρὸν τὸν ζωοποιὸν τὸν ἀγιασθέντα Αἵμκτι τῷ πανσέπτῳ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὄν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπὲρ τὴν ψῆμνον τῶν θαλασσῶν, ὑπὲρ ἀριθμὸν τε τῶν ἀστέρων τοῦ Οὐρανοῦ, μόνος ἀμαρτήσας καὶ μόνος κατεκρίθην, ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου σύ με διάσωσον.

Τριστόμιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Σῶσον Κύριε τὸν Λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρον. κτλ

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν δὲ τῷ τέλει ψάλλεται τὸ παρόν, Ἦχος Β'. ὑπὸ τοῦ Ἀργ. Σερ.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεύρῳν.

Λάμπων φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν· ἔργον γὰρ ἐσμὲν τῶν χειρῶν σου πάντες, Χρ σὲ Βασιλεῦ· νίκη δὲ σεφάνωσον τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πιστῶς κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων τε καὶ ὁρατῶν ἄμα, τεῖχος καὶ ὄχι ρωμα, ἰσχὺν καὶ ἄσυλον, ὄλθον τὸν Σταυρὸν σου πλουτοῦντα, Σῶτερ, ὁ τὴν ἀφθορον μήτραν, ὑποδείς ἀβρόχως τῆς Θεόπαιδος.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τό, Κύριε εισάκουσον. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

Τὸν γενναϊότατον Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ Ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ἱατρὸν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ᾧ διὰ πάντας τιμῆσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· λύτρωσαι πρεσβεαῖς σου τῆς πικρῆς ἀνάγκης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργετήν ὑμνῶμεν Γεώργιε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύτας.

Γεώργιε Μάκαρ ἀγωνισθεὶς τὸν θεῖον ἀγῶνα, ἠξιώθης ἐπι-
τυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου εὐφροσύνης, ὑπὲρ σῶν δούλων πρεσβεύων
πρὸς Κύριον.

Ενίκησας δόγμα Τυραννικόν, ἐνθέοις ἀγῶσιν· ἀλλὰ δέομαι,
Ἀθλητὰ, ταῖς σαῖς μεσιταῖς οἰκτειρόν με, ὑπὸ τῶν νόσων νι-
κώμενον πάντοτε.

Ναὸς χρηματίσας τοῦ Πανουργοῦ, τοὺς τῆ σῆ Εἰκόνη προ-
πελάζοντας εὐλαδῶς, Γεώργιε Μάκαρ ταῖς εὐχαῖς σου, κητοι-
κητήρια δεῖξον τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ, Παρθένε ἀσπιλε τῆς ἐμῆς ψυχῆς ταλαιπώρου, ἡ ἰσχύς
τε καὶ ἡ ἐλπίς· τῆς δ' ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἶ τὸ φῶς
τὸ ἀνέσπερον, Πάναγιε.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰλεων δεήσῃς ταῖς εὐπροσδέκτοις σου ποιήσον τὸν Ἀνθρω-
πὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀθλοφόρε Γεώργιε.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν τοῖς σοῖς οἰκέταις ἐν θλίψεσιν οὗσι δει-
ναῖς, καὶ παντοῖαις νόσοις, ταῖς λιταῖς σου Γεώργιε.

Ενθεος γενόμενος καὶ φωτισμοῦ παντὸς ἔμπλεως, πάντων
ἡμῶν τὰς ψυχὰς αὐγάξεις, ταῖς εὐχαῖς σου Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ἐξωτέρου σκότους με, πυριφλεγῶς πικροῦ σκώληκος, ρῦσαι
Ἀγνή, λιταῖς Μητρικαῖς σου, καὶ παντοίας κολάσεως.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήνοσα Κύριε. . . .

Ἀσθενεῖαις ὁ δειλαιὸς καὶ κινδύνους πλείστοις ἀεὶ συνέχο-
μαι, ὦ Γεώργιε, βοήθει μοι, τῷ κατεγνωσμένῳ ἱκετεύω σε.

Δεσμευθεὶς διὰ Κύριον, πᾶσαν τοῦ Βελίαρ κακίαν ἔλυσας, ἐξ
ἧς ἅπαντας περισώζει, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, Γεώργιε.

Νοσημάτων καὶ θλίψεων καὶ παντοίας βλάβης ἡμᾶς ἀπάλ-
λαξον, ὦ Γεώργιε Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱκεσίαις
σου Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δός μοι, Πανάχραντε, καὶ ἐκ χαλεπῶν κινδύνων διά-
σωσον, καὶ παθῶν κοπρίας ἐγείρον, σὸν ἀχρεῖον δούλον, ταῖς
πρεσβεῖαις σου.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . . .

Φῶς τὸ νοητὸν τῆ καρδία σου δεξάμενος, τὴν τῆς ψυχῆς ἡ-
μῶν ζοφότητα, φωτὶ τῷ θεῷ, Γεώργιε, καταλάμπρυνον.

Σὺ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς χάριτος, Γεώργιε, καταυγαζόμε-
νος φώτισον, ψυχὰς σῶν δούλων, σκοτισθείσας παραπτώμασι.

Πᾶθη χαλεπὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, Γεώργιε, ταῖς πρὸς τὸν
Πλάστην σου δεήσῃς, παρακαλοῦμεν ἰάτρευσον καὶ ἐξάλειψον.
Θεοτοκίον.

Ἀχράντε ἡμᾶς ἀπογνωσεως ἐξάγαγε βυθοῦ, καὶ πρὸς ὄρμον
τῆς ἀληθοῦς, τοὺς σοὺς οἰκέτας, μετανοίας καθοδήγησον.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὰς καταγίδας, Γεώργιε, κινδύνους
τε χαλεποὺς καὶ νόσους κατὰπαυσον τῶν πίστει τιμῶντων σε,
ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην παναγίαις ἱκεσίαις σου.

Μεγάλους ἐπὶ τῆς γῆς ἀνύσας ἄθλους, Γεώργιε, μεγάλων
ἡμᾶς κακῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἀπολύτρωσαι,
πρὸς Θεὸν πρεσβεῖαις, ἵνα πόθῳ σε γεραίρωμεν.

Γεώργιε Ἀθλητὰ, τῆ σῆ πρεσβεῖα διάσωσον, ἐκ πειρασμῶν
χαλεπῶν, καὶ πάσης Αἰρέσεως, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς
τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου. Θεοτοκίον

Φωτὶ σου αὐγάσον νοῦν, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀγίασον, τὸν

ἐν Ἁγίοις Θεὸν ἐπαναπαυόμενον, ἀόρητως κηύσασα, Παναγία Κόρη, εὐπροσδέχτοίς ἰκεσίαις σου.

Διάσωζε ἐκ πάσης νόσου, Γεώργιε Μάκαρ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις προσβείαις σου, τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι.

Καὶ Θεοτοκίον " Ἀχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτην σε θερμὸν καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον. πλουτοῦντες αἶψὲς οἱ σοὶ προσπελάζοντες, γοερῶς ἐκβαύμεν σοι. Πανσέβαστε Γεώργιε, πρόφθασον, καὶ ἐκ παθῶν ἡμῶν καὶ θλῖψεων ἀπάλλαξον, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Σωτῆρα προσβείαις σου.

Καὶ εὐδὲς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. . .

Στίχος. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάσῃσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. . . κτλ

(Ζήτηι Ἀπριλίου 23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ πρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Ὅλην ἀποθέμενος βιωτικὴν τυραννίδα, ὀπίσω σου ἔδραμεν ὁ σεπτὸς Γεώργιος, Θεὸς Ἄναρχε, καὶ τερπνὰ ἅπαντα καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰσθὸν ἀράχνης ἔλυσε, διὸ καὶ ἔτυχε τῆς σῆς Βασιλείας, Ἀόρατε· αὐτοῦ οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμὸν, Οἶκτιρμον παράσχου μοι τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου, Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κοσμικῶν με σκανδάλων, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως, Γεώργιε εὐχαῖς σου, διάσωζε καὶ δίδου ἀναμέλπειν ἐκάστοτε· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ραθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῆς ἀμαρτίας, ταῖς ἰκεσίαις σου, Γεώργιέ με σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου· ὅπως τιμῶ σε πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲ μὲν παρίδης ἀλλ' οἰκτεῖρον εὐχαῖς σου, καὶ διάσωσον ψάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Εν τῷ βίῳ τὸν χρόνον ἀμελεία, Παρθένε ἐκδαπανήσας πολλῇ, προσπίπτω καὶ βοῶ σοι, διέγειρόν με σῶσον, τῷ Ἰῶ σου κραυγάζοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὦ Γεώργιε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον προσβείαις.

Στήριξον πάντας, ὦ Γεώργιε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θεῖᾳ ἀγάπῃ, καὶ ῥῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελιάρ.

Τῇ υπερμάχῳ ἀντιλήψει σου, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσων καὶ δεινῶν εὐχαῖς σου, ταχέως λυτρωθῆναι.

Θεοτοκίον.

Ἰασαί, Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τρηχομένους νόσοις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσοῦντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις, πρὸς σωτήριαν κατέστης ὑπέρμαχος, τῶν Ἀθλητῶν ἢ ἀκρότης, Μάρτυς Γεώργιε.

Συνήφθης ταῖς χορείαις πάντων τῶν Μαρτύρων, σὺν οἷς δυσώπει Θεὸν, ὦ Γεώργιε, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων δεινῶν τοὺς δούλους σου.

Ὡς φύλαξ Ὀρθοδόξων καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν Μαρτύρων

τὸ κλέος, Γεώργιε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα θερμῶς ἰκέτευε.
Θεοτοκίον.

Μαρία, ἐκτακείσαν τὴν οἰκτρὰν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, καταδρόσισον, τοῦ σοῦ ἑλέους ρανισί, καὶ σῶσον Πάναγνε.

Το, ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Κατεύνασον τὸν πάραχον, ἄθλητᾶ, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δαιμόνων τὰς προσβολὰς, ἀπέλασον πάσας, ἀπὸ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, θεεῖ Γεώργιε.

Πόθῳ ἐορτάσωμεν ἀδελφοί, τὴν φωσφόρον Μνήμην, Γεωργίου τοῦ ἄθλητοῦ, καὶ στέψωμεν τοῦτον τοῦ ἔαρος τοῖς ἴοις, ἵνα ἀξιοθῶμεν τῆς θείας χάριτος.

Ανάκτων ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, πλεόντων σωτῆρα, ἀσθενούντων τε ἰατρὸν, αἰχμαλώτων ῥύστην, καὶ ὄρφανῶν προστάτην, κεκτήμεθά σε πάντες, Μάρτυς Γεώργιε.

Λῦσον, ὦ Γεώργιε ἄθλητᾶ, νέφος ἀμαρτίας, καὶ τὰς νόσους τὰς φοβερὰς, διώξον ἐν τάχει, ἀπὸ τῶν προσκυνοῦντων τὴν θεῖαν σου εἰκόνα, καὶ ἀνυμνούντων σε.

Καὶ Θεοτοκίον. **Ψ**άλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ᾠδὴν.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ως τῶν αἰχμαλώτων ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστής. . . κτλ.

(Ζήτει Ἀπριλίου 23).
εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. . .

Πάντας τοὺς τελοῦντάς σου πιστῶς τὴν ἀξιοθαύμασον Μνήμην, Μάρτυς Γεώργιε, πάσης περιεπάσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου, νοσημάτων καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνων, σὲ καθικετεύομεν, καὶ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ· ὅπως σε φαίδρῶς ἀνυμνώμεν, ὡς κοινὸν ἡμῶν εὐεργέτην, καὶ τῶν ἄθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝ

ΑΡΓΥΡΗΝ.

Ἦς τὸ ἱερὸν λείψνον κεῖται εἰς Χάσκιον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλόγητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν σωφροσύνην ἐκ Θεοῦ κοσμηθείσαν, καὶ ὑπομείνασαν βασάνους ἀπείρους, καὶ μεταστᾶσαν ἀπὸ γῆς πρὸς ἀληκτονζωὴν, πάντες ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, Ἀργυρῆ Πανθαύμαστε, ἰεσῖαις σου θείαις, νόσων κινδύνων ῥῦσαι καὶ φθορὰς τοὺς προσκυνοῦντας πιστῶς τὰ σὰ Λείψνα.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῆ Θεοτόκῳ. . . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις
ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑμνὸν διαδούσας.

Νεκρᾶ τῆ ψυχῆ μου οὔση, Σεμνῆ Ἀργυρῆ, λιταῖς σου, ζῶν δώρησαι καὶ χαρὰς μέτεχον γενέσθαι αἰωνίου, τὸν σὸν οἰκέτην ἀξίωσον Πάνσεπτε.

Ισχύϊ ῥωσθεῖσα τοῦ ἰσχυροῦ Θεοῦ, τὸν ἐχθρόν σου σὺ κατέστρεψας, Ἀργυρῆ· καμὲ οὖν ἐνίσχυσον, εὐχαῖς σου, καταβαλεῖν ἐχθρόν τὸν παμπόνηρον.

Υπέμεινας, Μάρτυς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ δεινὰς βασάνους δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ· καμὲ οὖν εὐχαῖς σου διαμείναι ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου ἀξίωσον.
Θεοτοκίον.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ, Παρθένε, τῆς ἰλῦος

με τῶν παθῶν, καθάρισον τάχος· σὺ γὰρ μόνη τὸ καθαρὸν εἶ ἀ-
γνείας κειμήλιον.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Θαυμαστὴ καρτερίᾳ τὸν τυραννοῦντά σε ἤσχυνας, Ἀργυρῆ
θεόφρον, Πίστει τῇ θεῖᾳ ὄντως ὑπέικουσα· ὅθεν δοῦμέν σοι, ἡ-
μᾶς πυρὸς αἰωνίου καὶ αἰσχίσιων πράξεων λιταῖς σου λύτρωσαι.

Σὴν ἀντίληψιν, Μάρτυς, καὶ προσασίαν τὴν ἄμαχον, ἐκζη-
τῶν θερμῶς ὁ ταπεινὸς ἀνακράζω σοι· ρῦσαι πρεσβεΐαις σου τῆς
ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων με ἐξάρπασον.

Ἀργυρῆ τὰς βασάνους, διὰ τὸν Πλάστην ὑπήνεγκας, καὶ πο-
λυχρονίως τὸ δεινὸν δεσμοκτήριον. Ὅθεν δυσώπησον καμῆ βα-
σάνων Γεέννης, καὶ πυρὸς ρυσθῆναί με τῆς κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγγχίας, Παρθένε, πρὸς Οὐρανοὺς φέρουσα, πύλη σὺ
ὑπάρχεις, τοὺς σὲ πιστῶς δοξάζοντας· ἀνοίξον δέομαι τῆς με-
τανοίας μοι πύλας καὶ πρὸς τὴν Οὐράνιον Νύσσαν ὁδήγησον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Κυβερνήτειρα, Πάνσεμνε Ἀργυρῆ, γενοῦ τῶ οἰκέτῃ σου, καὶ
πρὸς ὄρμον τὸν σωτήριον τὴν ψυχὴν μου ἴθυνον ταῖς πρεσβεΐ-
αις σου.

Καταξίωσον πράττειν με, Ἀργυρῆ, ἀκόπως τὰ ἔνθεα τοῦ
Σωτήρός μου βουλήματα, ἵνα σὲ γεραίρω ὡς προστάτιδα.

Τὴν πεινῶσαν καρδίαν μου, ἔργοις ἐναρέτοις, Πανεύφημε,
τὸν Σωτῆρα καθικέτευσέ, θείοις διαθρέψασθαι χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι μόνη Πανάχραντε, πάσης ἀμαρτίας καὶ περιστάσεως
τὸν ὑμνοῦντά σε, καὶ λύτρωσαι τῆς ἀναμενούσης με κολάσεως.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Σῶσόν με, Σεμνή, καὶ ψυχὴν μου ταῖς πρεσβεΐαις σου, θείαις

ἐπομβρίαις, τὴν ἐν πυρὶ τῶν ἡδονῶν τακεῖσαν ὅλως, κατάρ-
δευσον.

Νόσων τε δεινῶν καὶ παντοίων περιστάσεων, πάντας τοὺς
σοὺς δούλους ἀπάλλοξον, ταῖς πρὸς Θεὸν ὦ Ἀργυρῆ ἰκεσίαις
σου.

Δέομαι θερμῶς, Ἀργυρῆ Θεομακάρισε, ἀναφον σεπτὸν πό-
θον τῇ ψυχῇ μου, πάθη τὰ ὑλώδη μου καταφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Αχραντε, Θεός, ὡς περ ὄμβρος καταβέβηκεν ἐπὶ σὲ καὶ κατ-
εσκήνωσε· τοῦτον δυσώπει κατανύξει ἐπομβρίσαι με.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σὺ Μάρτυς τὸν δυσμενῆ ἐχθρὸν μολῦναί σε θέλοντα, κατή-
σχυνας τῇ Θεοῦ δυνάμει τὸν δοῦλόν σου οὕτω καταξίωσον, ρυ-
σθῆναι λιταῖς σου, καταισχύνης καὶ κολάσεως.

Ἀγνείας ζῶσα εἰκὼν, ὦ Ἀργυρῆ, ὄντως πέλουσα, ἀγνεύειν
τὸν σὸν οἰκτρὸν οἰκέτην ἀξίωσον, καὶ κακίας πάσης νῦν τὰς πι-
κρας ἐφόδους ὑπεκφεύγειν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Διέτριψας, ἐν πολλοῖς εἰς δεσμοκτήριον ἔτεσι, νομίζουσα
κατοικεῖν ἀνάκτορον ἔνδοξον· διὸ ἰκετεύω σε, τοῦ δεσμοκτηρίου
τῶν παθῶν με ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, τὸν σὸν οἰκέτην ἀπάλλαξον, αἰωνιζού-
σης φλογός, καὶ τυχεῖν ἀξίωσον, μητρικαῖς πρεσβεΐαις σου, νῦν
τῆς σωτηρίας, καὶ ρυσθῆναι τῆς κολάσεως.

Διάσωζε, ὦ Ἀργυρῆ, ταῖς θερμαῖς λιταῖς σου ἀπὸ κινδύνων
καὶ νόσων καὶ θλίψεων, τοὺς προστρέχοντας τῷ Πανσέπτῳ σου
Σκήνει.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερὸς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ἡ ἔνδοξος Μνήμη σου, Μάρτυς Πανέδοξε, ἀνέτειλε σήμε-
ρον ἡλίου τηλαυγέστερον, φωτὶ ἐνθέων δωρεῶν ἡμᾶς καταυγά-

ζουσα, και ζόφον νόσων και ποικίλων παθῶν ἀποδιώκουσα. Ταύτην οὖν ἐν πίστει γεραίροντες, ρῦσαι, Ἀργυρῆ, δεινῶν παντοίων και σῶσον ἡμᾶς, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις δεόμεθα.

Και εὐθὺς τὸ Προκείμενον. ἤχος, δ'.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν κύριον και προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί. . . κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρίου 6).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Και νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, και τὸ Τροπάριον Ἦχος Πλ.β'.

Οὐδεὶς κακουχούμενος καταφεύγων ἐπὶ σοί, ἀπηλιπισμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀργυρῆ Κυρίου Μάρτυς· ἀλλ' αἰτῶν τὴν σὴν χάριν λαμβάνει τὸ δῶρημα, παρὰ Θεοῦ ταῖς σὰς ἐντεύξεις.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Δόξη Θεοῦ κατηξιώθης ἐντροφᾶν, Ἀργυρῆ, και αἰωνίως χαίρειν· τούτου δέου καὶ μὲ ἰδεῖν καταξιώσαι αὐτοῦ τὸ θεῖον πρόσωπον, ἐν ψυχῇ ἀκαταγνώστῳ.

Ἐμεινας ὡς περ ἐν τῷ Κόσμῳ, ἀδιάφθορος τοῦ πονηροῦ τῶν δόλων· οὕτω νῦν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὦ Μάρτυς, φλογὸς τοῦ αἰωνίζοντος ἀπαλλάξαι τοὺς σοὺς δούλους.

Τρίβον ὀδεύων τῆς ἀπάτης, ἄχθος γέγονα ἐτώσιον ἀρούρης· ἀλλὰ σὺ, Ἀργυρῆ, πρεσβείαις σου ἐνθέρμοις, ὀδήγησον τὸν δούλον σου, εἰς ὁδὸν τῆς ἀληθείας Θεοτοκίον.

Εὐχου ὑπὲρ τοῦ σοῦ οἰκέτου, ὦ Παρθένε και σῶσον ἐκ κινδύνων, και παντοίων δεινῶν, ἐξάρπασον και νόσων, ἵνα τὴν σὴν σωζόμενος, μεγαλύνῳ προστασίαν.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ρῦσαι λιταῖς σου, ὦ Ἀργυρῆ, τὸν σὸν δούλον ὑλωδῶν πα-

θῶν και πάσης νόσου, και αἰσχύνης ἔργων ταχέως λύτρωσαι με.

Θεὸν τῶν ὄλων, ὦ Ἀργυρῆ, ἐκδυσώπει, τῶν ἐν γῆ κακῶν με ἀπαλλάξαι, και τῆς ἄνω δόξης σὸν δούλον ἀξιῶσαι.

Νόσοις παντοίαις ἐγκυλινδούμενος, Μάρτυς, καταφεύγω πρὸς σὲ και βοῶ σοι· σῶσον τὸν σὸν δούλον, ὦ Ἀργυρῆ, εὐχαῖς σου. Θεοτοκίον.

Ἰλεων, Κόρη, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν Σωτῆρά μοι ἀπέργασαι, και ρῦσαι τῆς φορικτῆς ἐκεῖνης, Παρθένε, καταδίκης.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ, λύτρωσαι, ὦ Μάρτυς, τὸν σὸν οἰκέτην, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, και πάσης νόσου και βλάβης με νῦν ἀπάλλαξον.

Ροῆ τῶν σῶν αἱμάτων ξήρανον, ὦ Μάρτυς, τὰς χαλεπὰς ἀμαρτίας μου δέομαι, και τῶν παθῶν μου τὴν ζάλην σὺ καταπράυνον.

Πλουτοῦντες τὸ σὸν Σκῆνος, Ἀργυρῆ, ἐν πίστει κατασπαζόμεθα σὲ ἰκετεύοντες· μνήσθητι, Μάρτυς, ἡμῶν τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς τὰ πάθη τῆς ταλαιπώρου μου νέκρωσον, ἢ κυήσασα τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς, Θεὸν τὸν φιλόανθρωπον.

Τὸ, Ἀξιὸν ἴσται, και τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, Ἀργυρῆς τῆς θείας τὴν σεβάσιμον Τελευτήν· γῆθεν γὰρ ἀρθεῖσα, πρὸς Οὐράνιον λῆξιν μετέβη, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς πρεσβεύουσα.

Δεῦτε τὴν Πανεύφημον Ἀργυρῆν, φίλαθλοι τιμῶντες, ἰκετεύσωμεν εὐθαρσῶς, ὅπως λιταῖς ἐνθέρμοις αὐτῆς παντὸς κινδύνου, και νόσων ἀνιάτων ἀπαλλαχθῶμεν ταχύ.

Και τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, και τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ἐν ταῖς βασιάνοις τὸ θῆλυ γένος ἄμωμον ἐτήρησας καὶ τῇ πολυχρονίῳ καθείρξει ἀπίστους ἐξέπληξας, Ἀργυρῆ, φυλάξασα τὴν ἐν γάμῳ παρθενίαν, καὶ τὴν Πίστιν γενναίως ἀκέραιον· διὸ λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις. τὴν τῶν ἀπίστων ὄφρυν κατάβαλε, καὶ τοὺς τιμῶντας τὰ σὰ Λείψανα, κινδύνων καὶ νόσων ἀπάλλαξον.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρῶν.

Πρῶτω προσκυνοῦντες οἱ Πιστοὶ, Ἀργυρῆς τῆς θείας, Σκῆνος τὸ πάντιμον σήμερον, δοξάσωμεν τὸν Πανοικτίρμονα Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον, τὸν αὐτὴν δεόντως οὐρανίῳ στέμματι καταστεφάμενον, πίσει πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείαις, καὶ τῆς σῆς Μητρὸς ἡμᾶς ἐλέησον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν Παρθενομάρτυρα

Εἰρήνην.

ὑπο τοῦ Ἀργυροῦπολεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἴτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Ὡς τῆς εἰρήνης τῆς ἐνθέου ἐπώνυμος, τὸν Εἰρηναρχὴν καὶ Θεὸν ἐκδυσώπησον, Εἰρήνην εἰρηνώνυμε, δωρήσασθαι ἡμῖν τοῖς πίσει ἀνυμνοῦσι σε τὴν εἰρήνην, καὶ παῦσαι ἀνοήτους ἐρίδας, καὶ Σατὰν διαλύσαι τὰς πολυπλόκους πλεκτάνας, ἵνα σε ἀεὶ ὡς Ἀθληφόρον, Εἰρήνην γεραίρομεν.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Σαῖς λιταῖς ἡμᾶς Εἰρηνώνυμε, ἀεὶ σκέπε. »

ὠδὴ Α'. Ὑγράν διοδεύσας.

Στεφάνω κοσμηθεῖσα μαρτυρικῶ, καὶ ἐνηδομένη σὺν Παρθένοις ἐν Οὐρανῷ, δωρήσαι εἰρήνην ταῖς λιταῖς σου, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Ἀξίως τὸ στέφος χειρὶ Θεοῦ ἐδέξω, Εἰρήνη, καὶ τῷ θρόνῳ αὐτοῦ ἀεὶ παρίστασαι· εἰρήνην δυσωπούσα διηγεκῆ ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι.

Ἰλάσθητι, Εἰρήνη, τοῖς ταπεινοῖς, καὶ τὸν σὸν Νυμφίον ἐκδυσώπησον καὶ Θεόν, εἰρήνην δωρήσασθαι τὴν θείαν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δοῦλόν σου, Μαριὰμ, καὶ δός μοι εἰρήνην, ἰκεσίαις σου ἱεραῖς, καὶ δαιμόνων ῥύσαι με ἀπάτης, τὸν Εἰρηναρχὴν Θεὸν ἡ γεννήσασα.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἡμῖν τοῖς γεραίρουσι τὰ ὑπὲρ λόγον σου σκάμματα, καὶ τοὺς σεπτοὺς, Εἰρήνη, ἀγῶνας, δός λιταῖς σου ὁμόνοιαν.

Μεγάλα τὰ ἄθλά σου, Μεγαλομάρτυς Εἰρήνη Πάνσοφε· ῥύσαι διὸ λιταῖς σου ἐρίδων καὶ δεινῶν τοὺς οἰκέτας σου.

Ἀνδρείας Πανθαύμασε, καὶ σωφροσύνης ὡφθης ὑπόδειγμα· ὅθεν καμὲ σωφρονεῖν λιταῖς σου, ὦ Εἰρήνη, ἀξίωσον. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Παναμώμητε, τῶν Ὀρθοδόξων τὸ καύχημα, σὺ εἶ Ἀγνή, ὄνομα καὶ πρᾶγμα τὸ γλυκὺ καὶ θαυμάσιον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Λαμπρυνθεῖσα ἐλλάμψει Πνεύματος τοῦ θείου, ὦ Εἰρηνώνυμε, τὴν καρδίαν μου καταύγασον αἰγλή Οὐρανία ἰκεσίαις σου.

Ισχυρόν με ἀπέργασαι κατὰ τῶν δαιμόνων, Εἰρήνη Ἐνδοξε, καταστρέφει μηχανήματα καὶ αὐτῶν τοὺς δόλους ταῖς πρεσβείαις σου.

Ταῖς φωσφόροις ἐλλάμψειν, ὧν νῦν ἀπολαύεις, Εἰρήνη Πάνσεμνε, ἀπολαῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάντα τοὺς τιμῶντάς σε ἀξιώσον. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, πάντα τοὺς πιζῶς Θεοτόκον σε, Ἄει πάρθενον γινώριζοντας, τῶν πλημελημάτων δὸς τὴν ἄφειν.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ισχυσας ἐχθρῶν καταλύσαι τὰ φρυάγματα· διὸ καὶ τὸν οἰκέτην σου κατ' ἐχθρῶν, Εἰρήνη Μάρτυς, τροπαιοῦχον σὺ ἀνάδειξον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, Εἰρηνώνυμε, προσφεύγοντας, καὶ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πονηροῦ, ταῖς ἰκεσίαις σου ταχέως ἐλευθέρωσον.

Εἰρήνης τῆς σεπτῆς σὺ ὑπάρχουσα ἐπώνυμος, πάντας εἰρηνεύειν δούλους τοὺς σοὺς, Εἰρήνη Μάρτυς, ταῖς πρεσβείαις σου ἀξιώσον. Θεοτοκίον.

Ιλεων, Ἀγνή, τὸν σὸν Τόκον, καθικέτευσον, γενέσθαι μοι ἐν Κρίσει τῷ ταπεινῷ, καὶ τῆς μερίδος τῶν δικαίων ἀξιώσαι με.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ρωθεῖσα τοῦ Πανουργοῦ, σθένει, Εἰρήνη Θεόσοφε, Τυράντων τὰς ἀπειλάς, σοφῶς κατεφρόνησας· καμὲ οὖν ἀξιώσον, Σατὰν διαλύσαι τὰ τεχνάσματα, πρεσβείαις σου.

Ηράσθης τῆς ὑπὲρ νοῦν φωτοχυσίας, Πανεύφημε, καὶ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν ἠλόγησας· καμὲ οὖν ἀξιώσον θείαις φωταυγίαις ἐλλαμφθῆναι, ἰκεσίαις σου.

Νῦν ταῖς Παρθένοις, Σεμνῇ, ἀγαλλομένη εἰς ἄλληκτον τῆς Βασιλείας Χριστοῦ βίον, Εἰρηνώνυμε, μὴ παύση πρεσβεύουσα, ὑπὲρ ὁμοιοῦς καὶ Εἰρήνης τῶν ὑμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Ως μόνη εὐσυμπαθῆς τὸν ἀσυμπάθητον δούλόν σου, οἰκτεῖρησον δωρεὰν, Παρθένε Πανάμωμε, τὸν ἀμέτρως πταίσαντα, καὶ ἐν ῥαθυμίᾳ βίον ὅλον δαπανήσαντα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων ἐρίδων καὶ ἐπηρείας δαιμόνων τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, Εἰρήνη Πανεύφημε, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Εἰρηναρχὴν εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἄχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Ειρήνης σεπτῆς, Εἰρήνη ἐπώνυμε, θαυμάτων πηγὴ καὶ Ἀθληφόρων εὐκλεια, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι, ταχέως Εἰρηνώνυμε πρόφθασον, καὶ ἐξ ἐρίδων λύτρωσαι ἡμᾶς, εἰρήνην διηνεκὴ ἡμῖν δωρουμένη καὶ ὁμόνοιαν, ταῖς πρὸς τὸν Εἰρηναρχὴν θερμαῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς... κτλ.
(Ζῆτει τῆ Β'. τῆς ιε'. Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Εἰρήνη Καλλιπάρθενε, τῶν Ἀθληφόρων τὸ κλέος, εἰρήνης ἐπώνυμε, δέξαι τὰς δεήσεις καὶ ἰκεσίας μου, εὐμενῶς ταύτας δὲ πρὸς τὸν Εἰρηναρχὴν προσκομίζουσα δεήθητι τοῦ παρασχεῖν ἡμῖν εἰρήνην, Παρθένε, τὴν ἔνθεον, καὶ πάσας ἀπελάσαι νῦν δεινάς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος· ὅπως εὐχαρίστως τοὺς ἄθλους σου γεραίρωμεν ἄει, ὑπὲρ Χριστοῦ οὓς ὑπέμεινας καὶ τὰ κατορθώματα.

ὠδὴ Ζ'. Παιῖδες Ἑβραίων...

Νῦν καθορῶσα, ὦ Εἰρήνη, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τῶν ἀγαθῶν τὸ ἄκρον, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς ἀγάθυνόν τὸν βίον, τῶν ἀνυμνούντων πίστει σε, καὶ παράσχου τὴν εἰρήνην.

Υμνοὶς τιμῶντες τὴν σὴν Μνήμην, Εἰρηνώνυμε Εἰρήνη, οἱ σοὶ δούλοι, ταπεινῶς καὶ θερμῶς δεόμεθα ῥυσθῆναι, πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος, ταῖς ἀγίαις σου πρεσβείαις.

Μάρτυς Εἰρήνη, καὶ Εἰρήνης τῆς ἐνθείου ἐπώνυμε, σοὶς δούλοις, τὸν εἰρήνης Θεὸν ἰκέτευε, εἰρήνην, διηνεκῆ δωρήσασθαι ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶμεν. Θεοτοκίον.

Εὐροίμι σε ταχὺ ἐξαιρουμένην, ὦ Παρθένε τῆς Κρίσεως ἐν ἔσχα, καταδίκης πικρᾶς τὸν σὸν οἶκτρον οἰκέτην, τὸν Τόκον σου τὸν ἄρρητον εὐσεβῶς ὑπερυμνοῦντα.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα. . .

Αγάπη θεία, Εἰρηνώνυμε Μάρτυς, τοὺς σοὺς δούλους κομιῆσαι ἐκδυσώπει, τὸν Θεὸν εἰρήνης, ἵνα σε μακαρίζω.

Εἰρήνη Μάρτυς, τὸν Εἰρηναρχὴν δυσώπει, εἰρηνεῦσαι τὰς Ἐκκλησίας πάσας, καὶ τὰς διεστῶσας ἐνώσαι σαῖς πρεσβείαις.

Ἰνα Εἰρήνη ἀδιαλείπτως ὑμνῶ σε, τὴν εἰρήνην παράσχου τῷ σῷ δούλῳ, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἀγίαις σου πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Σκέπη γενοῦ μοι καὶ καταφύγιον, Κόρη, τῷ ἐν πίστει προστρέχοντί σοι δούλῳ, καὶ τῆς τρικυμίας διάσωσον τοῦ βίου.

ὠδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Κύκλω τοῦ Νυμφίου χορεύουσα, Εἰρήνη, τοῦ Οὐρανίου σου, πῖτσι τοῖς Μνήμην σου τὴν φωτοφόρον ταλοῦσιν, εἰρήνην αἰτησαι.

Εν θαύμασιν ἀπίροις, Εἰρήνη θεόφρον, ὁ Εἰρηναρχὴς Θεός σε ἐδόξεσε· τοῦτον θερμῶς ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Παράσχου τὴν εἰρήνην, Εἰρήνη θεόφρον, ταῖς ἱεραῖς σου

πρεσβείαις δεόμεθα, τοῖς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι τὴν θείαν Μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Εχουσα, Παρθένε, πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Υἱόν σου, δυσώπει δωρήσασθαι, ταῖς Ἐκκλησίαις εἰρήνην τε καὶ ὁμόνοιαν
Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δέησιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Εἰρήνη θεόφρον, παρασχεῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ἄφεισιν πταισμάτων καὶ δεινῶν σωτηρίαν, τοῖς πίστει θερμοτάτῃ σοὶ καταφεύγουσι.

Διηνεκῆ Εἰρήνην παράσχου νῦν, πρὸς τὸν Εἰρηναρχὴν θερμοτάταις σου ταῖς λιταῖς, Εἰρήνη, εἰρήνης τῆς ἀληθοῦς καὶ θείας ἐπώνυμε, καὶ Μάρτυς τοῦ Παντοκράτορος.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτικίον Ἦχος Δ΄.

Κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πηγὴ ὡς ἀκένωτος, πᾶσιν κατήρδευσας, Εἰρήνη Εἰρηνώνυμε· ἔσωσας ἐν τῷ Κόσμῳ, τῶν θαυμάτων σου αἴγλη, εἰδωλικῆς μανίας μυριάδας ἀνθρώπων· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, πρέσβευε εἰρήνην ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πιστῶς, δεῦτε ἐν ὠδαῖς ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν τὴν Παρθενομάρτυρα, Εἰρήνην τὴν εὐκλεῆ, πρὸς αὐτὴν ἀνακραζόντες, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου Εἰρήνη Εἰρηνώνυμε, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πάσης προσβολῆς τοῦ Βελίαρ, καὶ τὸν Εἰρηναρχὴν δυσώπει, δοῦναι τὴν Εἰρήνην τοῖς ὑμνοῦσί σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΘΕΡΑΠΟΝΤΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εισάκουσον. Εἶτα τό, Θεός Κύριος, καί
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τῆ ἱερᾷ καί ζωηρότητι Πηγῇ σου, πεπλουτισμένη ποικιλία
θαυμάτων, πάντες Πιστοί προστρέχοντες πιστῶς καί εὐλαβῶς,
πλοῦτον ἀρυόμεθα ἐξαισιῶν θαυμάτων, καί φαιδρῶς γεραίρομεν
τούς σεπτούς σου ἀγῶνας, οὓς περ ὑπήνεγκας ὑπὲρ Χριστοῦ,
μεγαλομάρτυς Θεράπων θαυμάσιε.

Δόξα. καί νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. καί ὁ κανών. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Ταῖς θερμαῖς πρεσβείαις σου, Ἀθλητὰ Ἁγίε Θεράπων, δὸς
τῷ δούλω σου ἐκ τῶν σῶν, χαρίτων ψεκάδας ὅπως ἄσω, τοὺς ὑ-
πὲρ λόγον καί ἔννοιαν ἄθλους σου.

Πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἔχων, ὦ Θεράπων, τοὺς
προστρέχοντας εὐλαβῶς τῇ σεπτῇ Πηγῇ σου, Ἀθλοφόρε, ἐκ τῶν
παθῶν ταῖς εὐχαῖς σου διάσωσον.

Ρῦσαι σαῖς δεήσεσιν, Ἀθλητὰ, Ἐνδοξε Θεράπων τοὺς Πη-
γῇ σου τῇ Ἱερᾷ, προσιόντας πόθῳ τε καί πίστει, ἐξ ἀνιάτων πα-
θῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δούλόν σου, Μαριάμ, ἀνοιξόν μοι πύλας με-
τανοίας, καί ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας, τῇ μεσιτεῖᾳ
σου ῥῶσάι με, Δέσποινα.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Φάνθηι τοῖς δούλοις σου, Μάρτυς Θεράπων, προστάτης ἐν-
θεος, καί τῶν κακῶν σώζων σαῖς πρεσβείαις, ἀβλαβεῖς ἡμᾶς τή-
ρησον.

Οπως ἀπολαύσωμεν παθῶν καί νόσων τὴν ἀπολύτρωσιν, τῇ
σῇ Πηγῇ προστρέχομεν πίστει, ὦ Θεράπων Πανεύφημε.

Τοῖς μεταλαμβάνουσι, τὰ τῆς Πηγῆς σου πάνσεπτα νάμα-
τα, πανευμενῶς παρέχεις, Θεράπων, ἰαμάτων χαρίσματα.

Θεοτοκίον.

Επίσκεψε Ἀχραντε, νοσηλευόμενον δούλόν σου, καί τῆς
δεινῆς ἀλγηδόνος ῥῦσαι, καί πάντοιας με θλίψεως.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Η υπέρφωτος ἔλλαμψις, τοῦ Παντοδυνάμου, Θεράπων, Πνεύ-
ματος, τῇ ψυχῇ σου ἐνοικήσασα, τοὺς Πιστοὺς φωτίζειν σε ἡ-
ξίωσεν.

Αθλητῶν συμπαθέστατος πάντων πεφηνῶς, Θεράπων Μα-
κάριε, τὴν ὑγίαν δὸς πρεσβείαις σου, τοῖς τυραννουμένοις δει-
νοῖς πάθεσιν.

Ω Θεράπων Μακάριε, τοὺς πιστῶς τιμῶντας καί εὐφημοῦν-
τάς σε, μεσιτεῖα σου εἰρήνευσον καί πικρῶν ποικίλων ἐλευθέ-
ρωσον.

Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Δέσποινα, καί τὴν σηπεδόνα ψυχῆς μου
ξήρανον, καί κινδύνων με ἐξάρπασον, καί τῆς κατεχούσης ἀπο-
γνώσεως.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Φίλος ἀληθῆς τοῦ Δεσπότου ὦν, Πανεύφημε, φύλαττε ἡμᾶς
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, ὦ Ἀθλοφόρε Θεράπων καί μακαρίζοντας.

Ρῦσαι τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντας τοὺς ἀγῶνάς σου, νόσων τε

δεινῶν καὶ πάσης κακώσεως, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεράπων Ἐνδοξε.

Ωφθης εὐμενῆς σὺ προσάτης τοῦ οἰκέτου σου· διό σοι προσφέρω ὡδὴν, ὦ Θεράπων, κατ' ὀφειλὴν μοι ἀληθῶς εὐχαριστήριον. Θεοτοκίον.

Απαντα ἐχθρὸν δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Πανάμωμε,, θείῳ σου κράτει συμπατοῦσα ἐξαφάνισον.

ὡδὴ **ΣΤ'.** Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αρύσασθε, ὦ Πιστοί, ἰάματα μὴ κενούμενα, ἐκ τῆς Πηγῆς τοῦ σεπτοῦ Θεράποντος Μάρτυρος, δεινῶν ἀπαλλάττοντος, καὶ παντοίων νοσῶν, τοὺς αὐτὸν ἀεὶ γεραίροντας.

Ασθενειῶν καὶ δεινῶν κινδύνων ἡμῶς ἀπάλλαξον, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ Θεράπων Μακάριε, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας καὶ τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου.

Θεράπων θαυματουργέ, τοὺς εὐλαβῶς σοι προστρέχοντας, ἐκ πάντων τῶν βλαβερῶν καὶ νόσων διάσωσον, λιταῖς σου Πανάγιε, ταῖς πανευπροσδέκτοις, καὶ πταισμάτων δὸς τὴν ἄφεσιν. Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ προσώπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, βυθοῦ ἀπογνώσεως, ἀεὶ ἀπαλλάτουσα, καὶ πρὸς μετάνοίας τοὺς λιμένας ἐμβιδιάζουσα.

Διάσωσον παντὸς κινδύνου, νόσων τε καὶ πταισμάτων, τοὺς εἰλικρινῶς σοί, Θεράπων προστρέχοντας, πρεσβείαις σου ἱεραῖς πρὸς τὸν Κτίστην.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν...

Ως Μάρτυρα Χριστοῦ καὶ φίλον δοξάζομεν, αἰτοῦντες εὐλαβῶς τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν, Θεράπων Πανάγιε, ἣν παράσχου

ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου, τοῖς τῇ Πηγῇ σου προστρέχουσι, ρύόμενος κινδύνων καὶ ἀδοκίτων ἡμῶς δεινῶν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. . . .

Στίχος. Οἱ Ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρίου 1).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος Πλ. Β'.

Απαλλαγὴ παντὸς κινδύνου, παθῶν ποικίλων καὶ νόσων ὑπάρχουσα ἡ Πηγὴ σου, Θεράπων, ῥῶσιν πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι παρέχει, καὶ ἐκ κινδύνων ἀπαλλάττει, τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ Ἱεράρχα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὡδὴ **Ζ'.** Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῶν Κυπρέων τὸ κλέος καὶ ἐώας ἡ δόξα, Θεράπων Ἁγίε, ἀθλήσας ἐδοξάσθης καὶ νῦν ἐν Οὐρανίοις κατοικῶν τοῖς σκηνώμασιν ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνούντων μνημόνευε Παμμάκαρ.

Ως φωστὴρ φασφόρος καὶ κλεινὸς Ἱεράρχης, Θεράπων ἐνδοξε, ἀνέτειλας ἀκτίσιν ἀθλήσεως φωτίζων τῶν πιστῶν τὰ στήματα, καὶ τοῖς ἐν νόσοις δειναῖς δωρούμενος ὑγείαν.

Τὸν ἐκ σοῦ κηρυχθέντα προαιώνιον Λόγον Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἰκέτευε, Θεράπων, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούτων τὴν σὴν ἐνδοξὸν ἀθλήσιν, καὶ σαῖς λιταῖς δὸς αὐτοῖς ψυχῆς τὴν σωτηρίαν. Θεοτοκίον.

Εξ ἰδρώτων καὶ πόνων στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογενήτρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἥς καὶ φθάσαι τοὺς πρόποδας, ἀξιοθείην ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προστασίας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδης, Θεράπων, τιμῶντας καὶ ἀσπαζομένους τὴν θείαν σου εἰκόνα.

Νόσων παντοίων τὰς προσβολὰς ἐκδιώξεις, καὶ κινδύνων παντοίων, Θεράπων, ἐκ τῶν προσιόντων Πηγῆ σου τῇ ἀγία.

Θεὸν τῶν ὄλων, σὺ ὦ Θεράπων, δυσώπει, καταπέμψαι ἡμῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τῶν ἐνοχλούντων δεινῶν ἡμᾶς λυτῶσαι.

Θεοτοκίον.

Ἰνα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα, Κόρη, θλίψεώς με πάσης ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοῖς πίστει προσιοῦσι τῇ θείᾳ Πηγῇ σου καὶ ἀνυμνοῦσι, Θεράπων τοὺς ἄθλους σου, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν εὐχαίς σου δώρησαι.

Ὡς ἔχων παρρησίαν, ἔνδοξε Θεράπων, πρὸς τὸν Σωτῆρά τῶν ὄλων καὶ Κύριον, ῥῶσιν σεπταῖς σου λιταῖς, ἡμῖν πᾶσι δώρησαι

Τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσι, πάντιμε Θεράπων, τοὺς ἱεροὺς καὶ γενναίους ἀγῶνάς σου, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν δίδου πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τοὺς πίστει τιμῶντας καὶ προσκυνοῦντας τὸν Τόκον σου, Πάναγνε, ἀμαρτιῶν καὶ δεινῶν ῥῦσαι, πρεσβείαις σου.

Το, ἄξιον ἔστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τοὺς μετ' εὐλαβείας τῇ ἱερᾷ καὶ θείᾳ Πηγῇ σου προσιόντας ταῖς πρὸς Χριστὸν, θερμαῖς σου πρεσβείαις, ῥυόμενος μὴ παύση κινδύνων ἀδοκῆτων, Θεράπων Πάντιμε.

Ῥῶσιν δὸς τῷ δούλῳ σου, Ἀθλητὰ, ἔνδοξε Θεράπων ὡς τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, τοῦ σώζειν ἀξίως λαβὼν, παντὸς κινδύνου, τοὺς τῇ σεπτῇ Πηγῇ σου θερμῶς προστρέχοντας.

Παθῶν ταραττόμενος προσβολαῖς, πρὸς σέ καταφεύγω τὴν ἀνάρρωσιν ἐκλεητῶν, Θεράπων Κυρίου Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς· ἐκ τούτων οὖν ἀπάντων, σύ με ἀπάλλαξον.

Χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ λαβὼν, Ἱεράρχα, Θεραπεύεις πάθη δεινὰ· διὸ τῶν πιστῶς σου τῇ Πηγῇ προσιόντων, Θεράπευσον τὰ πάθη, Θεράπων ἔνδοξε.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Γ'.

Μέγαν εὐρατο ἢ Κωνσταντίνου, ῥύστην πρόμαχον καὶ Ἱατῆρα, νόσων παντοίων, Θεράπων Πανεύφημε· ὡς οὖν Τυράννου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὡμολόγησας, οὕτω, Πάνσεπτε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μάρτυς Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, παῦσον ἰκεσίαις σου πᾶσαν, Θεράπων, ἔφοδον, νόσων τε καὶ θλίψεων καὶ τὸν φρικώδη σεισμόν, καὶ κινδύνους ἀπέλασον ἀπὸ τῶν τιμώντων τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ τὴν ζωήρρυτον Πηγῇ τῶν σεπτῶν σου Ναμάτων, καὶ τὴν καθ' ἡμῶν φερομένην τοῦ πικροῦ θανάτου στήσον μάστιγα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τόν, Θεός Κύριος· καί
τό Τροπάριον Ἦχος Δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΥΣ Ὁρθοδόξων Βασιλέων προστάτας, οἱ συνεχόμενοι
δεινοῖς ἀνυποίστοις, ἐκλιπαροῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς,
Κωνσταντίνε μέγιστε καί θεόφρον Ἐλένη, λιταῖς ὑμῶν, Θεόςέ-
πτοι, πάσης ρύσασθε βλάβης, καί ἐκ δεινῶν λυτρώσασθε ἡμᾶς,
ὡς προσβευταί ἀεὶ ἡμῶν θερμότατοι.

Δόξα, καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς...

Ὁ Ν΄. Καί ὁ Κανών, ἔχων Ἀρροστιχίδα

« Κωνσταντίνον Ἐλένην Ἄνακτας γεραίρω. »

ὠδὴ Α΄. ἦχος πλ. Δ΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Κύριε τῆς δόξης καί Βασιλεῦ τῆς κυριευούσης ἀσθενείας
με χαλεπῆς, τῶν σεπτῶν Ἀνάκτων ἰκεσίαις, τόν σόν οἰκέτην
εὐσπλαγγῶς ἀπάλλαξον.

Ως ὄντως ἐγένου σὺ ἐραστής, Κωνσταντίνε μέγα, Βασιλεί-
ας τῶν Οὐρανῶν, οὕτω τόν σόν δοῦλον βασιλεύειν, κατὰ παθῶν
καί δαιμονίων ἀξίωσον,

Νοός μου τόν σκότος, ταῖς σῆς εὐχαῖς, Ἐλένη θεόφρον,
καταλάμπρυνον ταῖς φαιδραῖς, ἅς ἀπολαμβάνεις ἀενάως, θεαρ-
χικῆς Οὐρανίας λαμπρότητος
Θεοτοκίον·

Σὺ ὄντως τῆς θείας Ἀνατολῆς, ὑπάρχουσα Πύλη, πόλας ἄ-
νοιξόν μοι Ἀγνή, μετανοίας ἀληθοῦς, καί ἐκ πυλῶν με τῆς ἁ-
μαρτίας λιταῖς σου ἐξάρπασον.

ὠδὴ Γ. Οὐρανίας Ἀψίδος. . .

Τυχεῖν σπεύσας ἐνθέων ἀνταμοιβῶν, Πάνπεπτε, πλάνην σὺ
κατέλιπες καί σκότος πατροπαράδοτον· κάμῃ οὖν δέομαι, δαι-
μονικῆς, σαῖς πρεσβείαις, πλάνης σκοτιζούσης τόν νοῦν μου ἀ-
πάλλαξον.

Από πάσης ἀνάγκης καί τῶν δεινῶν λύτρωσαι, ἅπαντας τοὺς
πίστει, Ἐλένη σοὶ καταφεύγοντας, ταῖς ἰκεσίαις σου, πρὸς τόν
τεχθέντα ἀφράστως, καί Σταυρόν καί θάνατον καθυπομείναντα.

Ναὸν θεῖον, Ἐλένη, ἐν τῇ Σιών κτίσασα, καί τὸ ἀφραγῆς
Χριστιανῶν θεῖον τρόπιον, σὺ φανερώσασα, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώ-
πει, ἀφραγῆ καί ἀτρεπτον τὴν πίστιν τηρήσασθαι. Θεοτοκίον.

Τὸν βυθῷ ἁμαρτίας, διηνεκῶς κείμενον δοῦλόν σου, Παρθέ-
νε, ὡς εὐσπλαγγῶς σὺ ἐξέγειρον· σῶσόν με οἰκτερον· Σὺ γάρ
λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, καί τῶν πεπτωκότων θεῖα ἀντίληψις.

ὠδὴ Δ΄. Εἰσακήκου Κύριε.

Πλασμὸν καί συγχώρησιν, τὸν Παμβασιλέα Θεὸν ἰκέτευσ, τῶν
πταισμάτων μοι δωρήσασθαι, Κωνσταντίνε Μέδων ἀγιώτατε.

Νῦν Ἀνάκτων τὸ καύχημα, θεῖε Κωνσταντίνε, φωτὶ παρί-
στασαι τῆς Τριάδος, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταλάμπων θεαῖς ἰκε-
σίαις σου.

Οντως Μέδων Παμπόθητε, σὺ τῶν Ὁρθοδόξων εἰ τὸ κρα-
ταίωμα, τῶν πτωχῶν μέγας ὑπέρμαχος καί τῶν αἰχμαλώτων
ἡ ἀνάβρυσις.
Θεοτοκίον.

Νῦν ψυχὴν μου Πανάκραντε, τὴν ἐσκοτισμένην τοῖς παρα-
πτώμασι, ὡς Θεὸν σαρκὶ κυήσασα, φωτὶ Οὐρανίῳ καταλάμπρυνον

ὠδὴ Ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ελαβες, Σεπτέ, ἐκ Θεοῦ σοφίαν ἀμετρον, καὶ τοῦ Σολομῶν-
τος τὴν φρόνησιν· διὸ σοφία λιταῖς σου θεία με καταγλάισον.

Λάμπρυνον στολὴν τῆς ψυχῆς μου, Ἰσαπόστολε, ἣν παθῶν
κηλίσιν ἠμαύρωσα, καὶ εἰς νυμφῶνα τοῦ Ὑψίστου με εἰσάγαγε.

Εφερες εἰς φῶς τὸν κρυπτόμενον ἐν ἔτεσι πλείστοις τοῦ Σω-
τῆρος τάφον τὸν ἅγιον, ὃν προσκυνῆσαι, ὦ Ἐλένη με ἀξίωσον.
Θεοτοκίον.

Νέφη τῶν παθῶν ἀποσόβησον, Πανάχραντε, ὡς φωτὸς νεφέλη
ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῆαίγλη με καταύγασον.

ὦδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ηθροισας, Κωνσταντίνε θεόφρον. ἐν Συνόδῳ τὸν χορὸν τῶν
Πατέρων, καὶ δι' αὐτῶν τὰς καρδίας ἀπάντων, Πίστεως θείας
τοῖς νόμοις ἐσῆρίξας· ἀξίωσον οὖν καὶ ἡμᾶς, τοῦ φυλάττειν τὴν
Πίστιν ἀμόλυντον.

Νοῦν σου, θεόφρον, εἰς τὸν Πλάστην σῆρίξας, τὸν τοῖς πᾶσι
παρέχοντα τὸν βίον, εἰδωλικῆς καὶ ματαίου θρησκείας, ἀπεσκο-
ράκισας ὅλως σεβάσματα· εὐχου δὲ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, ἀκλινεῖς ἐν
τῇ Πίστει φυλάττεσθαι

Αφθορον πολιτείαν ποθοῦσα, τὴν Θεόδοτον ἠσπάσθης θρη-
σκείαν· τῷ Βασιλεῖ δὲ τῶν αἰῶνων, Ἐλένη, ὑποταχθεῖσα χορευ-
εις αἰώνια, πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων
τὴν Μνήμην σου.
Θεοτοκίον.

Νήχεται, Πανακῆρατε Κόρη, ἡ πανάθλιος ψυχὴ μου κακί-
αις· διὸ λουτρῶ μετανοίας τελείας, καὶ τοῖς κρουνοῖς τῶν δα-
κρύων καθάρισον· καὶ σῶσόν με τὸν δυστυχῆ, ἐπὶ σὲ ἀδιστάκτως
προστρέχοντα.

Εκ θλίψεων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ νόσων, Ἰσαπό-
στολοι θεῖοι, τοὺς ἡμᾶς πιστῶς, ῥύσασθε, γερζίροντας, λιταῖς
ἡμῶν πρὸς Θεὸν τοῖς ἐνθέρμοις.

Καὶ Θεοτοκίον **Ἐπίβλεψον...**

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐἶτα τὸ Κοντάμιον Ἦχος Γ'.

Κωνσταντῖνος σήμερον σὺν τῇ Μητρὶ τῇ Ἐλένη, τὸν Σταυ-
ρὸν ἐμφαίνουσι τὸ πανσεβάσμιον Εὐλόιον, πάντων μὲν τῶν Ἰου-
δαίων αἰσχύνην ὄντα, ὄπλον δὲ πιστῶν Ἀνάκτων κατ' ἐναντίων·
δι' ἡμᾶς γὰρ ἀνεδείχθη σημεῖον μέγα καὶ ἐν πόλεμοις φρικτόν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου· ἐν ἐλαίῳ ἀγίῳ μου ἔχρι-
σα αὐτόν. . .

Στίχος. Ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἔλθων ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας
τῆς Φιλίππου. . . κτλ.
(Ζῆτει Ἰουνίου 29).

Δόξα. Ταῖς τῶν Θεοσέπτων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. **Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων.**

Μεταβολὴ τῶν αἰχμαλώτων, ἀνόρθωσις τῶν πεπτωκότων
ὑπάρχοντες, Βασιλεῖς θεοφόροι, σώσατε Πόλιν καὶ Λαόν, τῶν
πολεμουμένων οἱ προσάται, καὶ ἀνορθωταὶ τυραννουμένων, ταῖς
θείαις ἡμῶν ἐντεύξεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Αναξ, τὸ κλέος ἀνεδείχθης τῶν Ἀνάκτων· σκηνώματα δ' Ἀγ-
γέλων κατοικῶν, τῶν πιστῶς ἡμῶν σε ἀνυμνούντων, τὸ κοσμι-
κὸν κλυδώνιον, καταπραῦνον λιταῖς σου.

Κύριος στέφανον, ὦ Ἀναξ, ἀπονέμει σοι γενναίως καθελόν-
τι, τῶν εἰδώλων βώμους, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, εἰς Πί-
στιν ὁδηγήσαντι, τὴν ὀρθὴν καὶ παναγίαν.

Τίς διηγῆσεται, Ἐλένη, οὗς ὑπέστης θεοφιλεῖς ἀγῶνας, ὑ-
πὲρ Πίστεως, ἣν ἠγάπησας, θεόφρον· ἐν ταύτῃ οὖν στερέωσον
σαῖς λιταῖς τοὺς σοὺς οἰκέτας.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Κόρη, ἀμαρτάνων, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθίαις, τῇ σεπτῇ σου ἀεὶ προστρέχω συμπαθεία, ἀπηλιτισμένον σῶσόν με, μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα.

Σοὶ Κωνσταντίνε, καταφεύγων ὁ τάλας, ἀνακούφισιν ἀπολαβεῖν ἐλπίζω, τῶν κακῶν ὧν πάσχω, ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις

Γραπτοὺς τοὺς ὕμνους εὐλαβῶς σοι προσφέρω ἰκετεύων, ὦ Ἄναξ, ὅπως σώσης ἐκ τῶν ἐνοχλούντων ἐχθρῶν με, σαῖς πρεσβείαις.

Εὐσεβοφρόνως οἱ φιλέορτοι δεῦτε προσπελάσωμεν, Ἐλένη τῇ θεῖα, ὅπως νοσημάτων ῥυσθῶμεν καὶ κινδύνων. Θεοτοκίον.

Ρανίδα στάξον θείας γνώσεως, Κόρη, ἐκ τῶν ἄνω μοι, ὡς τέξασα σοφίας, χορηγὸν τὸν θεῖον, καὶ φώτισον τὸν νοῦν μου.

ὠδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Αγίως τὴν ζωὴν σου τελέσας, Κωνσταντίνε, σὺν τοῖς Ἁγίοις οἰκεῖν κατηξίωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων τὸν Παντοκράτορα.

Ιάματα παντοῖα βλύζει ἡ Εἰκὼν σου, καὶ ἀπελαύνει Τυράντων φρυάγματα, ὦ Κωνσταντίνε, διό σε πίστει γεραίρομεν.

Ρῦσαι ἐκ κινδύνων πάντας, ὦ Ἐλένη, τοὺς μετὰ πίστει σοι προστρέχοντας, καὶ ἐκ τῶν νόσων ἀπάλλαξον, ταῖς πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Κόρη, πυρὸς αἰωνίου, τοὺς προσκυνοῦντας τὸν Τόκον σου, λύτρωσαι. Σὺ γὰρ ἡμῶν εἶ προστατίς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον σὺν τῇ μητρὶ Ἐλένη τῇ θεῖα, τοὺς προστάτας τῶν εὐσεβῶν, καὶ ἀσείτους βάσεις τῆς εὐσεβοῦς θρησκείας, εὐφῆμως κατ'ἀξίαν ἀνευφημήσωμεν.

Δώρησαι, Θεόστεπτε Βασιλεῦ, τοῖς Μνήμην τελοῦσι τὴν ἀ-

γίαν σου, σαῖς λιταῖς, ἄφεσιν πταισμάτων καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύσιν, ὡς ἔχων παρῆρσίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον.

Ορφανῶν ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, θησαυρόν σε μέγαν, ἀπορούντων τε φροντιστὴν, αἰχμαλώτων ῥύστην καὶ ταπεινῶν προστατήν, εἰδότες σε τιμῶμεν, ὦ Ἰσαπόστολε.

Πλήρης γενομένη ἀγιασμοῦ, Ἐλένη θεόφρον, Ἰαμάτων βλύζεις κρουνοὺς, δι' ὧν ἀποπλύνεις δυσώδεις ἀσθενείας, τῶν σὲ ἀνευφημούντων, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἰπὸ Ἰωσήφ Μοναχοῦ.

Πάντες σε τιμῶμεν χρεωστικῶς, θεῖε Κωνσταντίνε, ὡς ἀνάκτων θεοσεβῶν, πρῶτον καὶ κρηπίδα τῆς Πίστεως τῆς θείας, σὺν τῇ Μητρὶ Ἐλένη ὕμνοις γεραίροντες Θεοτοκίον.

Ιλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ ὅτι πλὴν σου ἄλλην οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὁ ἐν ἀμαρτίαις παντοῖαις πεπλησμένος· ἐλέησόν με μόνη Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ Δ΄.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸν τύπον ἐν Οὐρανῷ θεασάμενος, καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὸν κλῆσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, ὁ ἐν Βασιλεῦσαι Ἀπόστολός σου, Κύριε, Βασιλεύουσαν Πόλιν τῇ χειρὶ σου παρέθετο, ἦν περίσῳζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φυλάνθρωπε.

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσίς· καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. . .

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν Πιστοὶ, τοὺς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων προστάτας, δεῦτε φαιδρῶς τούτους εὐφημήσωμεν, ἀναβοῶντες αὐτοῖς· Κωνσταντίνε θεόστεπτε, θεόφρον Ἐλένη, παύσατε δεόμεθα κακῶν τὴν πρόοδον, θλίψεων πραῦνατε σάλον, καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις τὴν ῥύσιν, ταῖς λιταῖς ἡμῶν νῦν χορηγήσατε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΕΝΔΟΞΟΥΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριον εἰσάκουσον. Ἐἴτα τόν, Θεόν Κύριον, καί
τόν τροπάριον Ἦχος Δ΄.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

Τῶν Ἀποστόλων τῶ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καί τῇ Εὐ-
κόνι τῇ αὐτῶν προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδί-
ας αὐτοῖς· πάσης ἡμᾶς ῥύσαθε, ἐπιηρείας καί βλάβης, ὁρατῶν
ἀπάντων τε καί ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῇ ὑ-
μῶν προσπεφευγότας, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί.

Δέξαι. καί Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ. . .

Ὁ Ν'. καί ὁ Κανὼν, ἀπὸ μὲν τῆς Α'. ὠδῆς μέχρι τῆς Γ'. περιέ-
χων, τὰς ἐρμηνείας τῶν ὀνομάτων ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν· ἀ-
πὸ δὲ τῆς Γ'. μέχρι τῆς Θ', ἐν τίσιν, διαλαμβάνων,
τόποις ἐκήρυξε, καί ποῖον εἶληφε τέλος, μετὰ
τῆς ἀνολόγου ἰκεσίας.

ὠδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Πέτρε, ὁ πέτραν ἀβραγαῆ τῆς Πίστεως, φερωνυμίαν πλου-
τῶν τὴν ἐμὴν καρδίαν, κλονουμένην πάντοτε, τοῦ βίου ἀντι-
πνεύσεσιν, ἐδρασθῆναι ἐν πέτρᾳ ὑπομονῆς καθικέτευε, Πέτραν
Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον.

Παῦλε, ἡ παῦλα καί τερπνὴ ἀνάπαυσις, τῆς Ἐκκλησίας Χρι-
στοῦ, ἀμείρω σάλω, κινουμένη ἰδρυσίς, γενοῦ μοι καί ἀσφάλεια,
ἱερά καί εἰς πάντων τῶν λογισμῶν τὴν κατάπαυσιν, θείαις σου
πρεσβείαις εἰσάγαγε.

Ανδρέα θεῖο τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολε, ὁ δύναμις εὐπρεπῆς,
ἐλληνίδι γλώσσῃ, μεθερμηνευόμενος· ἐμὲ τὸν πολλοῖς πταισμά-
σιν ἀσθενῆ γεγονότα, καί δυσειδίῃ ἐνδυνάμωσον, καί θεῖαν εὐ-
πρέπειαν ἐνδύσον. Θεοτοκίον.

Ανθρακος θεῖου φλογόφορον ὄχημα ἀναδειχθεῖσα, Ἀγνή, ἐξ
οὔ ὡς περ ἄλλοι, ἀνθρακες ἀνήφθησαν, οἱ Ἴεροὶ Ἀπόστολοι· τῆς
ψυχῆς μου τὴν ὕλην, ἐν τῷ πυρὶ τῷ αὐλῷ σου φλέξον, Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πτερνιστῆς ἀνεδείχθης, σὺ τῶν παθῶν Ἐνδοξε γόνε Ζεβε-
δαίου βροντῆς τε θεῖε Ἰάκωβε, κλησὶν κατάλληλον πεπλουτηκῶς,
διὸ πάντα τῆς σαρκὸς τὰ πάθη με νικᾶν ἐνίσχυσον.

Θεῖαν χάριν σημαίνει ἡ ἱερά κλησίς σου, Μάκαρ Ἰωάννη
Παρθένε, ἣν περ ἀπήλειψας, πλουσίαν ἄνωθεν, ὡς Θεολόγος
Κυρίου· διὸ θείας χάριτος δεῖξόν με σκήνωμα.

Στόμα ὄντως λαμπάδος σὸν ἱερὸν ὄνομα, Φίλιππε τρισμα-
καρ, δηλοῖ μεθερμηνεύμενον· διὸ νυμφῶνα Χριστοῦ, μετὰ φαι-
δρᾶς τῆς λαμπάδος, κατοικεῖν με πάντοτε, πρέσβευε Ἐνδοξε.
Θεοτοκίον.

Τὴν πηγὴν ἀπαθείας σὺ μὲν Ἀγνή, ἔτεκες, Μῦστα δὲ ἐκή-
ρυξαν Κόσμων· διὸ τοῦ σώματος, τῆς ἐμπαθείας με, ἠδυπαθείας
ψυχῆς τε, νοὸς προσπαθείας τε, Κόρη ἀπάλλαξον.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε. . .

Κλησίς ἡ σὴ μεθερμηνεύεται Δίδυμος· τῇ ἐγέρσει γὰρ Χρι-
στοῦ ἐδίστασας, Ὡμᾶ· ψυχὴν διὸ τὴν ἐμὴν, τῇ ἐγέρσει λόγου
τοῦ ἐν ἐμοὶ ἀμφιβάλλουσαν, ταῖς μνήμαις τῶν κακῶν μου ἀπα-
θῶς τυπουμέναις, ὡς ἐν τύπῳ τῶν ἡλῶν βεβαίωσον.

Ονομα σὸν, υἱὸν κρεμάσαντα ὕδατα ὑπεμφαίνει· τῆς γὰρ θεί-
ας χάριτος ρεῖθρα σαφῶς, ἔδλυσας βροτοῖς, ἄνωθεν κρεμάσας,

Βαρθολομαίε Ἀπόστολε· διό με τὸν διψῶντα ὑπερώων ὑδάτων, ἀτμοσφαίρα σῆς χάριτος ἄρδευσον.

Παρά Θεοῦ δεδωρημένον αἰνίττεται σὲ Ματθαίε, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα πᾶσι βροτοῖς· διὸ τῷ Χριστῷ, ἐμὲ ἀντιστρόφως ἐκ τῶν ἀνθρώπων προσάγαγε, δεδωρημένον ὅλον ψυχὴν πνεῦμα καὶ σῶμα· ἵνα πόθῳ γεραίρω τὴν Μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Τοῦ Οὐρανοῦ τὸν Ποιητὴν ἡ γεννήσασα, τὸν ὡς ἄλλους οὐρανούς ἐκτείναντα τοὺς Μαθητάς εἰς πᾶσαν τὴν γῆν· ποιήσον τὸν νοῦν μου παρεμφερῆ, Μητροπάρθενε, χρώματι οὐρανίῳ, προσευχῆς δι' αὐλοῦ, γυμνηθέντα προσύλων ἐμφάσεων.

ὠδὴ **Ε**. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Τῆς μαθήσεως γόνος, ἦτοι τῆς ζωῆς ἐρμηνεύει, Ἰακώβε, τοῦ Ἀλφαίου γόνος χρηματίσας· διὸ ἰκετεύω σε, τῆς ζωῆς τὰς θείας καὶ ἱεράς με μαθητείας, καὶ μαθεῖν καὶ παθεῖν καταξίωσον. (δὶς).

Υπακοήν, ὦ Σίμων ζηλωτὰ Ἀπόστολε, δηλοῖ σὸν ὄνομα. Καὶ γὰρ ἀδιστακτικῶς τῷ Δεσπότη Χριστῷ καθυπήκουσας· τοῦ Κυρίου πάσαις ταῖς ἐντολαῖς, διὸ Παμμάρκαρ, ὑπακούειν καμὲ ἐνδυνάμωσον.

Ιούδα Ἰακώβου, ὁ ἐξομολόγησις ἐρμηνευόμενος· ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ εὐχαῖς σου ἐνίσχυσον, καὶ μετανοεῖν με ἀπὸ ψυχῆς τε καὶ καρδίας, στεναγμαῖς προσευχαῖς τε καὶ δάκρυσι.

Αλας θεῖον, Ματθία, ἐκ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον ἐβλήθης, Πάνσοφε· διὸ σηπεδόνα τοῦ νοός μου νοστήμοις διδάγμασι, κάθαρον εὐχαῖς σου, τὰς μαλακίας τῆς ψυχῆς μου καὶ σαρκὸς ἐκδιώκων, πάνεψφμε. Θεοτοκίον.

Τετραπλῆς ἀπαθείας, σώματι ψυχῆς τε καὶ ἐπιθυμίᾳ τε, ἐνθεωρουμένης, ὡς οἱ θεῖοι Πατέρες διδάσκουσι, καὶ τῇ διανοίᾳ ἐμὲ ἀξίωσον, Παρθένε, δραστικαῖς Ἀποστόλων ἐντεύξειςιν.

ὠδὴ **ΣΤ**. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εφώτισας τῷ φωτὶ τῆς πίστεως, Ἀντιόχειαν καὶ Ῥώμην, ὦ

Πέτρε· καὶ ἐν σταυρῷ ἀντιστρόφως ἐπάγης, ἀλλὰ καμὸν τὸ ζοφῶδες ἐκλάμπρυνον, καὶ σάρκα μετὰ τῶν παθῶν, διὰ πόνων σταυρῶσαι ἀξίωσον.

Πεπλήρωκας Εὐαγγέλιον θεῖον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ τε καὶ μέχρις Ἰλλυρικῶ· ἐν δὲ Ῥώμῃ, ὦ Παῦλε, τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθης· ἀλλ' ἐκτεμε, ψυχῆς μου οἴησιν δεινὴν, τοῦ Σατὰν κεφαλὴν τὴν ἀκέφαλον.

Διέδραμες, ὦ Ἀνδρέα ἐνδοξε, Βυζαντίδα καὶ τὴν Ἥπειρον πᾶσαν, ἕως Σκυθῶν καὶ Ἑλλάδος κηρύττων, καὶ ἐν αὐτῇ σταυρωθεὶς τετελείωσαι· διὸ καμὲ τῶν σῶν παθῶν καὶ τῆς δόξης σου μέτοχον ποιήσον. Θεοτοκίον.

Υπέραγνε, ὑπὲρ νοῦν ἡ τέξασα, καὶ ἀγνώως τὸν τῆς ἀγγελίας σπορέα, τοῦ πονηροῦ τῆς λαγνείας σπορέως, τοὺς λογισμοὺς τοῦ νοός μου ἐκρίζωσον, ἐμφύτευσον δὲ τοὺς ἀγνοὺς, ἱεραῖς Ἀποστόλων δεήσειςιν.

Διάσωσον, ὦ ἐκλεκτὴ δωδεκάς Ἀποστόλων, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς καὶ κακώσεως, τοὺς πόθῳ σε εὐφημοῦντας καὶ πίσει. Καὶ Θεοτοκίον. **Ἀχραντε...**

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντόκιον Ἦχος Δ'.

Φῶς τοῦ Κόσμου καὶ ἄλας ἡδύως ὑπάρχοντες, γεωργοὶ καὶ ποιμένες Κυρίου Ἀπόστολοι, ἐνεργείας τούτων πάντων δωρήσασθε ἡμῖν, ἐκλαμπρύνοντες τὸν νοῦν καὶ σηπεδόνας τῶν παθῶν ἡμῶν ἀποξηραίνοντες· πρόβριζον ἀνασπῶντες, ἀκανθαν ἀμαρτίας καὶ ταῖς νομαῖς τῶν ἀρετῶν, ἡμᾶς ἀεὶ διατρέφοντες.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. . . .

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους. . . κτλ.

(Ζῆτει Ἰουνίου 30).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δώδεκα Ἀπόστολοι, ὅταν ἐν δώδεκα θρόνοις καθίσητε κρίνοντες τὰς φυλάς τὰς δώδεκα, τότε δεῖξατε, οἰκιστὰς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ἡμᾶς πάντας, Παναοῖδιμοι, τῆς θεμελίου τε δώδεκα ἐχούσης ἐκ δώδεκα λίθων, καὶ πύλας δώδεκα, ἐκ μαργαριτῶν δυωκαίδεκα· καὶ δωδεκαριθμοῦ καρποῦ μεταλαβεῖν τοῦ τῆς ζωῆς, Ξύλου ἡμᾶς ἀξιώσατε, ταῖς ὑμῶν δεήσεσι.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πᾶσαν διδάσκων Ἰουδαίαν, ὦ Ἰακώβε Ζεβεδαίου, μαχαίρα πίνεις τὸ τοῦ Χριστοῦ ποτήριον· διό με τῶν πειρασμῶν ἐνίσχυσον τὸ ποτήριον λαμβάνειν.

Σπέρματα σπείρεις εὐσεβείας, ἐν τῇ Πάτμῳ τε καὶ Ἀσίᾳ κηρύττων· καὶ κοιμήσιν φρικτὴν ὑπέσνης Ἰωάννη· διό μου κατακοίμησον, τῆς σαρκὸς ἄγρια πάθη.

Ελκεῖς εἰς πίστην τῆς Τριάδος τὰ ἀνώτερα μέρη τὰ τῆς Ἀσίας, καὶ τέλει σταυρικῶ Φίλιππε ἐκοιμήθης· διό καὶ ἀξίωσον, τοῖς ἐν Κόσμῳ σταυρωθῆναι. Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα, Θεοτόκε, τὸ ἀπρόσιτον ὅπερ εἰς πάντα χρόνον, οἱ θεῖοι Μαθηταί, ἐκήρυξαν προθύμως, τὸν νοῦν μου φωταγώγησον, ἀμαρτίαις σκοτισθέντα.

ὦδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Εκκαθαίρεις βαπτίσματι τῷ θεῷ, Πάρθους, Μῆδας, Ἰνδοῦς τε καὶ τοὺς Σῆρας, καὶ λογχευθεῖς, Θωμᾶ, τὸ στέφος εἰληφας· ἀλλὰ δέομαί σου, καὶ τὴν ῥυτωθεῖσαν καθάρισον ψυχὴν μου.

Τοῦ Κυρίου Ναοὺς σεπτοὺς δεικνύεις Ἀρμένιους, θεῖε Βαρθολομαίε, καὶ σταυρωθεῖς τὸν δρόμον ἐκτετέλεκας· ὅθεν καὶ δεῖξον, Πνεύματος τοῦ θεοῦ ναὸν ἡγιασμένον.

Αἰθιοπῶν τὰ πρόσωπα λευκαίνεις ταῖς ἀκτίσι τῆς Πίστewς,

Ματθαίε, καὶ ἐκδημεῖς διὰ πυρὸς πρὸς Κύριον· ἀλλὰ δέομαί σου καὶ πῦρ φλέξον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης. Θεοτοκίον

Εκενώθη ὁ πλήρης ἐν γαστρὶ σου, ἀκενώτως καὶ κένωσιν τὴν τούτου, οἱ Μαθηταί τοῖς πέρασιν ἐκήρυξαν· ὅθεν κενὸν ὄντα χάριτος τῆς τούτων, πλήρη με δεῖξον, Κόρη.

ὦδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Ιεροσολυμίτας καὶ Καισαρεῖς, τοῦ Ἀλφαίου Ἰακώβε ἐνδοξε, υἱοὺς Θεοῦ, διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἐκτελεῖς, καὶ σταυρωθεῖς ἀνέδραμες, ἵνα βασιλεύσης σὺν τῷ Χριστῷ· διό καὶ δυσώπει, τὸν ἀποκηρυχθέντα, Υἱὸν Θεοῦ πάλιν ὀφθήσεσθαι.

Ως ἄλας τὴν σοφίαν σου ἐμβαλὼν, Ἀφρικῆ καὶ Περσία ἐξήρανας, πλάνην αὐτῶν, Σίμων Κανανίτα καὶ ζηλωτὰ, καὶ σταυρωθεῖς ἐσκήνωσας ἔνθα τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί· διό ἐκδυσωπῶ σε, καὶ τῆς ψυχῆς μου πάσας τὰς σηπεδόνας ἀποξήρανον.

Δροσίξεις Ἀραβίας αὐχμῶσαν γῆν, Ἰακώβου Ἰούδα Ἀπόστολε, ζωοποιῶ, θείας ἐπιγνώσεως δροσισμῶ, καὶ τοξευθεῖς ἀνέλυσας, εἶναι σὺν Χριστῷ τῷ παμβασιλεῖ· διό καὶ ῥάνισι, τῶν θείων πρεσβειῶν σου, αὐχμῶ τακέντα καταδρόσισον.

Τὰ ἄρματα ἀπάτης, ἄρμα Σοφῆ, γεγονὼς Θεοῦ Λόγου, ἐλέπτυνας εἰδωλικῶν ἐν Αἰθιοπία ἔξω Ναῶν, καὶ διὰ ξύλου ἔδραμες Μαθθία Ἀπόστολε πρὸς Χριστόν· διό σε ἱκετεύω, Ναόν με τῆς Τριάδος τῆς Παναγίας, Μάκαρ, ποίησον.

Χορὲ δωδεκασύνθετε μαθητῶν, δωδεκάφωτε κύκλε οὐράνιε ζωδιακῆ, λύρα δωδεκάχορδε λιγυρά, πηγῆ ἡ δωδεκάκρουνος, ἀμπελε κυπρίζουσα εὐθαλής, δωδεκακληματούσα τὸν ὕμνον τοῦτον δέχου, καὶ σωτηρίας με ἀξίωσον. Θεοτοκίον·

Πηγῆ πασῶν χαρίτων ὁ σὸς Υἱός, σὺ δὲ Μήτηρ Θεοῦ τούτων θάλασσα, οἱ δὲ κλεινοὶ Μῦσται καὶ Ἀπόστολοι ἀληθῶς, ῥύακες τούτων πέλουσι, καὶ ὡς περ ἀένναοι ποταμοί· διό ὁμοῦ πηγῆ τε, θάλασσα ποταμοί τε, ἐκεῖ σκηνώσαι με ἀξίωσον.

Ἀξίον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παράντα Μεγαλύνειν.

Πέτρον Παῦλον μέλψωμεν καὶ Θωμᾶν, Σίμωνα Ἀνδρέαν Ἰωάννην καὶ Φίλιππον, Ματθαῖον Ἰούδα, Ἰάκωβον Ματθίαν, Βαρθολομαῖον ἅμα καὶ τὸν Ἰάκωβον.

Ἐπὶ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ρύσαθε Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, σεισμοῦ καὶ κινδύνων, ἐμπρησμοῦ τε καὶ τῶν δεινῶν νόσων, τοὺς ἐν πίστει τὴν πάντιμον τιμῶντας Μνήμην ὑμῶν, Θεόπται, ταῖς ἰκεσίαις ὑμῶν.

καὶ Θεοτοκίον **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Απόστολοι τοῦ Σωτῆρος, Δογματῶν θείων ἀβραγαεῖς θεμέλιοι, οἱ τῆς Οἰκουμένης ὄντως πύργοι ἀλάξευτοι, καὶ ἀνθρώπων πάντων εὐεργέται καὶ Διδάσκαλοι, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκετεύσατε, εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς γεραίροντας ὑμᾶς, καὶ αἰεὶ τιμῶντας ἐκ πόθου, θεοὶ Ἀπόστολοι, Πέτρε, Παῦλε, Φίλιππε, Θωμᾶ, Ἀνδρέα τε Ἰωάννη, Ἰάκωβε καὶ Βαρθολομαῖε, Ματθαῖε, Ἰάκωβε ὁ τοῦ Ἀλφαίου υἱός, Σίμων, καὶ Ματθία, Ἰούδα, σὺν τοῖς ἐβδομήκοντα πάσης, θλιψέως καὶ βλάβης διασώσατε.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν Μεγαλομάρτυρα καὶ Ἀθληφόρον

ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

Ἐπὶ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν ἐξανθήσασαν ἀγγελίας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάσιν εὐωδέστατον ἴον, Κυριακὴν τὴν ἔνδοξον, Μαρτύρων καλλονὴν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε τῶν δεινῶν, σαῖς πρεσβείαις· ἵνα γεραίρωμεν εὐλαβῶς τὴν πανεύφημόν σου Μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. **Οὐ σιωπήσομεν...**

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ Ἀχρηστικῆς.

« Ὑμνεῖ σε Μάρτυς Κυριακὴ πόθῳ. Σεραφεῖμ. »

Ὡδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμνοῦμέν σε πόθῳ, Κυριακὴ, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ δεόμεθά σου θερμῶς, παράσχου λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, πασι τοῖς κάμνουσιν ἀνάβρωσιν.

Μαράνασα, Μάρτυς, σῶμα τὸ σὸν, Θεοῦ δι' ἀγάπην, κακουχίαις τε καὶ δεινοῖς· διὸ τὰ τοῦ σώματός μου πάθη, δι' ἐγκρατείας μαρᾶναι ἀξίωσον.

Νυκτός, Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ σκοτασμοῦ τῆς πλάνης φυγοῦσα, ἤξιώθης θείου φωτός· κἀμὲ φωτισθῆναι ταῖς λιταῖς σου, Θεοφεγγέσιν ἀκτίσιν ἀξίωσον. Θεοτοκίον.

Εκένωσε, Κόρη, ὁ ποιητὴς ἐν τῇ σῇ κοιλίᾳ ἑαυτὸν, τοὺς δὲ

Πατρικούς κόλπους τὸ καθόλου μὴ κενώσας, διὰ τὸ σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ ἀνθρώπινον.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ιασαι τὰ πάθη μου, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις λιταῖς σου, Κυριακὴ μεγαλώνυμε.

Σύνεσίν μοι δώρησαι, τῷ ἀσυνέτῳ, Πανθαύμαστε Κυριακὴ, ἵνα πράττω πάντα τοῦ Θεοῦ τὰ προστάγματα.

Εκ σοῦ, Παμμακάρισε Κυριακὴ, τὴν κατάπαυσιν, νόσων δεινῶν, πόθῳ ἀναμένω, ἀπολαῦσαι πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Μαρία γενέσθαι μοι τῷ μολυθέντι τοῖς πταισίμασιν, ἴλεων νῦν τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήλοα Κύριε...

Απαστράπτουσα θαύμασιν, ἐκ τῶν προσφευγόντων σοι, Μάρτυς ἐνδοξε, τῶν παθῶν φρικτὴν σκοτόμαιναν, ἀπελεύγεις ὄντως ταῖς πρεσβείαις σου.

Ρεῖθρα ὄντως, Πανένδοξε, ἱαμάτων ἀφθονα ἀναβλύζουσα, τοῖς τιμῶσι σὴν πανήγυριν, ῥῶσιν ταῖς λιταῖς σου νῦν χορήγησον.

Τῶν Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, τὴν Κυριακὴν ἀνυμνήσωμεν, οἱ Πιστοὶ καὶ ἐπαινέσωμεν, ὡς τετυχηκότες ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν. Θεοτοκίον.

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος χιτῶνα, Παρθένε, ἔνδυσον τὸν σὸν δούλον, ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ με περιβαλε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Σοφισόν με νῦν τῆς σοφίας ταῖς ἐλλάμψεσι, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ φωτὶ θείῳ, Κυριακὴ με φωταγωγήσον.

Κύμασι δεινοῖς ἀμαρτίας βυθιζόμενον, καὶ ταῖς τρικυμiais τῶν θλίψεων, Κυριακὴ με, τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον.

Υπιστον Θεὸν ὃν ἐκήρυξας, Πανεύφημε, τοῦτον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τοῦ δούλου σου, παθῶν θλιβόντων καὶ δεινῶν ἀπαλλαγῆναί με. Θεοτοκίον.

Ρύπου με παθῶν, μεσιτεία σου καθάρισον, καὶ τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου φώτισον, ἵνα δοξάζω καὶ ὑμῶ σε, Πολυύμνητε.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ιδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ ἐπιποθῶν ὁ ταλαίπωρος, Κυριακὴ, πρὸς τὴν σὴν προσφεύγω βοήθειαν, θερμῶς σου δεόμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου, ταύτης γένωμαι νῦν μέτοχος.

Αγάπη πρὸς τὸν Θεὸν πάντα ὡς φροῦδα κατέλιπες, Κυριακὴ τὰ ἐν γῆ· Σὺ οὖν καὶ τὸν δούλον σου, παριδεῖν ἀξίωσον, πάντα τὰ ἡδέα, καὶ ἀγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατῆρα, Κυριακὴ, θανατηφόρον κεκέρακε, ἡ Εὐα πάλαι ἐμοί· Σὺ δὲ τοῖς σοῖς αἵμασιν, οἶνόν μοι ἐνστάλαξον τῆς ἀθανασίας, τὴν καρδίαν μου εὐφραίνοντα. Θεοτοκίον.

Ημόνη καταφυγὴ Χριστιανῶν σὺ βοήθησον τῷ κινδυνεύοντι νῦν, καὶ χεῖρά μοι ὀρεξον, καὶ πρὸς τὸν λιμένα με, τὸν τῆς σωτηρίας καθοδήγησον, Πανάχραντε.

Διάσωζε, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἀπὸ ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καὶ ἴασαι τὰς δεινὰς ἡμῶν νόσους.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ανέτειλεν ἡμῖν λαμπρὰ, ὡς περ ἥλιος, ἡ Μνήμη σου, Σεμνὴ Κυριακὴ Ἀθληφόρε, νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς εὐσεβεῖς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας, καὶ σὲ πόθῳ καὶ πίστει γεραίροντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα. . . κτλ. (Ζῆτει τῇ Δ' τῆς Γ' Ἑβδομάδος). Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . . Στίχος. Ἐλεῆμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος Πλ. β'.

Οὐδεὶς καταφεύγων ἐν τῇ σκέπῃ σου, κατασχυμένος ἐκπορεύεται, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν ῥῶσιν καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, παρὰ Θεοῦ ταῖς ἰκεσίαις σου.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων. . .

Πάντων δεινῶν ἀβύσσημάτων, τὰ ἱάματα λαμβάνομεν ἀφθόνως, οἱ πιστῶς τῇ θερμῇ προστρέχοντές σοι σκέπη, Κυριακὴ Πανένδοξε, ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Ομβροὺς παρέχεις ἰαμάτων, καταπαύουσα τὸ πῦρ ἀβύσσημάτων, καὶ πιστοὺς σὺ ποιεῖς ὑμνεῖν ἀδιαλείπτως· εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει, ὦ Μάρτυς, θεουμένη, ὡς ἐγγίζουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν σὲ ἀνευφημούντων, ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τὸν Θεὸν αἶψι δυσώπει. Θεοτοκίον.

Ως περ ὁ Ἄσωτος, Μαρία, νῦν προχέω τὰ δάκρυα ἀφθόνως· ὡς Τελώνης αἶψι ἰλάσθητι κραυγᾶζω· σῶσόν με τοίνυν, Δέσποινα, Μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Σὺ τῶν αἱμάτων τοῖς σταλαγμοῖς σου, Παρθένε, ἀποξήρανον βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ χορήγει ῥῶσιν τοῖς κάμνουσι, λιταῖς σου.

Εὐχου Κυρίῳ, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ὑπὲρ πάντων τῶν σοὶ προσφευγόντων, καὶ ῥύου κινδύνων, αὐτοὺς σαῖς ἰκεσίαις.

Ρῦσαι σὸν δούλον, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, τὸν τῇ σκέπῃ τῇ σῇ

προσελθόντα, νόσων ὀλεθρίων καὶ θλίψεων λιταῖς σου.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ Παρθένε, ἐκ κατωτάτου βυθοῦ με ἀπογινώσεως ῥῦσαι, καὶ πρὸς ὄρμον μετανοίας βίον, ἴθνην τοῦ σοῦ δούλου.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ ἐντροφῶσα, θεόφρον, τῆς ἀμαρτίας ἀχλὺν τὴν κακόζοφον, ἐκ τῶν σῶν δούλων λιταῖς σου νῦν διασκέδασον.

Εὐφρόσυνον ἡμέραν ἀγει νῦν ἡ Κτίσις, Κυριακὴ, τὴν σὴν Μνήμην γεραίρουσα, καὶ εἰρηναίαν ἐκ τῶν λιτῶν σου κατάστασιν ἀναμένουσα.

Ιασιν ταχίστην δώρησαι λιταῖς σου, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, καὶ φώτισον τὸν σκοτεινὸν ἀμαρτίας νοῦν μου, Πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεὸν, Παρθένε, ἄμαχον προστάτην, καὶ ἀντιλήπτορα μέγιστον ἔχων σε, κράζω σοὶ σῶσον τὸν δούλόν σου Ἄχραντε.

Το, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Επίδε ἐξ ὕψους Θείου, Χριστοῦ Νύμφη στεφανφόρε, καὶ ἐπίσκεψαι τοὺς πιστῶς σὲ ἀνευφημοῦντας, καὶ θεαῖς σου πρεσβείαις, νόσων παντοίων ῥῦσαι καὶ πάσης θλίψεως.

Τὸν Χριστὸν ποθήσασα ἀληθῶς ἔσπευσας τεθνᾶναι καὶ θυσίαν προσενεγκεῖν, σεαυτὴν ἁγίαν, Κυριακὴ θεόφρον· τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάμιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ταχὺ προκατάβαλε.

Ως βρύσις πολύκρουνος, Παρθενομάρτυς Χριστοῦ κατήρδευσας, Πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καὶ ἤθλησας ἄριστα· ἔσωσας τοὺς ἐν σκότει τῆς εἰδωλομηνίας, αἴγλη τῶν σῶν θαυμά-

των, Κυριακή Ἀθληφόρε, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κλάδος εὐκλεῆς, Κυριακή, ῥίζης διασήμευ ἐδείχθης Χριστὸν κηρύξασα, φέρων τῆς ἀθλήσεως καρπὸν σωτήριον, καὶ ξηραίνων ἐν χάριτι φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν σε δοξάζοντες καθικετεύομεν, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύμης τῶν παθῶν ἀγλυώδους, τοὺς τῆ θεῖα σκεπη σου προστρέχοντας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν Πανεύφημον τοῦ Χριστοῦ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΕΥΦΗΜΙΑΝ.
ὑπο τοῦ ἀργυροπυλοῦ Σεραφείμ.

Μετὰ τὸν, Ἐλλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

Τῆς Πανευφήμου τοῖς Λειψάνοις προσδράμωμεν, οἱ ἐν κινδύνοις καὶ Εἰκόνι προσπέσωμεν αὐτῆς, θερμοῖς τοῖς δάκρυσι καθικετεύοντες, Εὐφημία ἐνδοξε, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβείαις, τάχος φθάσον λύτρωσαι ἐκ δεινῶν τοὺς σοὺς δούλους, καὶ μὴ παρίδης δεήσεις καὶ φωνὰς, τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου Πάνσοφε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς. . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Ὑμνοῖς γεραίρω τὴν Πανεύφημον Κόρην. »

ὦδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμῶν σε εὐφήμεως καὶ εὐσεβῶς, ταῖς θεαῖς σου, Μάρτυς Εὐφημία, μαρμαρυγαῖς, ὅλον καταλάμπρυνον τὸν νοῦν μου, τὸν Ἰησοῦν δυσωποῦσα, Πανεύφημε.

Μη παύση πρεσβεύουσα τῷ Χριστῷ, Εὐφημία Μάρτυς, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν, τῶν τὴν θεῖαν Μνήμην σου τιμώντων, καὶ προσκυνούντων Σορὸν σου τὴν πάντιμον.

Νοὸς καὶ ψυχῆς μου παρεκτροπάς, ἀπέλασον, Μάρτυς Εὐφημία, καὶ εὐσεβῶς διάγειν ἀξίωσον σὸν δούλον, καὶ εἰς ὁδὸν εὐνομίας ὀδηγήσον. Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει τὴν ἄβυσσον, Μαριάμ, ἡ γλῶσσα ἐκφράσαι τοῦ ἀνθρώπου, ἐμῶν κακῶν· ἠνόμησα γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον· ἀλλ' ὡς ἐλέους σὺ Μήτηρ με οἰκτερον.

ὦδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ισχυσας, Πανεύφημε, σθένει Θεοῦ Παντοκράτορος, Αἰρετικῶν τὸν Τόμον πατῆσαι, καὶ στηρίζαι εὐσέβειαν.

Στήριξον, Πανεύφημε, ταῖς πανιέροις πρεσβείαις σου τὴν εὐσεβῆ τῶν σῶν δούλων Πίστιν, καὶ Αἰρέσεων λύτρωσαι.

Γραπτὸν Τόμον ἐν χερσὶ, ἐνηγαλίσω, Πανεύφημε, τὸ τηλαυγὲς τῶν ὀρθῶν δογμάτων, Εὐφημία στηρίζουσα. Θεοτοκίον.

Ετεκες, Πανάσπιλε, ἀδιαφθόρως τὸν Κύριον· ὃν ἐκτενωῶς δυσώπει σωθῆναι, τοὺς σὲ πόθῳ δοξάζοντας.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ρῦσαι, ὦ Καλλιπάρθενε, τὸν σοὶ προσδραμόντα οἰκτρὸν οἰκτετην σου ἐξ Αἰρέσεων καὶ στήριξον ταῖς λιταῖς σου, Μάρτυς, πρὸς εὐσέβειαν.

Ἀμνὰς εἶ Θεοῦ ἄσπιλος, ἄσπιλον κάμῃ γενέσθαι ἀξίωσον, Εὐφημία ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τῇ σωφροσύνῃ εὐωδίασον.

Ἰατρείας ἐκάστοτε βρύουσα ἐκπλύνεις, Πανεύφημε, νοσημάτων μου τὸν βόρβορον, ὡς Νύμφη Ὑψίστου ἀδιάφθορος.
Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα, Κόρη δακρύων μοι τῶν πνευματικῶν παράσχου, τὸν βόρβορον ἵνα πλύνω τῶν πταισμάτων μου, καὶ πρὸς ὕδωρ ἴθυνον ἀνέσεως.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὁφθῆς ἀληθῶς, Εὐφημία Καλλιπάρθενε, ῥύστης τοῦ Χριστοῦ δογματῶν τῶν εὐσεβῶν, ἐν οἷς σοὺς δούλους ἀεὶ διατήρησον.

Τῶν Αἰρετικῶν καταισχύνασα τὴν ἔπαρσιν, δόγματα τὰ θεῖα τοῦ Ἰησοῦ, ἐναγκαλισθεῖσα, Εὐφημία, διέσωσας.

Ἡ τῶν εὐσεβῶν προστασία καὶ βοήθεια, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, Καλλιπάρθενε, εὐσεβῶς τὸν βίον διάγειν ἀξίωσον.
Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἐμοῦ τοῦ σοῦ δούλου, Κόρη ἄσπιλε, ταῖς οἰκτραῖς δεήσεσι, καὶ παράσχου μοι, ἀμαρτιῶν μου τελείαν ἄφεσιν δέομαι.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Παρθένος ὡς ἀληθῶς καὶ Νύμφη τοῦ Παντοκράτορος σὺ γεγονυῖα, Σεμνή, κάμῃ τὸν οἰκέτην σου παρθενίας πλήρωσον τοῖς ἐνθέοις ἔργοις, Εὐφημία Καλλιπάρθενε.

Ἀμνάντος τῷ Χριστῷ καθαρμοσθεῖσα, θεόσοφε, καὶ παραδούσα αὐτῷ ψυχὴν σου τὴν ἁμωμον, σοὺς δούλους ἀξίωσον ἀμνάντους μείναι, ἐκ τῆς λώβης τῶν αἰρέσεων.

Νῦν προσκυνοῦντες πιστῶς, τὰ λείψανά σου Πανεύφημε, δεόμεθα ἐκτενῶς, τυχεῖν ταῖς πρεσβείαις σου, πταισμάτων ἀφέσεως, καὶ ῥυσθῆναι νόσων καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος.
Θεοτοκίον.

Ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐτάσεως συναρρώγός μοι γενοῦ, Παρθένε ἀμόλυντε, καὶ ῥῦσαι γεέννης με, καὶ τῆς καταδίκης τῆς δικαίας τότε ἐξάρπασον.

Πανεύφημε Εὐφημία Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος Μάρτυς καὶ Νύμφη, μὴ διαλίπης αὐτῷ πρεσβεῦειν ἐκάστοτε, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς παντοίας Αἰρέσεως.

Καὶ Θεοτοκίον Ἄχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Σοῦ Καλλιμάρτυς Εὐφημία, τὸ πολυάθλον Σκῆνος ἐπὶ γῆς ἡμεῖς πλουτοῦντες, καὶ εὐσεβῶς αὐτῷ προσπελάζοντες, ἱαμάτων λαμβάνομεν τὴν χάριν, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου, παθῶν καὶ δαιμόνων τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ αἰρέσεων τὴν κατάπαυσιν, ὑμνοῦντες καὶ δοξάζοντες, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.
Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἠρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει τῇ Β' τῆς Δ' Ἑβδομ).

Ταῖς τῆς Πανευφήμου λιταῖς, ὦ Πανοικτίρμον, δώρησαι τῷ λαῷ σου ῥῶσιν τε καὶ εἰρήνην.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου εὐχαῖς, Παντελεῆμον, ἀπαλλαγόν με νόσων καὶ θλίψεων παντοίων.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νύμφην τὴν Πανεύφημον τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων, Εὐφημίαν Μάρτυρα, πιστεῖ ἱκετεύσωμεν ἀνακράζοντες· ὦ Καλλιπάρθενε, μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν τῷ Σωτῆρι καὶ Νυμφίῳ σου ὑπὲρ τῶν δούλων σου, πάσης περιστάσεως ῥύσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐξ αἰρέσεων, καὶ κατὰ ἐχθρῶν καθοπλίσασθαι· ἵνα εὐφημῶμεν σωζόμενοι ἐν

ὑμνοῖς τὴν σεπτὴν καὶ ἀεισέβαστον Μνήμην σου καὶ τὰ κατορθώματα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἵμνοις γεραίρομέν σε, Μάρτυς, δι' ἧς δέδοται χαρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις, ὡς τὸν Τόμον αὐτῶν ἐν ταῖς χερσὶ λαβοῦσα, καὶ δόγματα κρατύνασα τὰ ἐν τούτῳ εὐσεβείας.

Φλέξον ἀκάνθας, Εὐφημία, τῶν αἱρέσεων πυρὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τὸ δόγμα ὃ σὺ ἐκύρωσας, πρεσβείαις ταῖς σαῖς νῦν διατήρησον, ἐν ἡμῖν τοῖς σέ ὑμνοῦσιν.

Ἡθλησας, Μάρτυς Εὐφημία, τοῦ σταδίου ἐν μέσῳ μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνῆλθες πρὸς ὃν ἐπόθης σου Νυμφίον, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, τὸ σὸν Σκῆνος προσκυνούντων. Θεοτοκίον.

Μόνος παρώργησα ὁ τάλας, τὰ σὰ σπλάγγνα, Μαρία, ἐν ἀνθρώποις, καὶ χρηστότητα σὴν ἐπίκρανα ἀφρόνως· διὸ σὸν δοῦλον οἰκτεῖρον φιλευσπλάγγως, Θεοτόκε.

ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ὅρον ὡς πάλαι τὸν εὐσεβῆ, Εὐφημία, σὺ ἐκράτυνας τῶν θείων δογμάτων, οὕτω προσκυρώσεις εἶθε καὶ νῦν τοιοῦτον.

Νόμον τὸν θεῖον, ὡς Νομοφύλαξ ἡ Μάρτυς, τῶν ὀρθῶν δογμάτων δεξαμένη, ἄτρωτον φυλάττει τὴν Πίστιν εἰς αἰῶνας.

Καρτερικῶς τὰς βασάνους ἡ Μάρτυς ἐνεγκοῦσα μετ' Ἀγγέλων χορεῦει, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείας προσάγουσα Κυρίῳ.

Θεοτοκίον.

Ὅλος ὁ βίος μου πονηρὸς ἐστι, Κόρη, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀνάπλευς βορβόρου· ἐλέησόν με μόνη Χριστιανῶν προστατίς.

ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Πισθέντες, Εὐφημία, τῇ σῇ προστασίᾳ, τῆς τῶν αἱρέσεων ἰδοῦλοί σου, πιζῶς τὰ θεῖά σου Λείψανα ἀσπαζόμεθα.

Ἡ τεθνεῦσα Κόρη κατέχουσα ὡς ζῶσα, τῆς εὐσεβείας τὸν ὄρον ἀνόθευτον, διαφυλάττει τὴν Πίστιν ἡμῶν ἀκράδαντον.

Νῦν Μάρτυς Εὐφημία, τὴν λάρνακα μύρου τῶν σῶν Λειψάνων πληροῦσα ἀλάβαστρον, εὐωδιάζεις καρδίας τῶν ἀνυμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Ναμάτων ζωηρότων, διψῶντα, Παρθένε τὸν σὸν οἰκέτην με κόρῃσον δέομαι· Σὺ γὰρ πηγὴ ζωηρότων ὑδάτων, Πάναγνε.

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Εὐφημία πανευκλεῆς, χαίροις εὐσεβείας ἀνακήρυξις ἀληθῆς, χαίροις ἡ πρεσβείας προσάγουσα Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει ἀνευφημούντων σε.

Δεῦτε φιλομάρτυρες εὐλαβῶς, τὴν ἐν Ἀθληφόροις καὶ Παρθένοις θαυματουργόν, τὴν ἀξιωθεῖσαν Νύμφην Χριστοῦ γενέσθαι, τὴν θεῖαν Εὐφημίαν πάντες τιμήσωμεν.

Ἀγομεν οἱ δοῦλοί σου ἑορτὴν, σήμερον ὡς Μάρτυς, Εὐφημία πανευκλεῆς, ὅτι τῶν Πατέρων πεπίστευσαι τὸν Τόμον, φυλάξασα τὴν Πίστιν ἀπαρασάλευτον.

Χαίροις Νύμφη ἄσπιλε τοῦ Χριστοῦ, Εὐφημία Μάρτυς, εὐσεβείας χαίροις τιμῆ, δόξα Χαλκηδόνης καὶ κράτος Ὀρθοδόξων, πάντων δεινῶν δεόμεθα, ἡμᾶς λύτρωσαι.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάμιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ηχος Γ'.

Λίαν εὐφρανας τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ Καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσασιν. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ ἐκτενῆ, καὶ ἀπόλυειν, καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον.

Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Λόγου τοῦ τεχθέντος ἐπὶ γῆς, Νύμφη ἐκλεκτὴ Εὐφημία σὺ ἀναδέδειξε, λαμπάδα κατέχουσα ἐνθέων πράξεων, καὶ τῆς θείας Ἀθλήσεως φαιδρῶν λαμπηδόνων· ὅθεν τὴν Πανένδοξον Μνήμη σου σέβομεν· φρούρει ἱκετεύομεν σκέπε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα λιταῖς σου, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε καὶ δοξάζοντας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΜΑΡΙΝΑΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὴν Ἀθληφόρον καὶ Παρθένον Μαρίναν, τὴν δι' ἀγγελίας τὴν ψυχὴν ὠραίσασαν, ἀνευφημοῦντες κράζομεν ἐκ μέσης ψυχῆς· Μάρτυς ἀξιάγαστε, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ τε καὶ πάσης ἄλλης βλάβης τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως ὑμνῶμεν ἐνθέως τὴν Μνήμη σου.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σχιρτῶσα, Μαρίνα, ἐν οὐρανῷ, καὶ τῶν τοῦ ὑψίστου πληρουμένη μαρμαρυγῶν, φώτισον τὸν νοῦν μου σαῖς πρεσβείαις, καὶ σκοτασμοῦ τῶν παθῶν με ἀπάλλαξον.

Θερμῶς ἱκετεύω σε ὁ οἰκτρὸς, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, ὦ Μαρίνα Μάρτυς Χριστοῦ, δυσχερῶν τοῦ βίου λύτρωσαί με, καὶ τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον κόπασον.

Μέγα τὸ κατόρθωμά σου, Σεμνή δράκοντα γὰρ μέγαν ἐταπείνωσας εὐθαρσῶς· κάμοι ὅθεν δώρησαι, Μαρίνα, περιφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ σοφίσματα. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ, Παρθένε ἄσπιλε, τῆς ἐμῆς διανοίας θάρρος, καὶ ἐλπίς μου τῆς ταπεινῆς, ψυχῆς καὶ καρδίας ταλαιπώρου, σὺ εἶ τὸ φῶς, ἡ ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Χαίρουσα, Πανόλβιε, ἐν Οὐρανοῖς σὺν τοῖς Μάρτυσι, πάντας ἡμᾶς φρούρησον εὐχαῖς σου, καὶ παθῶν ἐλευθέρωσον.

Σκέπη τὴν Εἰκόνα σου, Σοφὴ Μαρίνα, οἴομενοι, δαιμονικάς φεύγομεν παγίδας, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμεθα.

Υμνον χαριστήριον ὁ σὸς οἰκέτης προσφέρω σοι, διασωθεὶς δεινῆς ἀσθενείας, ὦ Μαρίνα, πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Ἐχω σε, Πανάσπιλε, βίου προστατίν καὶ τείχος ἀβήκτον· διὸ δεινῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ πτοῦμαι τὴν ἔφοδον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐντροφῶσα, Πανένδοξε, καὶ ἐνηδομένη θείαις λαμπρότησι, τῶν τιμῶντων σε μνημόνευε, καὶ ἐκ νόσων ῥούου, ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῶν ἁγίων αἱμάτων σου οἱ κρουνοὶ, Μαρίνα, κατέσβεσαν, τὴν δεινὴν παθῶν μου φλόγῳσιν καὶ εἰς υγιείαν με ὁδήγησαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, πᾶσαν ἀθείας πυρὰν κατέσβεσας καὶ τῶν σέτιμώντων ἠρδευσας τὰς ψυχὰς, Μαρίνα, Θεοδόξαστε. Θεοτοκίον.

Ρόδον σὺ τὸ ἀμάραντον, ὦ Παρθένε μόνη βλαστήσασαι ταῖς πρεσβείαις σου περίσωζε, τοὺς προστρέχοντάς σοι, Μητροπαρθένε.

ὠδὴ **Ε'**. Φώτισον ἡμᾶς.

Φώτισον ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, Θεόπνευστε, φωτὶ τῷ μεγάλῳ νῦν προσεγγίζουσα, καὶ φωτοφόρους τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπέργασαι.

Ρεύμασι σεπτοῖς τῶν αἱμάτων σου κατάσβεσον πῦρ τὸ τῆς ἀπάτης καὶ ξήρανον ῥοῦν, τῆς δυσσεβῶν τυραννίας, Μαρίνα Πάνσεμνε.

Θείαις καλλοναῖς τοῦ Νυμφίου σου, αἰοῖδιμε, ἐνηδομένη τῶν ὑμνούντων σε, φωτὸς τοῦ θείου τὰς ψυχὰς εὐχαῖς σου ἔμπλησον. Θεοτοκίον.

Αχραντε Σεμνή, θείῳ ὕδατί με ῥάντισον, καὶ ταῖς λιθάσι τοῦ ἐλέους σου, σταγόνας δίδου τῶν δακρῶν ὑετίζειν με.

ὠδὴ **ΣΤ'**. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ελήλυθε φωταυγής, Σεμνή ἡ Μνήμη σου σήμερον, φωτίζουσα τοὺς πιεῖς ἐν ταύτῃ τιμῶντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, παθῶν ἀνιάτων, καὶ δαιμόνων ταῖς πρεσβείαις σου.

Στεφάνῳ παρθενικῷ, Χριστὸς, Μαρίνα, σὲ ἔσπεψεν, ὡς καθάραν καὶ ἀγνήν, καὶ χορῷ Παρθένων σε δεόντως ἐσκήνωσε· διὸ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τοῦτον καθικέτευε.

Υμνοῦσα σὺ τὸν Θεὸν φωναῖς ἀπαύστοις, μνημόνευε ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, Μαρίνα Πανένδοξε, ῥυσθῆναι ἐκ θλίψεως, λοιμικῆς τε νόσου, καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος. Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀρχαγγελικῇ Θεὸν, Μαρία, ἐγέννησας, ὃν ἐξιλέωσαι νῦν, ἡμῖν ὡς ἰσχύουσα, τοῖς πίστει κραυγάζουσι, δωρηθῆναι λύσιν τῶν πταισμάτων, Παναμώμητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Μαρίνα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σὲ καταφεύγοντας, καὶ ἴασαι τὰ πολλὰ ἡμῶν πάθη.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Νύμφη ἐκλεκτὴ τοῦ Σωτῆρος, Μαρίνα ἐνδοξε, τὰς σειρὰς τῶν πολλῶν μου πταισμάτων διάβρηξον, παθῶν φθορὰς καὶ κινδύνων ῥῦσαι, καὶ τὴν ἀγλὴν τῶν νόσων μου διασκέδασον, ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς σου, Παναοίδιμε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ἐπομένῳ ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει τῇ Ζ' τῆς Ζ' Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Μαρίνα Πανένδοξε, τῶν Ἀθληφόρων τὸ κλέος, σὺν Παρθένων τάγμασι καὶ χοροῖς Μαρτύρων, τοὺς ἐκτελοῦντάς σου πίσει τὴν Κοίμησιν καὶ τὴν θείαν Μνήμην, καὶ τῇ σκέπῃ προσπελάζοντας τῇ σῇ, Πανεύφημε, σῶζε τῷ Κυρίῳ πρεσβεύουσα, καὶ πᾶσαν νόσον ἴασαι, καὶ τῶν ψυχικῶν ἐλευθέρωσον δεινῶν ἀλγηδόνων, καὶ ῥῦσαι ἐκ κινδύνων τοῦ ἐχθροῦ, ὡς παρῆρσάν πρὸς Κύριον ἔχουσα, Θεόσοφε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ **Ζ'**. Παιδες Ἑβραίων. . .

Ομβροῖς τῶν σῶν αἱμάτων ρεῖθρα, ἀπεξήρανας εἰδώλων φλυαρίας· ἐπομβρίζεις δὲ νῦν ἰάματα παντοῖα, Μάρτυς Μαρίνα, παύουσα, πῦρ δεινῶν νόσων παντοίων.

Μάρτυς Μαρίνα, τῷ Ὑψίστῳ στεφφορός αἰεὶ παρισταμένη, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν σὲ ὑμολογούντων, διηνεκῶς ἰκέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων.

Πᾶσι πηγάζει, ὦ Μαρίνα, ποταμοὺς ἰαμάτων ἢ Εἰκῶν σου,

τὰς ὀδύνας ἀεὶ ἐξαίροντας σωματῶν, καὶ τὰς ψυχὰς δροσίζον-
τας, καὶ πληροῦντας θυμηδίας. Θεοτοκίον.

Ἐπαινον γλώσσης ἐξ ἀνάγκης τῇ Πανάγκῃ σοι προσφέρω,
Θεοτόκε, ἐναγῶν λογισμῶν ῥυσθῆναι δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμῶν
τοῦ σώματος, ὧ Ἀμόλυντε Κυρία.

ὦδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς τὴν σὴν Μνήμην τὴν φωτοφόρον τιμῶντας, ἀπὸ πάσης
ῥῦσαι σαῖς πρεσβείαις, νόσου, ὦ Μαρίνα, ἵνα σε μακαρίζω.

Τῶν ἱαμάτων χάριν λαβοῦσα, Μαρίνα, ἀπελαύνεις νόσους ἀ-
νιάτους, ἐκ τῶν σὲ τιμώντων καὶ πόθῳ γεραιρόντων.

Ἀποκαθαίρει μολυσμοὺς παθημάτων, ἡ Εἰκὼν σου τῶν πό-
θῳ γεραιρόντων Μνήμην σου τὴν θείαν, Μαρίνα Ἀθληφόρε.
Θεοτοκίον.

Ἰωθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, δραστικῶ φαρμάκῳ σῆς
πρεσβείας, ἴασαι, Παρθένε, ἐλπίς τῶν σὲ ὑμνούντων.

ὦδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Θεώσεως τυχοῦσα, καὶ φωτὶ τρυφῶσα τῷ Οὐρανίῳ, Μαρίνα
Θεολήπτε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας λιταῖς σου, δεινῶν ἀπάλλαξον.

Μαρίνα δωρηθῆναι, πᾶσιν Ὁρθοδόξοις, ἀπαλλαγὴν δεινῶν
νόσων καὶ θλίψεων, Χριστὸν δυσώπει, καὶ ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώ-
ματος.

Μαρίνα Θεοῦ δόξαν ἐνοπτριζομένη, ὑπὲρ τῶν σὲ εὐφημούν-
των αὐτὸν δυσώπησον, τοῦ μετασχεῖνθείας δόξης τε καὶ λαμπρό-
τητος. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὲ ὑμνολογοῦμεν, ὅτι κινδύνων καὶ νόσων
λυτροῦσαι ἡμᾶς, διηνεκῶς τὸν σὸν Τόκον καθικετεύουσα.

Το, Ἄξιον ἔστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὴν ἀμωμον Νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Μαρίναν τὴν θείαν, ἱκετεύ-
σωμεν οἱ Πιστοί, βοῶντες ῥῦσαι νόσων καὶ δεινῶν, σαῖς πρεσβεΐ-
αις, ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θείαν Μνήμην σου.

Μὴ παύση, Μαρίνα, τοῦ Ποιητοῦ, θερμῶς δεομένη, ὑπὲρ
πάντων τῶν εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζόντων ὡς Μάρτυρα Κυρίου,
καὶ πόθῳ γεραιρόντων τὴν θείαν Μνήμην σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ηχος Πλ. Α΄.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον. . .

Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας ῥύμη διέφυγες, καὶ αὐτῷ προσπλα-
κεῖσα ὑπερηκόντισας καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν δαψιλῆ χάριν ἀπειληφας
ἀποσοβεῖν ἐκ τῶν Πιστῶν τὰς νόσους τὰς λυμαινώδεις· διὸ πρέσ-
βευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, Μαρίνα ἐνδοξε.

Ὁ ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ηχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σήμερον ὑμνοῦμεν εὐσεβῶς, Μάρτυς Ἀθληφόρε Μαρίνα, σοῦ
τὸ ἐκνίκημα καὶ τὴν θείαν Μνήμην σου καὶ εὐκλεῆ ἑορτὴν, οἱ
ὀρθῶς δογματίζοντες Τριάδα ἁγίαν, καὶ σὲ ἱκετεύομεν ῥῦσαι
σοὺς δούλους δεινῶν, νόσων καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ τῆς τοῦ
ἐχθροῦ τυραννίδος, τοὺς σοὶ προσπελάζοντας, ἀοίδιμε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ

ΗΛΙΑΝ ΤΟΝ ΘΕΣΒΙΤΗΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπάριον Ηχος Δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν τῶν ἀρρήτων Μυστηρίων ἐπόπτην, καὶ ζηλωτὴν Θεοῦ
τοῦ ζῶντος Προφήτην, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυ-
24.

χῆς, Ἥλια μεγαλώνυμε, τὰς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμᾶς καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, τοὺς προσφυγόντας Θεόπτα, τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. **Οὐ σιωπήσομεν. . . .**

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, διορθωθείς

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ.

οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Νέμοις Μάκαρ μοι θείαν Ἥλιου χάριν. Ἰωσήφ. »

ὠδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θείαις, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Εν τῷ σὲ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύητης γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σὲ θεθέεται Μάκαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαι με πῦρὸς αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς Θεὸν σου νεύσεσι, ζῆλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε· διὸ με ἐνδυναμώσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος. Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς, πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με, Πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

ὠδὴ Γ. Οὐρανίας Ἀψίδος. . .

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἔκτεινας, ἐνδοξε Προφήτα, τῷ θεῷ ζήλω σὺ πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι, τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πῦρὸς ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σώξειν

με δυνάμενον, πάσης, Μάκαρ, κακώσεως· προσεπικάμφθητι τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε ὀπαντουργός, ἐνδοξε, πάλαι, Ἥλιου, δι' ὀρνέου τρέφων, Προφήτά σε, ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδίδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανοίαςμοι, Κόρη, ἀνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα ἁμαρτιῶν μου τὸν ῥύπον, ὄμβροις τοῦ ἐλέους σου, Θεοχαρίτωτε.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου Ἰσχύς Κύριε. . .

Κάμπτει τὸν σὸν ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενος, καὶ πρὸς χήραν πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῆ, Ἥλιου, φυγάδα γεγεννημένον, θεσπέσιε· διὸ σε ἰκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινώσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἀμαρτιῶν νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμῖαι βίου με χειμάζουσι καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πτεύματα· Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἥλιου, Κύριον τῆς δόξης· καὶ ἀθλαθῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου κατευόδωσον, σὲ γὰρ ἀγαθὸν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα Πανάμωμε, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ὁσίων ἰκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτῶντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

ὠδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ὀμβροτόκους νεφέλας, εἴργεις πυρακτούμενος ζήλω τῆς Πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου, Ἥλιου, ἱεραῖς μεσιτείαις σου τὴν

φλογμῷ τακείσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου, θείαις ἐπομβρίαις ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαι με.

Ιερεὺς δεδειγμένος τέθυκας ἀθώοις σου χερσὶ, Πανόλβιε, τῶν προσοχισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργούντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας, ἀβλαβῆ με, Προφήτα, συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι, Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ νάματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ τὸν ἱερόν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα. Θεοτοκίον.

Επὶ σέ ὡσπερ ὄμβρος Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὃν δυσώπει, Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νῦν καταλύξεις, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου, Πανάμωμε.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσοποῦντά σε Ἡλιού τὸν μέγαν καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Αγνεῖας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχὴν με συντήρησον ὡς ζηλωτῆς, Ἡλιοῦ, ζήλου θείου πλήρωσον τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιᾶ, ὁδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ῥοπή· διὸ ἱκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦσθαί με Θεοφόρε, ἐνδυναμῶσον. Θεοτοκίον.

Η πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδου θείας ὑπάνοιξον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἔξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτάκε ἀπολήψομαι.

Κατάσβεςον, Προφήτα ἐνδοξε Ἡλιοῦ Θεοσβίτα, τῶν παθῶν ἡμῶν τοὺς φλογώδεις ἀνθρακας, ἰσχύϊ σῆς πρεσβείας, Θεόφρον.

Καὶ Θεοτοκίον **Ἐπίβλεψον**...

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προφήτα Θεοῦ Ἡλιοῦ Μεγαλώνουμε, τοὺς πόθω σε αἶε ἀνυμνοῦντας καὶ γεραίροντας, κινδύνων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, νόσων παντοδαπῶν, καὶ πάσης τῆς ἐξ ἐχθρῶν προερχομένης θλίψεως, ῥῦσαι ταῖς ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, καὶ ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταύγασον.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχος. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. . . .

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λαυκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἐθαύμαζον οἱ ὄγλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος. . . . κτλ. (Ζήτει Ἰουλίου 20).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προφήτου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β' Ὁλην ἀποθέμενοι.

Προφήτα θεόσοφε, ὁ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἐπίγειε Ἄγγελε καὶ βροτῆ οὐράνιε, σοῦ δεόμεθα. Ζηλωτὰ πρόφρασον, καὶ ῥῦσαι σκανδάλων καὶ κινδύνων τὴν ζωὴν ἡμῶν, καὶ πάσης θλίψεως, ἐχθρῶν ἀνομούντων πρεσβείαις σου, καὶ πᾶσαν νόσον διώξον, καὶ πταισμάτων ἄφεςιν αἰτησαι, Ἡλιοῦ Θεόπτα, Προστάτα τῶν Πιστῶν καὶ Ἱατρὲ, καὶ τῆς τοῦ Ἄδου διάσωσον δεινῆς κατακρίσεως.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας ζήλω τῆς Πίστεως, ἐπικλήσεσι θείαις πῦρ κατηγάγου φλογίζον, ἐνδοξε, ὅσιον θῦμα· διὸ ἱκετεύω σε, τῆς αἰωνίου φλογός ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ιδεῖν κατηξίωσαι Θαβῶρ ἐν ὄρει Θεοῦ τὸ πρόσωπον· ὃν δυσώπει, Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Οδὸν πορευόμενος, του βίου πλάνας πολλές ύφισταμαι· ἀγαθὲ μου προσάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμη σαλευόμενον καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς, Ἡλιοῦ Θεοτοκίον.

Υμῶ σε Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω Θεοχαρίτωτε, τὴν ἀγνὴν σου λοχείαν· βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι χειμαζομένω καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

ὠδὴ **Η'**. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε θεῖου Πνεύματος ἔγνωμεν Ἄγγελον ἐν γῇ πῦρ ζήλου θεοῦ πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα Προφήτας Ἡλιοῦ, καὶ αἰσχύνης συγκόπτοντα μαχαίρα ἱερεῖς, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ῥῦσαι.

Αρμα πυρός σε ἔλαβεν ἀπὸ γῆς, πυρακτούμενον ζήλω, Ἡλιοῦ, τῷ θεϊκῷ, Θεόπνευστε· διὸ ἱκετεύω σε ἐκ τῶν ἐν γῇ ἀπάντων κακῶν, τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουρίζων τὸν νοῦν μου, τεθρίππω, καὶ πρὸς νόσον, οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ρήματι ζῶντι ἔκλεισας Οὐρανὸν υετίζοντα· ῥήματί σου νῦν πνευματικῶ διάνοιξον, τὰς πύλας μοι δέομαι τῆς μετανοίας, Ἄγιε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου κατάνυξεως ὄμβρους· καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Τριαδικόν.

Ισοσθενῆ ὁμότιμον, ὁμούσιον σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα δοξάζωμεν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον Αὐγὴν, ὁμοβασιλεῖον κράτος, καὶ μέλπομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν καὶ διδάσκων ματάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν· ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, Ὑπεραγία Δέ-

σποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπανοῖξαι μοι πύλας, καὶ σῶσαι με βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὠδὴ **Θ'**. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Ιδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα Θεὸν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας, ἔνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θεαῖς καταύγασον.

Ως πάλαι Ἰορδάνην, τῇ μηλωτῇ, διαρρήξας διέβης, Πανόλβιε, οὕτω κάμου τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρῶν καθεκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμαζοῦν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς νόσου, ψυχικῆς τε παρεκτροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῦσαι με, ἔνδοξε Ππροφήτα, ὡς ἀγαθὸς προσάτης μου βοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γέεννῃ αἰωνιζούσης κατακρίσεις

Ηρπάγεις πρὸς τὸ ὕψος, Ἐλισσαιέ, δισουμένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος καταλιπὼν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἰτησαι, νίκην Οὐρανόθεν κατὰ παθῶν, τοῖς σὲ ἀνευφημοῦσι, καὶ πόθῳ τὴν σὴν Μνήμην περιχαρῶς πανηγυρίζουσι Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οικειῶν σου ὡς ἀγαθῆ, μὴ παρίδης, Πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς αἰτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τοῖς εὐσεβέσιν ἄφεισιν καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θεῖας Βασιλείας τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Τὸ, Ἀξιὸν ἔστιν, καὶ τὰ παρὸντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τὸν πυρίπνου καὶ ζηλωτῆν, τὸν διὰ τεθρίππου ἀρπαγέντα ἀπὸ τῆς γῆς, τῆς Χριστοῦ δευτέρας Πρόδρομον Παρουσίας, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χάριν ἱαμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰλιφῶς Ἡλία, θεραπεύεις παθ-

δεινὰ· διὸ τοῖς ἐν πίστει σε ἐπικαλουμένοις, θεράπευσον τὰ πάθη ψυχῆς καὶ σώματος.

καὶ Θεοτοκίον
Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Ο ἑνσαρκος Ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἢ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἀνωθεν καταπέμψας, Ἐλισσαίω τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπρούς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε Ὁρθοδόξων ἢ πληθὺς, μέλος ἐναρμόνιον ὄντως, ψαλμικῶς ἄσωμεν, καὶ τὸν Χριστοκλήρικα ἀνευφημήσωμεν, τὸν Οὐράνιον ἄνθρωπον Ἡλίαν τὸν θεῖον καὶ ἀναβοήσωμεν πρὸς αὐτὸν λέγοντες· πάντας τοὺς πιστῶς σου, τελοῦντας Μνήμην τὴν ἁγίαν λιταῖς σου, ῥῦσαι ἐκ παντοίων περιστάσεων.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΦΩΚΑΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὴν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΕΝ τῷ πανσέπτῳ καὶ ἁγίῳ Ναῶ σου προσπεφευγότες οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐκλιπαροῦμέν σε, Φωκᾶ Θεόληπτε, δώρησαι τοῖς δούλοις σου εὐκραεῖς τοὺς ἀέρας, εἰρήνην τε πρεσβεῖαις σου

καὶ ὑγίαν τελείαν· καὶ πάσης βλάβης ῥῦσαι καὶ φθορᾶς, τοὺς προσκυνοῦντας πιστῶς τὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Φωκᾶ Ἱερομάρτυς, μαρμαρυγαῖς, ἔμπλησον ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, εὐχαῖς σου, ἵνα πίστει καὶ εὐλαβῶς σὴν Εἰκόνα ἀσπάζομαι.

Αἴγλη ἐλλαμπόμενος ἐσαεὶ Θεαρχικῆ, Μάρτυς, ἐκ τοῦ ζόφου με τῶν παθῶν ἐξάρπασον καὶ ῥῦσαι σὸν οἰκέτην, Φωκᾶ θεόφρον, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Στηρίξας τὴν καρδίαν σου νοητῇ ἐν πέτρᾳ, θεόφρον, τὴν ψυχὴν μου τὴν ταπεινὴν ὀδήγησον ἐν τρίβοις τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς ἀγῆρω ζωὴν καθοδήγησον. Θεοτοκίον.

Σεμνὴ χαῖρε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ δεχθεῖσα τὸν ἀχώρητον, ἐκ δεινῶν αἰτησαι ῥυσθῆναι τοὺς ἐν πίστει, καὶ εὐλαβῶς ἀνυμνοῦντάς σε Πάνσεμνε.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Φωκᾶν τὸν πανένδοξον πάντες πιστῶς ἱκετεύσωμεν· ῥῦσαι ἡμᾶς βοῶντας ἐκ νόσων, ταῖς ἐνθέοις πρεσβεῖαις σου.

Δυναμίει τοῦ Πνεύματος, ἰσχυρὸν Βελιάρ, Φωκᾶ, κατάβαλε, καὶ τῶν δεινῶν δόλων αὐτοῦ ῥῦσαι τοὺς σὲ πόθῳ δοξάζοντάς.

Σθενοῦμενος, Πάνσεπτε, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, δίωξον τὰ πονηρὰ πνεύματα, λιταῖς σου, ἐκ τῶν πίστει ὑμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Ελπίδα, Πανάμωμε, ἐμὴν εἰς σὲ ἀναθέμενος, δίδου μοι νῦν, ὃν ἔτεκες, Κόρη, εὐμενῇ τε καὶ ἰλεων.

ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Νυσταγμῶ τοὺς καθεύδοντας πάσης ἀμαρτίας, Φωκᾶ Πανένδοξε, ἐξανάστησον πρεσβείαις σου, καὶ πρὸς μετανοίας φῶς ὀδήγησον.

Υπερήφανον φρύαγμα ἐκ τῶν θεραπόντων σου ἀποδιώξον, ὦ Φωκᾶ, καὶ περικόσμησον ταπεινώσει θείᾳ, ἱεσείαις σου.

Χριστοκῆρυξ θαυμάσιος καὶ Ἱερομάρτυς ἀκαταγώνιστος χρηματίας, τοὺς ἱκέτας σου νικητὰς ἐχθροῦ, Φωκᾶ ἀνάδειξον.
Θεοτοκίον.

Ρᾶνον, Κόρη Πανάχραντε, ἐφ' ἡμᾶς τὰ θεῖα ἐλέη σου, καὶ ὡς μήτηρ καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σῶν τέκνων τὸν Θεὸν ἡμῶν.

ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Πλήρης ἀληθῶς δόξης θείας, Παναοίδιμε, ὧν ἐν Οὐρανοῖς καθικέτευε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ κινδύνων τοὺς ἱκέτας σου.

Μῦρον ἢ Εἰκῶν ἀναβλύζει σου ἢ πάνσεπτος, ρεῖθρον ὡσπερεὶ Φωκᾶ ἐνδοξε καὶ ἀποπλύνει τῶν βροτῶν δυσώδη πταίσματα.

Νέκρωσον, Φωκᾶ τῆς σαρκός μου τὰ φρονήματα, καὶ φρονεῖν Οὐράνια καταξίωσον, καὶ πολιτεῖαν τῶν Ἀγγέλων ζῆν μοι δώρησαι.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, τοὺς εἰς Σε νῦν καταφεύγοντας, νόσου ἐξ ἀπάσης ρῦσαι καὶ ἀπειλῆς, ἢ τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν γενήσασα.

ὡδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ κήτους τοῦ νοητοῦ πανολεθρίκι, Μακάριε, ἀξίωσόν με φυγεῖν ἀγάπην δ' ἀκίδηλον, προσευχὴν, ἐγκράτειαν καὶ σώφρονα βίον, ταῖς λιταῖς σου, Φωκᾶ, δίδου μοι.

Κατεύθυνον πρὸς Θεὸν τὰ διαθήματα, ἐνδοξε, τοῦ ταπεινοῦ καὶ οἰκτροῦ δούλου σου, καὶ δώρησαι πατεῖν ἐπὶ ὄφειν καὶ σκορπίων κάρας, ταῖς ἐνθέρμοις ἱεσείαις σου.

Συνθλάττειν μύλας, Σοφὲ, τοῦ δυσμενοῦς καταξίωσον οἰκίτην σου τὸν πιστὸν, καὶ τέκνον ἀνάδειξον Θεοῦ Παντοκράτορος, καὶ τρυφῆς ἀύλου κοινωνόν, Φωκᾶ, ἀνάδειξον.
Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἐνθέω, Ἀγνή, τὸ πνεῦμά μου καταλάμπρυνον, καὶ ἐκ πταισμάτων δεινῶν καὶ νόσων πρεσβείαις σου Μητρικαῖς ἀπάλαξον, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸν βίον μου κυβέρνησον.

Διάσωσον φωστῆρ τοῦ Κόσμου, Φωκᾶ Θεηγόρε, ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων τοὺς δούλους σου, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν ἱεσείαις.
Καὶ Θεοτοκίον "Αχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεῖ. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Δ'.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἱερώτατε, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ βοηθῆ ἐτοιμώτατε, μὴ παρίδης δεητικὰς φωνὰς σῶν ἱκετῶν, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν θερμῶς ἐκβοῶντων σοι παῦσον σαρκὸς τὰς νόσους, καὶ πνεύματος ἀβρωσίας, παρὰ Κυρίου, ὦ Φωκᾶ, τὴν χάριν δεξάμενος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθήσει. . .

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. . . κτλ.
(Ζήτει Ἀπριλίου 23).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Προσόμιον. Ἦχος Πλ. β'.

Μὴ καταπιστεύσεις με.

Πλεόντων εἰδότες σε, Φωκᾶ Θεόστεπτε, πάντες βοηθὸν οἱ δοῦλοί σου, ὄρφανῶν προσάτην καὶ ἀντιλήπτορα, ἱατρὸν νοσοῦντων, καὶ πασχόντων ρύστην, αἰχμαλώτων ἀπολύτρωσιν καὶ τῶν ἐν θλίψεσι χαρμονὴν, Πανεύσημε, ἀληκτον, καὶ ρύστην τῶν ἐν πάθει δεινοῖς καὶ κινδύνοις, Πανόσιε· Διό σοι βοῶμεν δεήσεις νῦν προσάγαγε Θεῷ, ὅπως τῶν σῶν ἀπολαύσωμεν δωρεῶν, Θεόληπτε.
Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων...

Ρεῖθρα, αἱμάτων σου τοῖς ὄμβροισ ἀπεξήρανας δαιμονικῆς ἀπάτης καταρδεύεις δὲ νῦν τοὺς πόνους τῶν σῶν δούλων, Φωκᾶ ἀειμακάριστε, τῶν ἰάσεων τοῖς ρεῖθροισ.

Χαίρων, Φωκᾶ, ἐν Παραδείσῳ μετ' Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς τιμῶντας πιστῶς τὴν ἐνδοξόν σου Μνήμη, εὐχαῖς σου καταξίωσον τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου.

Μάρτυς Χριστοῦ Θεῷ προσάγεις τοὺς τιμῶντάς σε, Φωκᾶ, κεκαθαμένους, ἐξ ἰλῦος παθῶν, νόσων τε καὶ κινδύνων, ταῖς θείαις ἰκεσίαις σου, καὶ παντοίων ἀλγηδόνων, Θεοτοκίον.

Εχων σε μόνην προστασίαν καὶ ἐλπίδα ὁ δούλός σου, Παρθένε, τῶν σκανδάλων ἀεὶ τοῦ ὄφους, πρεσβεῖαις ταῖς Μητρικαῖς σου ρύομαι, καὶ κινδύνων ἀδοκῆτων.

ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ιλεων πᾶσι τοῖς πιστῶς σε ὑμνοῦσιν, ὦ Φωκᾶ, ἀπέργασαι τὸν Κτίστην, καὶ θείαις λιταῖς σου παράσχου σωτηρίαν.

Χάριτος θείας τὸν φωτισμὸν ἐν ψυχῇ σου, ὦ Φωκᾶ, δεξάμενος, ὁμίγηλν τῶν ἀσθενειῶν μου, διάλυσον εὐχαῖς σου.

Τοὺς τὴν Σὴν μνήμη περιχαρῶς ἐκτελοῦντας, ἱεραῖς σου, Φωκᾶ ἰκεσίαις, σῶζε ἐκ κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης. Θεοτοκίον.

Ιησοῦ, Κόρη, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, σὺ γεννήσασα ἀρρήτως, τοὺς σοὺς δούλους αἴτησαι ῥυθῆναι πυρὸς τοῦ αἰωνίου.

ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Βρύεις ἰαμάτων ποταμούς, θεόφρον, παύεις φλογμὸν παθημάτων τῶν δούλων σου, δαιμονικούς τε βυθίζεις δόλους, πρεσβεῖαις σου

Προστάτην σε πλουτοῦντες, Φωκᾶ Ἱεράρχα, μετὰ Θεὸν καὶ σωτῆρα καὶ πρόμαχον, ἐκ πάσης βλάβης ρύομεθα, ἰκεσίαις σου.

Πιστῶς σε μακαρίζω, Φωκᾶ Θεηγόρε, ὅτι παθῶν μου τὸν ζόφον ἐδίωξας, ὡς φωταυγῆς Ἱεράρχης, θείαις πρεσβεῖαις σου Θεοτοκίον.

Μαρία, ὄμβρισόν μοι ἄφεςιν πταισμάτων, καὶ ἀσθενοῦντα ἐπίσκεψαι, δέομαι, καὶ συμφοραῖς νῦν ποντοῦμενον ἐλευθέρωσον.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, Φωκᾶν, εὐφημοῦμεν, δεόμενοι ῥυθῆναι, λιταῖς αὐτοῦ ἐνθέρμοις, νόσων καὶ θλίψεων.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, Φωκᾶ Θεηγόρε, ἐκ κινδύνων καὶ χαλεπῶν νόσων, τοὺς τιμῶντας τὴν ἐνδοξόν σου Μνήμη, καὶ λύτρωσαι τῶν Ἄδου πικρῶν κολάσεων.

Προστάτην σε ἔχομεν οἱ Πιστοὶ πλεόντων, καὶ πάντων τῶν νοσοῦντων ῥύστην θερμόν, αἰχμαλώτων σώστην, πεινῶντων τε τροφέα, καὶ χαρμονὴν ἐν λύπῃ, Φωκᾶ Πανεύφημε.

Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ηχος Δ'.

Αστέρα πανέκλαμπρον καὶ φωτοφόρον, Φωκᾶ, ἐν ὕψει σε ἔθετο τῆς Ἐκκλησίας Χριστός, θαυμάτων ταῖς λάμψεσι, πάντων τὰς διανοίας καταυγάζοντα ὄντως, μειοῦντα καὶ ὁμίγηλν τῶν δεινῶν νοσημάτων, τῶν πίστει προσιόντων τῇ σκέπῃ σου, Θεόληπτε.

Ὁ ἱερὺς ὡς ἔθος μνημονεύει,

Εἰτ τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρόν, Ἦχος Πλ. Δ'. πρὸς τὴν

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τῶν δούλων σου πρόσδεξαι τὰς δεήσεις, Πανσέβαστε, καὶ λύτρωσαι, Φωκᾶ, ἀπὸ νόσων ἡμᾶς δεινῶν καὶ θλίψεων.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριον εἰσάκουσον. Εἶτα τόν, Θεόν Κύριον, καί
τόν τροπάριον Ἦχος Δ΄.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΕΥΑΡΕΣΤΗΣΑΣΑ Θεῶν, Ἀθληφόρε, καὶ πειρασθεῖσα ὡς
χρυσὸς ἐν καμίνῳ, Παρασκευὴ πανένδοξε, βασάνων πειρασμοῖς,
θαύματα πηγάζεις νῦν καὶ νοσήματα παύεις, καὶ τὸν υπεράγαθον
τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπείς, ὅπως αὐτοῦ
τῶν δωρεῶν ἐπιτύχωμεν.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν. . .

Ὁ Ν΄. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Ὑμνοὶς γεραίρω σε Παρασκευή. Σεραφεῖμ. »

ὠδὴ Α΄. ἦχος πλ. Δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὑμῶν σου τὴν Μνήμην παρακαλῶ, ἔνδοξε Παρθένε, τῶν
πταισμάτων μου τὰς σειράς, διάρρηξον τάχος ταῖς πρὸς Κτίστην
τὸν Πανοικτίρμονα, πρεσβείαις σου.

Μεγίστη ἡ δύναμις, ἦν Σεμνή, ἔλαβες ἀξίως ἐκ Θεοῦ τοῦ
θαυματουργεῖν ταύτη οὖν χρωμένη ἤδη παῦσον, τὰ πολυχρόνια
πάθη μου, δέομαι.

Νομίμως ἀθλήσασα ἐπὶ γῆς, Παρασκευὴ Μάρτυς, καὶ τὸ σέ-
φος ἐν Οὐρανῷ σῆς ἀπολαβοῦσα καρτερίας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σω-
τῆρα ἰκέτευσέ. Θεοτοκίον.

Ομματι, Πανάσπιλε, ἐπ' ἐμοὶ, ἰλιῶ σου βλέπον, καὶ ἰάτρευ.

σον τὰ δεινὰ τοῦ σώματος πάθη, καὶ τὰς νόσους ἀποσκοράκισον,
θείαις πρεσβείαις σου..

ὠδὴ Γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰσχύι τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου ἡμᾶς ἐλέησον, Παρα-
σκευή, καὶ νόσων παντοίων, σαῖς λιταῖς ἐλευθέρωσον.

Σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου, Παρασκευὴ πανακήρατε, πάντας
ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εὐφῆμως γεραίροντας.

Γενοῦ μοι, Πολύαθλε, τῷ τεθλιμμένῳ προστάτις σύντονος,
καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων ῥῦσαι, ταῖς εὐχαῖς σου καὶ θλίψεων.
Θεοτοκίον.

Εξελοῦ, Πανάκραντε, νόσων δεινῶν με καὶ θλίψεων, τῶν ἀ-
φειδῶς καταπιεζόντων τὸν σὸν δούλον ἐκάστοτε.

ὠδὴ Δ΄. Εἰσακήροα Κύριε.

Ρώμη δίδου μοι, Πάνσεμνε, κατὰ τε δαιμόνων καὶ ὀλεθρίων
παθῶν, καὶ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων μου, ἱεραῖς λιταῖς σου
καταπαύειν.

Ἀγαπήσασα Κύριον, καὶ στεφάνους δόξης κομίσασα, ὑπὲρ
πάντων καθικέτευσέ, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, Πανεύφημε.

Ἰκεσίας μου πρόσδεξαι, ὦ Παρασκευὴ Παρθένε πολύαθλε,
καὶ παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν, σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις ἀπο-
δίωξον. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι, Κόρη Πανάμωμε, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, τὸν σὸν
δούλον κινδυνεύοντα, καταποντισθῆναί με τοῖς πταισμάσιν.

ὠδὴ Ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡς περ Σὺ, Σεμνή, εἰς Νυμφῶνα τὸν Οὐράνιον, ἀυγάξῃ ταῖς
ἐνθεοῖς μαρμαρυγαῖς, οὕτω σοὺς δούλους δόξης θείας καταξί-
ωσον.

Σοῦ ἐν τῷ γὰρ προσελθόντας τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Παρασκευὴ
ἐλευθέρωσον, ἐκ νοσημάτων ταῖς εὐχαῖς σου καὶ κακώσεων.

Ερωτι Θεοῦ τὴν ψυχὴν μου πληξὸν δέομαι, Παρασκευὴ, θείαις πρεσβείαις σου, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ἀχλὺν νῦν ἐξαφάνησον.
Θεοτοκίον.

Παναγνε, ἡμεῖς κεκτημένοι σε βοήθειαν, σκέπη καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν, παντὸς κινδύνου διὰ σοῦ ἀεὶ ῥυσθείημεν.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Αἱμάτων σου τοῖς κρουνοῖς, Παρασκευὴ, ὡς κατέσβεσας τῆς ἀπιστίας τὸ πῦρ, οὕτω νῦν κατὰσβεσον τὴν φλόγα τῶν νόσων μου, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Ρεόντων τὸ χαμερπές, Παρασκευὴ Πανακῆρατε, τὸ ἄστατον καὶ φθαρτὸν παριδεῖν ἀξίωσον, σὸν δοῦλον πρεσβείαις σου, καὶ ἀξιωθῆναι θείας δόξης καὶ λαμπρότητος.

Ἀπάσας τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνομούντων συνκρίβεσθαι, ὑπὸ τοῦς πόδας ἡμῶν, Θεὸν καθικέτευε, Μάρτυς, τῶν τιμώντων σου πόθῳ τὴν σὴν Κάραν, ἣν ἀπέτεμεν ὁ ἄνομος.
Θεοτοκίον.

Σὺ οὖσα τὸ καθαρὸν καὶ ἀγιώτατον Τέμενος, Μαρία τοῦ Πανουργοῦ, παράσχου μοι δάκρυα, ψυχὴν καθαρίζοντα, καὶ ἐπάκουσόν μου τῆς δεήσεως σοῦ δέομαι.

Επίβλεψον μετ' εὐμενείας, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, ἐπὶ τὰ ἐμὰ δεινὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ ἴασιν δώρησαί μοι εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον **Ε**πίβλεψον...

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτρια Πιστῶν, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, πέλουσα, τοῖς τῆ σεπτῆ Εἰκόνι σου θερμῶς προσπελάζουσιν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου, δωρηθῆναι λύσιν τῶν δεινῶν νόσων καὶ θλίψεων, καὶ ἀμαρτιῶν πασῶν τὴν συγχώρησιν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ἰπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνῆθλιβον αὐτόν. . . κτλ. (Ζήτηι Β' τῆς ΙΕ' Ἑβδομ. Ματθαίου) Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . . Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. **Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων.**

Μεταβολὴ παντὸς κινδύνου, ἀπαλλαγὴ νόσου παντοίας ὑπάρχουσα, Παρασκευὴ Παρθένε, ῥῦσαι πάντας τῶν δεινῶν, τῆς τῶν ἐναντίων κακουχίας, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπηρείας, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κάραν πάνσεπτον πάντες, τῆς Παρθενομάτορος δεῦτε Παρασκευῆς, Πιστοὶ ἐν ἔτησίοις τιμήσωμεν τοῖς ὕμνοις, ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον, τῶν ἰαμάτων ἀεὶ καὶ θείων δωρημάτων.

Εορτὴν παναισίαν οἱ Πιστοὶ ὀρθοδόξως ἐπιτελέσωμεν, φαιδρῶς Παρασκευῆς νῦν, τὴν Κάραν προσκυνῶντες καὶ βοῶντες ἐκ πίστεως· πρόφθασον ῥῦσαι ἡμᾶς, λιταῖς σου πάσης νόσου.

Υπὲρ πᾶσαν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ χρυσίον ἡ Κάρα σου διαλάμπουσα, παρέχει σωτηρίαν, τοῖς πίστει, Ἀθληφόρε, πρὸς αὐτὴν καταφεύγουσι, καὶ ἰατρῆει ψυχῶν θανατηφόρους νόσους.

Θεοτοκίον.

Η Θεὸν σαρκοφόρον, Παναγία Παρθένε ἀποκνήσασα, ἐκ πάντων ἀδοκῆτων κινδύνων τὸν λαόν σου καὶ ἐκ νόσων περισώζε, καὶ ἀμαρτίας δεσμὸν τάχει λιταῖς σου λύσον.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Στόματι πάντες καὶ καρδία ὑμνοῦμεν τὴν πανένδοξον Μάρτυρα Κυρίου, ὅτι ἀρρώστιας ἐτύχομεν τῇ λύσιν.

Εν Οὐρανίοις, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, τοῖς σκηνώμασι χο-

ρεύουσα, τῶν πίστει σὲ ὑμνολογούντων μνημόνευε, **Παμμάρτυρα**.

Ρωσθεΐσα, Μάρτυς, τῇ ἰσχύϊ Κυρίου, τῶν Τυράννων κατήσχυνας τὰ θράση· θραῦσον καὶ νῦν πάντων δεσμούς τυραννομένων. **Θεοτοκίον.**

Αχραντε μόνη Εὐλογημένη Μαρία, τὰ δυσίατα ἰάτρευσον πάθη, τοῦ οἰκτροῦ σου δούλου, ἵνα σε μακαρίζω.

ὦδὴ **Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...**

Φλέξον παρανόμων, Παρασκευὴ Μάρτυς, πυρὶ τῷ θείῳ τεχνάσματα ἄθεα· Πιστοὺς δὲ πάντας θείῳ αὐγάσματι λάμπρυνον.

Εμπλεως ἐνθέου λάμπειας γενέσθαι, τὸν σὸν οἰκέτην νυνὶ καταξίωσον, ταῖς πρὸς τῶν ὄλων Δεσπότην λιταῖς σου, Πάνσεμνε.

Ἰνα σε δοξάζω, Παρασκευὴ πόθῳ, τὰς ἀνιάτους μου νόσους θεράπευσον, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου τελείαν ῥῶσιν παράσχου μοι. **Θεοτοκίον.**

Μόνη Θεοτόκε, ὡς Ἄγνη καὶ Μήτηρ, τῆς ἀκαθάρτου ἰλύος με κάθαρον τῶν ἀκαθάρτων μωλώπων, καὶ σῶσον, Δέσποινα.

Το, Ἄξιον ἔστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Αἰτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, θεῖα Ἀθληφόρε Παρασκευὴ, εὐχαῖς σου, τοῖς πίσει εὐφημοῦσί σε καὶ γεραίρουσι.

Πορφυρᾶν ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, σὺ περικειμένη, καὶ τὸ στέμμα ἐν κορυφῇ, ἔχουσα ὦ Μάρτυς, καὶ τὴν τῆς Παρθείας κατέχουσα λαμπάδα ἡμῶν μνημόνευε.

καὶ Θεοτοκίον **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Α.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερόνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου Πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Θῦμα τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἤχθης, Καλλιπάρθενε, θεῖον καὶ παναμώμητον· πάσας ὅθεν ἠύφρανας τὰς Οὐρανίους Ἀρχάς, καὶ Μακάρων, Ἀοίδιμε, ψυχάς· διὸ πάντες πίστει σου δεόμεθα καὶ πόθῳ ζέοντι, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου ἐκ νόσων καὶ παντοδαπῶν ἐναντίων, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, Πανεύφημε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ.

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

— 1980361 —

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσακούσου. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατον, καὶ Ἀναργύρων Ἰατρὸν τὸν σοφώτατον, ἀνευφημοῦμεν ἅπαντες ἐκ βάθους ψυχῆς, πόθῳ ἐορτάζοντες τὴν ἀγίαν σου Μνήμην, Παντελεῆμον ἐνδοξε, καὶ πιστῶς σοι βοῶμεν τὰς νόσους πάντων ἴασαι ἡμῶν, ταῖς πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν θερμαῖς σου δεήσεσι.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. **Ὁὐ σιωπήσομεν....**

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀχροστιχίδα

« Παντελεῆμονα τὸν Θεῖον σέβω. »

Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, « Σεραφεῖμ. »

ὦδὴ **Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν** διοδεύσας.

Πρὸ τοῦ Μαρτυρίου τοῦ σοῦ, Σοφὲ, ὡς περ τὸν θανόντα ἀνε-

ζώσας ἐν Χριστῷ, οὕτω νεκρωθέντας δῆγματι ἀμαρτίας, ἡμᾶς ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἀνάστησον.

Ἀφθόνως τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ λαβὼν ἰαμάτων, τὰς ἰάσεις πάσας, Σοφὲ, παρέχεις ἀφθόνους τοῖς ἐν πίστει, Παντελεῆμον. προσιοῦσι τῇ Εἰκόνι σου.

Νεκρωθεὶς τῷ Κόσμῳ, καὶ τὸν Χριστὸν, ὦ Παντελεῆμον, ἐνδυσάμενος ἐν χαρᾷ, γέγονας δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεόφρον, τοῖς πᾶσιν ἀναργύτως βραβεύων ἴασιν. Θεοτοκίον.

Σταγόνα κατανύξεως τῶ οἰκτρῷ, ὄμβρισόν μοι, Κόρη, ἀναστέλλουσα βλαβερὸν, καύσωνα καρδίας μου Παρθένε, ἐξαίρουσα πάθη τὰ πολεμοῦντά με.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τὰς νόσους θεράπευσον, Παντελεῆμον, τοῦ δούλου σου, καὶ τὴν ἐμὴν, εὐχαῖς σου, καρδίαν, τῇ δυνάμει σου εὐφρανόν.

Ἐνδοξε, σὺ καύχημα τοῦ προσιόντος σοι πέφυκας, σὺ Ἰατρός ἐμοῦ τηχομένου ὑπὸ νόσων καὶ θλίψεων.

Λαβὼν, ὦ Ἀνάργυρε, παρὰ Χριστοῦ χάριν ἀφθονον, δοῦναι πιστοῖς ἰάσεις τῶν νόσων, τούτων σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Ἐχεις ἐν ἀγκάλαις σου τὸν Ποιητὴν πάσης Κτίσεως· τοῦτον διὸ συσώπει, Παρθένε, ἐκ κινδύνων ρυσθῆναί με.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ἐπὶ σὲ νῦν κατέφυγον, ὦ Παντελεῆμον θεῖε Ἀνάργυρε, μὴ παρίδης με τὸν ἄθλιον, ἀλλ' εὐχαῖς σου θείαις διαφύλαξον.

Ἡρεμίαν μοι δώρησαι, Μάρτυς, ἐν τῷ βίῳ, καὶ νόσων ἴασιν, ταῖς ἐθέρμιοις σου ἐντεύξεις, τῷ τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντι.

Μάρτυς ἐνδοξε, πρόφθασον, καὶ τῆς ἀμαρτίας με κυματούμενον δεινῷ σάλῳ, ταῖς πρεσβείαις σου, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον ὁδήγησον. Θεοτοκίον.

Ράβδον θείαν ὁ ἔνδοξος πάλαι Ἡσαίας σε κατωνόμασεν, ἄνθος φέρουσαν τὸν Κύριον, Θεοτόκε Μητὴρ Ἀειπάρθενε.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Ὀμβρισόν μοι νῦν ὑετὸν τὸν τοῦ ἐλέους σου, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου τὰ ὄμβρήματα, Παντελεῆμον, ταῖς εὐχαῖς σου καταζήρανον.

Νῦν αἱ δωρεαὶ, ὡς πηγαὶ Πιστοῖς ἰάσεων, ταῖς λιταῖς σου ἐπιχέονται, Παντελεῆμον, ἐκ Θεοῦ τοῖς προσιοῦσί σε.

Ἀπαντας ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς τὰ χάσματα, τῆς ἀμαρτίας τὰ βαθύτατα, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἔγειρον, Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε ψυχῆς τῆς ἐμῆς τὰ ἀφρώστηματα, καὶ τοῦ σώματός μου ἰάσαι, ταῖς Μητρικαῖς σου πρεσβείαις, Κόρη Πανάμωμε.

ὠδὴ ΣΤ. Ἰάσθητί μοι.

Τὰ νάματά σου, Σοφὲ ὡς περ πηγὴ Σιλωὰμ ποτὲ, ἐκβλύζουσι τοῖς Πιστοῖς παντοῖα ἰάματα, παύων τὰ νοσήματα τῶν προσπελάζόντων τῇ σῇ σκέπη, Παναοίδιμε.

Οἱ προσιόντες πιστῶς, Παντελεῆμον Μακάριε, ἐν τῷ σεπτῷ σου Ναῷ, τὴν ῥῶσιν λαμβάνουσι καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν, πάντων τῶν κινδύνων καὶ δεινῶν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Νοός μου τοῦ ἀσθενοῦς, ὡς θησαυρός τῶν ἰάσεων, Παντελεῆμον κλεινὲ, ἀφθόνως τὴν ἴασιν δώρησαι τοῦ κάμνοντος καὶ ὀδυνομένου, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι. Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀγάθυνον, τὴν ρυπαρὰν μου ψυχὴν, καὶ ῥῦσαι κολάσεως καὶ πάσης κακώσεως, σὸν θερμὸν οἰκέτην, τὸν ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντά σε.

Ἀνάργυρε Παντελεῆμον, ταῖς θείαις λιταῖς σου τὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν πάθη θεράπευσον, καὶ δώρησαι ἴασιν τοῖς νοσοῦσι.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Εὐλογημένη Μαρία, ταῖς ἰκεσίαις Παντελεήμονος τοῦ κλεινοῦ διαφύλαξον, ἐκ νόσων τε καὶ κινδύνων σοὺς δούλους

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β΄.

Θεῖον Ἰατρὸν ἐν γῆ πλουτοῦντές σε, Ἀναργύρε, ἐν θερμοτάτῃ πίστει καὶ εὐσεβείᾳ σου δεόμεθα πάντα νοσοῦντα καὶ καταπονούμενον ταῖς λιταῖς σου διάσωσον, τὰς ρίζας τῶν ἐπωδύνων παθῶν τῆ τοῦ Σωτῆρος ἰσχύϊ ἐκτέμνων, καὶ ἀναστέλλων τὰς χαλεπὰς τῆς ἀθυμίας ἐπικλύσεις, Παντελεῆμον Μάρτυς ἀξιάγαγε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει. . . .

Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . . .

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λαυκῶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὄχλος Μαθητῶν αὐτοῦ. . . κτλ.
(Ζήτηι Ἰουλίου 8).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀναργύρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δεῦτε οἱ Ὀρθόδοξοι πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, δεῦτε τὸν Ἀναργύρον πάντες καταστέψωμεν θείοις ἄσμασι, πρὸς αὐτὸν λέγοντες· ὦ Παντελεῆμον, ἱατρὲ νοσοῦντων ἄριστε, λιμὴν τε εὐδιδε τῶν χειμαζομένων τοῖς πταισίμασι, προφθάσας δὸς τὴν ἴασην, πᾶσι τοῖς θερμῶς σοι προστρέχουσι, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ἡμᾶς ταῖς σαῖς εὐχαῖς, καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν τῷ Κόσμῳ πρυτάνευσον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. κτλ.

ὠδὴ Ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Θεῖαις, Ἀναργύρε, εὐχαῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, διάσωσον σὸν δούλον συνταράσσει με γὰρ βυθὸς ἀμαρτημάτων, χειμάζει καὶ κλυδώνιον, καὶ φλογμὸς τῶν παθημάτων.

Εφθασαν ἅπαντες ἐν πίστει, εἰς λιμένα τοῦ θεοῦ Ἀναργύ-

ρου, οἱ ἐν νόσοις δειναῖς ποντούμενοι βοῶντες· εὐχαῖς σου, ὦ Ἀναργύρε, τὴν ὑγείαν ἡμῖν δίδου.

Ἰνα, Ἀναργύρε, τιμῶ σε, καὶ δοξάζω τὰ ἔνδοξά σου ἄθλα, ἀσθeneίας δεινὰς, σὸν δούλον τυραννοῦσας, ἰατρευσον καὶ δώρησαι τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν.
Θεοτοκίον.

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν καὶ Βασιλεῖα, ὡς τεκοῦσα, Ἀγνή, ὃν πάντες ἀνυμνοῦμεν, εὐλογημένους λέγοντες, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ὠδὴ Η΄. Τὸν Βασιλέα. . .

Ὅσοι ἐν πίστει εἰλικρινεῖ προσιοῦσι τῷ Ναῷ σου, Παντελεῆμον Μάρτυς, ψυχῶν καὶ σωμάτων λαμβάνουσι τὴν ῥῶσιν.

Ναὸς τοῦ θεοῦ ἐπὶ γῆς Ἀναργύρου, ἱατρεῖον πρόκειται τοῖς πᾶσι, παύων αὐτῶν νόσους ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Σαῖς πρὸς τὸν Κτίστην, Παντελεῆμον πρεσβεῖαις, τοῖς τυφλοῖς παρέχεις ἱατρείαν, καὶ νοσοῦσι πᾶσι τὴν ποθητὴν ὑγείαν.
Θεοτοκίον.

Ἰκεσίαις ταῖς πρὸς Θεόν σου, Παρθένε, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν με σὺ σῶσον, καὶ τὸν σάλον παῦσον ἀσθενειῶν παντοίων.

ὠδὴ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Εὐχαῖς σου τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων λύσον, καὶ τὸ χειρόγραφον Μάρτυς διάρρηξον τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σοῖ πιστῶς προσπελάζοντος.

Βοηθείας χεῖρα προφθάσας ὄρεξόν μοι, καὶ ἀδοκῆτων δεινῶν με ἀπάλλαξον, Παντελεῆμον, ταῖς θεαῖς ὄντως πρεσβεῖαις σου.

Ὁ Παντελεῆμον, στήσόν μοι τὸν σάλον τῶν λογισμῶν καὶ τὴν λύπην κατάπαυσον, τῆς τάλαιπώρου ψυχῆς μου, θεῖε Ἀναργύρε.
Θεοτοκίον.

Μαρία, μὴ με δείξης ἐπίχαρμα δαιμόνων, ἐν τῇ τῆς Κρί-

σεως ὄρα, Πανάμωμε, ἀλλ' εὐμενῶς τὸν Σωτῆρά μου ἐξιλέωσαι
Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τὴν ἱεράν εἰκόνα σου Μάρτυς προσκυ-
νοῦντας, σαῖς ἱεραῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις, σῶζε δεινῶν παν-
τοίων, Παντελεῆμον θεεῖ Ἰατρὲ μέγιστε.

Δόξη, Ἀθλοφόρε, Μαρτυρικῆ, παρεστῶς τῷ θρόνῳ τοῦ Παν-
τάνακτος καὶ Θεοῦ, μέμνησο τῶν πίστει τὴν Μνήμη σου τελούν-
των, Παντελεῆμον θεεῖ, Ἰατρὲ ἄμισθε.

Ὡς ἀσὴρ ἀνέτειλας νοσητὸς, ἄθλοις Μαρτυρίου ἀπασράπτων
καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἀγλὴν διώκων, Παντελεῆμον Μάρτυς, τῶν
ἐπικαλουμένων σε μετὰ πίστεως.

Τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε εὐλαδῶς, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας,
καὶ τοὺς ἄθλους, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν τε θείαν Μνήμη τελούν-
τας ἐτησίως, Παντελεῆμον Μάκαρ, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ Δ'.

Ἀθλοφόρε ἄγιε καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλε-
ήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.
Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ ἐκτενῆ, καὶ ἀπόλυσιν, καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσῆμιον.
Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Χάριν σὺ παρέχεις τοῖς Πιστοῖς, ἀναργύρως Μάρτυς Παμ-
μάκαρ, Παντελεῆμον Σοφὲ, καὶ τῇ ἱεσείᾳ σου διώκεις πνεύματα,
καὶ τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν, ἔνδοξε, βραβεύεις, ὡς θεραπείων γνή-
σιος τοῦ Παντεπόπτου Χριστοῦ· ὅθεν Ἰατρὲ Ὁρθοδόξων, πάντας
τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, ῥῦσαι ἐκ παντοίας περιστάσεως.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΑΓΙΟΥΣ
ΑΝΑΡΓΥΡΟΥΣ

Κοσμάν καὶ Δαμιανόν, Κύρον καὶ Ἰωάννην, Παντελεῆμονα
καὶ Ἐρμόλαον, Σαμψὼν καὶ Διομήδην, Φώτιον καὶ
Ἀνίκητον, Θαλλέλαιον καὶ Τρύφωνα.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

— 122 —

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

ΤΑΣ χαμαιζήλους ἠδονὰς συμπατοῦντες, καὶ ἀναργύρως
τοὺς νοσοῦντας ἰώμενοι, Ἀνάργυροι πανεύφημοι καὶ θεοὶ Ἰα-
τροὶ, πρὸς Χριστοῦ ἐστέφθητε Οὐρανοῖς στεφάνοις, ὅθεν ἰκετεύ-
ομεν σκοτασμοῦ ἁμαρτίας καὶ νοσημάτων ῥύσαθε ἡμᾶς, τὸν ἐπὶ
πάντων Θεὸν ἰκετεύοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ μετὰ δέους ἐμφρόνως πάντες προσδράμωμεν
κραυγάζοντες πόθῳ, ὑπεραγία Δέσποινα Πανύμνητε, ῥῦσαι τῷ ἐ-
λέει σου, ἀδοκῆτων κινδύνων, πάσης περιστάσεως καὶ κολάσεως
τάχος, καὶ πάσης νόσων λύμης, Ἀγαθὴ εὐλογημένη Μαρία
Θεόνυμφε.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενος ἀλγεινοῖς, πρὸς ὑμᾶς ἐνθέρμως κατα-
φεύγων ἐκδυσωπῶ, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ὑμῶν πρεσβείαις, τούτων
με τάχος, Ἀνάργυροι ῥύσαθε.

Παθῶν καταφλέγει μου φλόξ δεινὴ, Ἀνάργυροι θεῖοι, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν· ταχέως οὖν ταύτην ἰκετεύω, ταῖς ὑμετέ-
ραις δεήσεσι σβέσατε.

Νοσῶν πλείστοις πάθεσι χαλεποῖς, πολλῶν ἐκ πταισμάτων,
τῶν φαρμάκῳ τῶν δραστικῶν, ὑμῶν πρεσβειῶν πρὸς τὸν Δεσπό-
την, ἐκλιπαρῶ ἰαθῆναι, Ἀνάργυροι. Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δοῦλόν σου, Μαριάμ, ἀνοιξόν μοι πύλας με-
τανοίας, καὶ ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας, τῆ μεσιτεία-
σου ῥῆσαι με, Δέσποινα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος...

Προστασίαις ταῖς θεαῖς ὑμῶν, Ἀνάργυροι ῥύσασθε, ἐμὲ τὸν
ἐν ζάλῃ καὶ τρικυμίαις τοῦ βίου ἐγκυματούμενον· ὑμᾶς γὰρ εὖ-
ρηκα μετὰ Θεὸν κυβερνήτας, πρὸς λιμένα ἄσυλον καὶ ἀχειμαστον

Ικετεύω ἐν πόθῳ τὴν τῆς ψυχῆς κάκωσιν, καὶ τὰς σαρκικὰς
ἀσθενείας μου ἰατρεύσατε· ὑμεῖς γὰρ Πάνσεπτοι, τὸν τῶν ψυχῶν
καὶ σωμάτων, ἰατρὸν τὸν Πάνσοφον ἐμιμήσασθε.

Χαλεπαῖς ἀρρώστιας καὶ τηκτικοῖς πάθεσιν, ὧν καθεκά-
στην, Ἀνάργυροι, τηκομένῳ μοι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑμῶν
ἐνθέρμοις πρεσβείαις, φάρμακα δωρήσασθε ἀλεξίπινα. Θεοτοκίον.

Επὶ κλίνης οδύνης οδυνηρῶς κείμενος, σὲ ἐπικαλοῦμαι Παρ-
θένε, κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί. σπεῦσον τοῦ σῶσαί με καὶ ἐξελέ-
σθαι ἐν τάχει, πυρὸς ὑποσμύχοντος νῦν τὴν καρδίαν μου.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Τῶν παθῶν τὸν καύσωνα, καὶ τὸν τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου
τάραχον, ταῖς εὐχαῖς ἡμῶν, Ἀνάργυροι, σβέσατε ἐν τάχει καὶ
κατευνάσατε.

Απολάβοντες πάντοτε, τῶν ἐκ τῆς Εἰκόνας ὑμῶν, Ἀνάργυ-
ροι, χαρισμάτων, ἀναμέλπομεν, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα ὑπερά-
γαθον.

Επὶ κλίνης με κείμενον, καὶ νόσον νοσοῦντα ψυχῆς καὶ σώ-
ματος, ὦ Ἀνάργυροι ἐγείρατε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ὑμῶν
δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Πάναγνε ἐπικαμπτομένη οἰκτραῖς δεήσεσι,
πᾶσαν νόσον καὶ ἐπάχθειαν, ἐπιούσαν ἄφνω ἀναστέλλουσα.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον ταχὺ τὴν ψυχὴν μου θείας χάριτος, τῶν Ἀναργύ-
ρων ἡ σεπτῆ Δωδεκάς, τοῦ προσιόντος τῆ σκέπη καὶ τῆ εἰκόني
σου.

Αύτρωσαι με νῦν σαῖς πρὸς Κύριον ἐντεύξεσι, δεινῆς ἐκ νό-
σου καὶ πάσης θλίψεως, ὦ Δωδεκάς Ἰατρῶν ἀξιάγαστε.

Ιασαί ψυχῆς τὰ πολλὰ πάθη καὶ σώματος, ὦ Δωδεκάς Ἰα-
τρῶν Παμμακάριστε, τῶν μετὰ πόθου προσκυνούντων τὴν Εἰ-
κόνα σου. Θεοτοκίον.

Απαντα ἐχθρὸν δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις
σου, Πανάμωμε, θεῖῳ σου κράτει, συμπατοῦσα ἐξαφάνισον.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Θανάτου καὶ συμφορῶν καὶ θλίψεων. ἀπαλλάξατε δεινῶν τε
παντοίων, ὦ Ἰατροὶ ἄμισθοι τῶν νοσοῦντων, τὸν εὐλαβῶς πρὸς
ὑμᾶς καταφεύγοντα, καὶ πάσης νόσου χαλεπῆς, ταῖς ὑμῶν ἰκε-
σίαις, Πανάγιοι.

Ως τεῖχος ἐν τοῖς κινδύνοις ἀρρήκτον, τὴν ὑμῶν ἐγκεκτη-
μένοι εἰκόνα, ἐκ τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμεθα πάντων, ἐπιγραφόμε-
νοι λυτρωτὰς ἔσχει, σωτῆρας τε μετὰ Θεόν, εὐκλεέστατοι θεῖ-
οι Ἀνάργυροι.

Εν κλίνῃ τῶν ἀνιάτων μου παθῶν κατακείμενος, Ἀνάργυ-
ροι θεῖοι, ἐκλιπαρῶ τῆς θερμῆς ὑμῶν σκέπης, καὶ ἀντιλήψεως
μὴ με στερησῆτε, πρεσβεύοντες διηνεχῶς, ὅπως εὖρω ὑγείας
ἀντιλήψην. Θεοτοκίον.

Φιλεύσπληγγε τοῦ Θεοῦ λοχεύτρια, ὦ Παρθένε Θεοτόκα Μαρία, τῇ πρὸς Θεὸν ἐκτενεῖ σου πρεσβεία, τῶν δυσχερῶν με ἀπάλλαξον κράζοντα· δοξάζω σε μόνη Ἁγνή, Παναγία Θεοφυμφε Δέσποινα.

Επίβλεψον, ὦ Δωδεκάς Ἀναργύρων ἁγία, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχῆς τε καὶ σώματος κάκωσιν καὶ ἰασιν δώρησαί μοι λιταῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἄχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Ἐἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάται θερμοὶ καὶ φύλακες ἀγρυπνοὶ, τῶν πίστει ὑμᾶς ἀνυμνούντων ὑπάρχοντες, ἐκ ψυχῆς βοῶμεν ὑμῖν, Ἀκέστορες πάνσεπτοι ἀπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν πρὸς Κύριον ἔχοντες.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς Δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ. . . κτλ.

(Ζήτηι Νοεμβρίου 4).

Δόξαταῖς τῶν Ἀναργύρων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἀπάλλαξον παθῶν με καὶ δώρησαι ὑγείαν.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, ἐλέησον τὸν Κόσμον, Χριστέ ὡς εὐεργέτης.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ. β'.

Μεταβολὴ θλίψεως πάσης, ἀπαλλαγὴ παντοίας νόσου ὑπάρχουσα, Δωδεκάς ἡ ἁγία Ἀναργύρων τῶν πανευκλεῶν, σῶζε πάντας ἐκ τῆς ὀλεθρίας τοῦ ἐχθροῦ ὀρμῆς καὶ ἐπηρείας, θείαις σου πρὸς Κύριον ἐντεύξεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιῖδες Ἑβραίων. . .

Τὴν ὀξειάν μου νόσον, εἰς ὑγείαν, Ἁγιοὶ, μεταποιήσατε νῦν,

ψυχὴν ὁμοῦ καὶ σῶμα, ἰώμενοι τελείως, τοῦ βοῶντος πρὸς Κύριον· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, τὸν Χριστὸν κηρύξαντες, θεοὶ Ἀνάργυροὶ, αὐτὸν ἐκδυσωπεῖτε, λυτρώσασθαι κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων ἰατῆρας καὶ ψυχῶν σωτῆρας ὑμᾶς ἐπιστάμενοι, δεόμεθα ἰᾶσθαι καὶ σῶζειν τοὺς βοῶντας πρὸς τὸν πάντων Σωτῆρα Χριστόν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ χειμῶνος τὸ ἔαρ, καὶ ἐκ ζάλης γαλήνη, Ἁγνή προσέρχεται· ἐκ ζόφου δὲ πταισμάτων, τὸ φῶς τῆς ἀπαθείας μετανοία εἰσέρχεται· οἱ ἐμπαθεῖς τοιγαροῦν θαρρῶμεν μεταγινῶντες.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα. . .

Τοὺς βοηθείας τῆς παρ' ὑμῶν δεομένους, μὴ παρίδητε Ἀνάργυροὶ θεοὶ, ἀλλ' ἐκ νόσου πάσης λυτρώσασθε καὶ βλάβης.

Τῶν πειρασμῶν ὑμεῖς, προσβολὰς τὰς ποικίλας, ἐκδιώκετε, Ἀνάργυροὶ πάσας, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις.

Τῶν νοσημάτων σὺ, Ἰατρεία ἐτοίμη, ἡ τῶν θείων ἐδείχθης Ἀναργύρων. Δωδεκάς σοφὴ τε καὶ ὄντως θαυμασία.

Θεοτοκίον.

Ἰνα τιμῶν ἀνυμνῶ μετὰ πόθου, τὸ παμπόθητον, Μαρία, ὀνομά σου, νόσων καὶ κινδύνων ἐκλύτρωσαί με τάχος.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροήν μου τῶν δακρύων, δέξασθε ἀσμένως, καὶ ταῖς λιταῖς ὑμῶν πάντα τὸν βόρβορον, τῶν νοσημάτων μου πλύνετε, ὦ Ἀνάργυροὶ.

Χαρᾶς τῆς αἰωνίου, πάντες σὺν Ἀγγέλοις ἐπαπολαύοντες, θεοὶ Ἀνάργυροὶ, χαρᾶς ἀλήκτου πληροῦτε καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν.

Λιμὴν καὶ ἰατρῆιον πέλει τῶν νοσούντων, ἢ τῶν σοφῶν Ἰατρῶν σεβασμία Εἰκῶν, ἧ προσιόντες ἐν πίσει νόσων λυτρούμεθα. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τῶν Πιστῶν χορείας, ἐξ ὄρατῶν ῥυομένη καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, σῶζε ἐκ πάσης φθορᾶς κινδύνων καὶ θλίψεων. Ἀξίον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Πάντων τῶν νοσούντων τοὺς Ἰατροὺς, πηγὰς ἰαμάτων, Ἀναργύρους τοὺς εὐκλεεῖς, δεῦτε συνδραμόντες οἱ φιλέορτοι τούτους, χρεωστικῶς ἐν ὕμνοις δοξολογήσωμεν.

Αναργυροὶ θεοῖοι, θαυματουργοὶ Ἰατροὶ νοσούντων, ἰατρεύσατε τοὺς θερμῶς, ἐπικαλουμένους ὑμᾶς, παθῶν ποικίλων, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις πρὸς τὸν φιλόανθρωπον.

Μὴ παύσητε, Ἀναργυροὶ Ἰατροὶ, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἰκετεύειν ὑπὲρ ὑμῶν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, καὶ πάσης ἀσθενείας ἡμᾶς καὶ θλίψεως.

Ἰάσεων ἅπαντες τὰς πηγὰς, ὀχετοὺς ἀφθόνους δωρημάτων τῶν τοῦ Θεοῦ, φωτὸς τοῦ ἀύλου τὰ πάμφωτα δοχεῖα, τοὺς θεῖους Ἀναργύρους ἀνευφημήσωμεν.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἡχος Πλ. Δ.

Ἄγιοι Ἀναργυροὶ καὶ θαυματουργοὶ, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

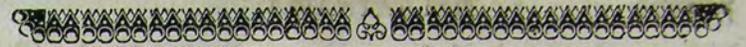
Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἡχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἢ πληθῶς, δεῦτε τῶν Πιστῶν αἱ χορεῖαι κατασπασώμεθα εἰκόνα τὴν πάνσεπτον τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, Ἰατρῶν τῶν παθῶν ἡμῶν πρὸς αὐτοὺς βοῶντες· ῥύσασθε Ἀναργυροὶ, ἐκ τῶν κινδύνων ἡμᾶς, νόσων καὶ παθῶν ἀνιάτων, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν πρὸς τὸν Κτίστην, τοὺς ὑμᾶς τιμῶντας, Πανσεβάσμιοι.

ΤΕΛΟΣ. ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Εἰς Διαφορῶς Εορτᾶς

ὑπο τοῦ Ἀργυροπολεως Σεραφεῖμ.

Εἰς τὴν Ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτοῦ.

Θεῶν αἰδιδε Βασιλεῦ, ἄκτιστε Θεότης, σοῦ δεόμεθα ἐκτενῶς, τὸν στέφανον τοῦ ἔτους, εὐλόγησον Οἰκτίρμον, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου.

Εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν ἐν χαρᾷ καὶ ἀμέτρῳ πόθῳ τὴν πανάμωμον Γέννησιν, τῆς Ἀειπαρθένου, ἐξ ἧς Χριστὸς ἐτέχθη, τοῦ σύμπαντος ὁ Ἄναξ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ὡς Ἰωακείμ καὶ Ἄννα σκιρτᾶ, σὺν τοῖς Ὀρθοδόξοις, γεννηθλιῶν σῶν Μαριάμ, οὕτω καὶ γὼ χαίρων, προσκυνῶ μετὰ πόθου, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας σὴν θεῖαν Γέννησιν.

Γηθόμενοι ἄνθρωποι σήμερον, ὑμνήσωμεν πόθῳ τῆς Παρθένου τὸν Τοκετόν· τέτεκε γὰρ πάση χαρᾷ τῇ Οἰκουμένη, Προμήτορος τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Μετὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἁγίαν Ἑβδόμην Σύνοδον.

Πατέρες Οὐρανόφρονες τῆς σεπτῆς, Ἑβδόμης Συνοδοῦ, ἰκετεύσατε τὸν Θεόν, ῥυσθῆναι ἐκ πάσης αἰρέσεως καὶ βλάβης, τοὺς τὴν ὑμῶν ὑμνοῦντας ἁγίαν Σύνοδον.

Δεῦτε εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς, καὶ συμφώνως πάντες ἐβοήσωμεν τῷ Χριστῷ, τὴν εἰρήνην δίδου τὴν Σὴν λιταῖς Πατέρων, Συνοδοῦ τῆς Ἑβδόμης ἡμῖν Φιλόανθρωπε.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

Δεῦτε τῶν πενήτων τὸν θησαυρὸν, τὸν τῆς μετανοίας μεγα-

λόφωνον κήρυκα, τὸ εὐλαλον στόμα τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Χρυσόστομον τὸν θεῖον ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις ἡ Χρυσόφωνος ἀηδὼν, χρυσίπνοον στόμα καὶ ὁ νοῦς ὁ χρυσόμορφος, χρυσόρρυτον ἔχων ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, δόξα Πατριαρχείας, Πάτερ Χρυσόστομε.

Εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, τὴν ἄμωμον Κόρην, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὴν προσαγομένην ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι εἰς οἰκητήριον.

Συνδράμωμεν σήμερον οἱ Πιστοὶ, ἄσμασι τιμῶντες τὴν Θεοπαῖδα Μαριάμ, τὴν προσφερομένην ἐν Οἴκῳ τοῦ Κυρίου, ὡς περ ἡγιασμένον Θεοῦ κειμήλιον.

Εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ πάνσοφον Αἰκατερίναν.

Τὴν πάνσεμνον νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Παρθένων τὸ κλέος καὶ Μαρτύρων τὴν καλλονὴν, τὴν Αἰκατερίναν, τὴν παύσασαν ῥητόρων, ἐνστάσεις τὰς ληρώδεις, πάντες δοξάσωμεν.

Βοήθει καὶ σκέπε ταῖς σαῖς λιταῖς, ὦ Αἰκατερίνα, τοὺς ἐν πίστει τὴν Ἑορτὴν, τελοῦντάς σου Μάρτυς, καὶ ῥύσαι ἐκ κινδύνων καὶ πειρασμῶν παντοίων, Σινᾶ τὸ καύχημα.

Εἰς τὸν Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν.

Ανδρέαν τὸν Θεόπνευστον οἱ Πιστοὶ, τὸν σύγγγονον Πέτρου, καὶ τοῦ Λόγου τὸν Μαθητὴν, Πρωτόκλητον φανέντα Ἀποστόλων Κυρίου. τὸ κλέος Βυζαντίου, πάντες τιμήσωμεν.

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ Οὐρανοφάντορα Μ. Βασίλειον.

Ως κόσμον βασιλεῖον τῆς σεπτῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ὡς θεῖον καθηγητὴν, ὡς τῆς Καισαρείας θεϊότατον Ποιμένα, Βασίλειον τὸν Μέγαν ἀνευφημήσωμεν.

Μέμνησο, Βασίλειε ἱερὲ, τῶν ἐπιτελούντων τὴν ἁγίαν σου ἑορτὴν, Χριστὸν ἱκετεύων, ὅπως ἡμῖν παράσχη, αἰσίως περαιῶσαι τοῦ ἔτους τὸν στέφανον.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν.

Απάντων ἐδείχθης τῶν Προφητῶν, σφραγὶς Ἰωάννη, καὶ θεϊότατος τοῦ Χριστοῦ, Πρόδρομος καὶ κήρυξ, ὃν καὶ κατηξιώθης, βαπτίσει Ἰορδάνου τοῖς θεαῖς νάμασιν.

Εἰς τὸν Θεολόγον Γρηγόριον.

Δεῦτε Θεολόγον τὸν δεύτερον, τὸν τῆς εὐσεβείας φαινότατον κήρυκα, τῆς Τριάδος λάτριν, Γρηγόριον τὸν μέγαν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις ὑμνολογήσωμεν.

Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας.

Τοῦ Δαβὶδ σφενδόνην τὴν τρίπλοκον, τῶν Πατέρων κλέος, καὶ τοὺς πύργους τῆς Πίστεως, Βασίλειον τὸν Μέγαν σὺν Γρηγορίῳ πάντες, τὸν θεῖον Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν.

Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν.

Σήμερον τῆς δόξης τὸν Κύριον, Συμεὼν ὁ Πρέσβυς, ἐν ἀγκάλαις ἐδέξατο, τὸν δοῦλόν σου κράζων, ἀπόλυσον Οἰκτίρμον, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι γένος τὸ βρότειον.

Σήμερον ὡς βρέφος προσφέρεται τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, ἐκ Παρθένου τῷ Ἱερῷ, καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, ἀπόλυσόν με κράζων, Σῶτερ τὸν δοῦλόν σου.

Εἰς τὴν τιμίαν Κάραν τοῦ Προδρόμου.

Τὴν μνήμην τελέσωμεν, ἀδελφοὶ, Κάρας τῆς ἁγίας τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τῆς ἀπομηθείσης ὑπὸ Ἡρώδου πάλαι, νυνὶ δὲ προχεούσης πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἱερομάρτυρα Ἐπίσκοπον Σκοπέλων Ῥηγῖνον, ἑορταζόμενον Φεβρουαρίου 25.

Πνεύματος ἁγίου τὸν θυσαυρὸν, Συνόδου Πατέρων ἀντιλήπτορα τὸν θερμὸν, τὸν Ἀρχιερέα καὶ Μάρτυρα Κυρίου, τὸν ἅγιον Ῥηγῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰς τοὺς Μ'. ἁγίους Μάρτυρας.

Εν ὧδαῖς ἀσμάτων ὑμνήσωμεν, τοὺς θεῖους Κυρίου, Τεσσαράκοντα Μάρτυρας, τοὺς ἠγησαμένους ὡς καύσωνα τὸ ψῦχος, καὶ λίμνην τὴν κρυώδη, θεῖον Παράδεισον.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, τὰς σεπτὰς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, εὐσεβοφρόνως πάντες κατασπασώμεθα.

Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου.

Εἰς Πόλιν ἐπιφθάσας τὴν Ναζαρέτ, Γαβριὴλ ὁ θεῖος, κατασπάζεται σε Ἀγνή, βοῶν σοι τὸ, χαῖρε εὐλογημένη Κόρη, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἔξῃς Θεὸν σαρκούμενον.

Σήμερον ἡ Κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι σοὶ τὸ χαῖρε, προσφωνεῖ ὁ Ἀρχάγγελος· διὸ σὺν αὐτῷ σοὶ βοῶμεν Παναγία, χαῖρε εὐλογημένη, βροτῶν ἀνάκλησις.

Εαυτὸν καθῆκεν εἰς κένωσιν, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος, κατὰ βούλησιν Πατρικὴν, καὶ ὤκησεν ἐν μήτρᾳ Μαρίας τῆς Παρθένου, ἐν ἀναπλάσῃ ἅπαν γένος τὸ βρότειον.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων.

Βαῖα καὶ κλάδους βαστάζοντες, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, μεγαλύνομεν οἱ Πιστοὶ, βοῶντες ἐν ὕμνοις, ὡς οἱ ἄκακοι Παῖδες, ὠσαννὰ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀντιπάσχα.

Επέστης Ἰησοῦ ἡ ζωὴ ἡμῶν, θυρῶν κεκλεισμένων, ταῖς ἁγίοις σου Μαθηταῖς, καὶ τῷ Θωμᾷ ἐβόας, δεῦρο ψηλάφησόν με, καὶ κήρυξον τῷ Κόσμῳ τὴν ἐκ τάφου μου ἔγερσιν.

Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς Θεολογίας τὴν καλίφω-

νον σάλπιγγα, φίλον τοῦ Σωτῆρος, υἰόν τε τῆς Παρθένου, τὸν θεῖον Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις Ἰωάννη Ἀπόστολε, φίλε τοῦ Δεσπότη καὶ Τριάδος τὸ ἕδος· χαίροις τῆς Ἐφέσου τὸ κλέος καὶ τῆς Πάτμου, καὶ πάντων Ὁρθοδόξων τὸ ἐγκυλλώπισμα.

Δεῦτε Θεολόγων τὸν ἀρχηγόν, κήρυκα τοῦ Λόγου καὶ Παρθένου τὸν φύλακα, τὸν ἠγαπημένον Παρθένον Ἰωάννην, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν.

Εἰς τὴν ἔνδοξον τοῦ Σωτῆρος Ἀνάληψιν.

Δόρατος Κόσμος καὶ ὄρατος, ἅπας ἐορτάζει, καὶ οἱ Ἄγγελοι σὺν βροτοῖς, σκιρτῶντες ὕμνοῦσιν ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, τὴν ἀνοδὸν σου Σῶτερ καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὴν Πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Εστήσατε Πατέρες ὡς Ἴατροὶ, ψυχῶν καὶ σωμάτων, τὴν νομὴν τῆς αἰρέσεως, τοῦ δεινοῦ Ἀρείου, πᾶσιν ἐκτεθεικότες, τῆς Πίστεως τὸν ὄρον, ὃν καὶ κατέχομεν.

Τὸ συγκροτηθὲν πρῶτον ἄθροισμα, τῶν θεῶν Πατέρων, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, τὸ ἐξωστρίσαν Ἀρειὸν τὸν φρενήτην, καὶ τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, κηρύξαν συνάναρχον.

Εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα

Ωθεὲ Τριάς ὁμοούσιε, διαιρετὴ Προσώποις, ὁ Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁ εἷς Θεὸς τῶν ἄλων, οἰκτεῖρησον καὶ σῶσον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς σεπτῆ, Μονὰς Τρισαγία, μία φύσις, μία Ἀρχὴ, καὶ μία Θεότης, σὲ πάντες προσκυνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ μεγαλύνομεν.

Εἰς τοὺς Ἁγίους Πάντας

Προφήτας, Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρας, θεῖους Ἱεράρχας,

Διδασκάλους καὶ Ἀσκητὰς, Ὅσιους καὶ Δικαίους καὶ πᾶσαν τῶν Ἁγίων ὁμήγουριν τὴν θείαν, δεῦτε τιμήσωμεν.

Απόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες, θεῖοι Ἱεράρχαι, Ἀσκηταὶ τε καὶ Ὅσιοι, Γυναικῶν ἁγίων καὶ Δικαίων οἱ δῆμοι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κτίστην καθικετεύσατε.

Εἰς τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου.

Σήμερον κοσμεῖται ἡ τοῦ Χριστοῦ, σεπτῆ Ἐκκλησία, καὶ φαιδρύνεται ἀληθῶς, τῷ σῶ θεῷ Τόκῳ, Προάγγελε Κυρίου, τιμῶσά σε ἐν πίστει καὶ ἀναμέλπουσα.

Προέρχεται σάλπιγξ ἐπὶ τῆς γῆς, σήμερον ἐκ στεῖρας, Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, τοῖς βροτοῖς μηνύων, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης, ἐκ τῆς Ἁγνῆς ἀφράστως, ἀυγάζειν μέλλοντα.

Εἰς τοὺς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον.

Τὰς εὐήχους σάλπιγκας ταῦ Χριστοῦ, Πέτρον τε καὶ Παῦλον, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί, τοὺς διαπρυσίως κηρύξαντας ἐν Κόσμῳ, τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὴν Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Υμνοὶς καταστέψωμεν οἱ Πιστοί, τῶν θεῶν Πατέρων τὴν Τετάρτην ὁμήγουριν, τὴν τὸν εὐτυχέα καὶ τὸν δεινὸν Σεβῆρον, ἐξώσασαν εἰς τέλος καὶ καταστρέψασαν.

Εἰς τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν ἀκρότητα Σῶτερ, συμπάρελαβες ἐν Θαβῶρ, καὶ ἔμπροσθεν τούτων λαμπρῶς μετεμορφώθης, ἀκτίσι καταυγάζων αὐτοὺς δυνάμειος.

Ως τοὺς Ἀποστόλους θεῷ φωτὶ, κατηύγασας τότε ἐν τῷ Ὄρει Χριστὲ Θαβῶρ, οὕτως ἡμῶν πάντων τὰς ψυχὰς φωτοδότα, φωτίσον καὶ σῶσον ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς Θεοτόκου.

Δῆμος ἐκ περάτων τῶν Μαθητῶν, σήμερον ἠθροίσθη ἐν χωρίῳ Γεθσημανῆ, κηδεῦσαι Παρθένε Ἀπειρογάμε Νύμφη, τὸ ἱερόν σου Σῶμα καὶ πανακήρατον.

Παρθένε καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, δέξαι ἐκεσίας τῶν πιστῶς τε καὶ εὐλαβῶς, τὴν θείαν σου ὄντως Μετάστασιν τιμώντων, καὶ ῥῦσαι πάσης λύπης καὶ περιστάσεως.

Εκάλυπτον πτέρυξιν ἱεραῖς, σὺν χαρᾷ καὶ φόβῳ, τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, τὸ θεῖόν σου Σκῆνος, ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσει, τῇ σῇ ὦ Παναγία, ὄντως Μητρόθεε.

Εἰς τὴν Ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου.

Τὸν γνωρισθέντα μείζονα Προφητῶν, Πρόδρομον τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί· τὴν Κάραν γὰρ ἐτμήθη, ἵνα καὶ τοῖς ἐν Ἄδου, κηρύξη τοῦ Σωτῆρος, τὴν θείαν ἔλευσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

ΟΥΡΑΝΟΝ ανέφελον, και βίβλον παροραμάτων δίχα, οὐκ ἄν τις, κατὰ τὸ περιαδόμενον, εὔροι διὸ σύγγνωτέ μοι εὐγνωμόνως οἱ ἐντυχάνοντες, και τὰ παροράματα διορθοῦτε ἐπεικίως.

Σελ.	Στίχ.	Γράφε	Σελ.	Στίχ.	Γράφε
1	43	οὐ σιωπήσομεν.	27	2	λύτρωσαι
4	21	κινδύνων	30	3	θαυματουργοὺς
4	3	προσώπου	32	27	κατηφεία
6	12	αἰοδίμου	34	16	ψυχικῆς
7	14	σιωπήσομεν	»	21	Ἰλης παντοίων (ἐπιβουλῶν)
»	15	Ἀκροστιχίδα	35	22	ἀναργύρος
8	18	ρύσασθε	36	15	Ἀκροστιχίδα
9	10	ὦ ταπεινὴ ψυχῇ	39	1	ΑΡΧΑΓΓΕ- (ΛΟΥΣ)
»	28	ἀλήθειαν	41	1	ΑΡΧΙΣΤΡΑ- (ΤΗΓΟΥΣ)
10	20	αἰεί σε	42	3	ΜΕΓΑΛΟΜΑΡ (ΤΥΡΑ)
»	27	ἴλεων	45	26	ἦχος δ'.
11	3	ἡ ἀντίληψις Κόρη	»	31	Ἀπριλίου 23.
»	12	κινδύνων νόσων	47	31	Βίκτωρα
12	13	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	49	6	λύτρωσαι
13	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	50	4	Ἀθληφόρε.
13	14	τῆς πρεσβείας (σου)	»	11	πανένδοξε
15	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	51	1	ΔΑΜΑΣΚΗ- (NON)
»	27	και ρῦσαι πάσης	»	18	ψυχὴν μου
16	25	δυσχερῶν	52	9	αἰοδίμος
17	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	»	24	τῶν πιστῶς
»	14	Ἰάτρια	54	22	νέμουσιν
18	14	σιωπήσομεν	»	28	ΣΕΡΑΦΕΙΜ
20	4	θανάτου	55	8	οὐ σιωπήσομεν
21	19	τάς σειρὰς	56	1	ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΩΣ
22	13	κῆρυξ			
23	16	ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ			
23	26	σιωπήσομεν			
26	8	ταῖς νόσοις μου			

Σελ.	Στίχ.	Γράφη	Σελ.	Στίχ.	Γράφη
»	12	τῆς αἰωνιζούσης	108	24	πᾶσι
60	9	ξύλου σε	111	5	ὡς μικρὸν
61	4	Ἀκροστιχίδα	112	16	Φεβρουαρίου
64	25	Μὴ διαλείπης	»	31	ἐν Ναῶ ὡς βρέ-
66	10	ἐγκαυχωμένου	114	9	φυλάττων (φορ)
67	2	ἠπείρω	116	18	Χαραλαμπε
»	30	κράζει	117	26	δέησιν
68	8	σύγχυσιν	120	10	Χαράλαμπε
70	14	ὁ Τύραννος	121	9	ἦχος β'.
»	»	προσπλακείσαν	123	16	προσάγοντες
71	30	δὴ με	127	20	Δόξα καὶ νῦν ὁ-
72	14	ξύλου σε			(μοιον
73	2	ἀνευσημοῦντες	129	11	τῆν τῶν θλίψεων
75	9	Παρθένε, προσ-	131	4	κλοπῇ βρόσεως
		(ηλωμένους	»	28	τῆς σαρκὸς
78	13	κῆρυξ	»	31	τοῦ Κυρίου διὰ
80	5	λύτρωσαι			(τοῦ σοῦ σημείου
84	2	ὠδῇ	139	21	μέτοχον
85	3	ζωηφόρις	145	8	πᾶσι τοῖς
86	21—22	ὀφθαλμοῦς	146	9	γνωρίζουσι τῶν
87	4	τῶν παθῶν			(πλημμελημάτων
88	21	σεπτῶν σου	164	11	γυμνωθέντα
»	23	καρδίας	168	10	Τροπάριον
»	24	τοῦ	174	3	σωθῆναι
91	17—18	καταμαράνας	186	2	ταῖς
»	31	Πάτερ	»	15	μεμύηται
92	7—8	βραβεύεις	188	17	δυσωποῦντα
92	20	μέμνησο	«	25	εἰσόδους
93	23	Κοντάκιον	191	26	Βασιλείας
»	»	Ἱερεὺς	»	31	εἰληφῶς
96	7	ἦχος	210	27	τῶν παθῶν μου
98	13	ἰκετεύω	215	16	τέτοκε